SOPHIE KINSELLA

ÎŢI AMINTEŞTI DE MINE?

Londoneza Lexi Smart se trezeşte în camera ei de la spital şi constată că viaţa ei se schimbase radical.

Dintr-o tânără de douăzeci şi cinci de ani, cu dinţi strâmbi şi un prieten care nu făcea doi bani, acum ajunsese o femeie de douăzeci şi opt de ani, mare şef la o corporaţie, şi cu un soţ chipeş şi milionar.

Oare ce naiba se întâmplase în ultimii trei ani?

PROLOG

Dintre toate serile oribile pe care le-am avut în viaţa mea… Pe o scală de la unu la zece, aş zice… un minus şase. Şi nu că aş avea standarde prea ridicate.

Picăturile de ploaie îmi intră pe sub guler, în timp ce mă bâţâi de pe un picior cu băşici pe celălalt. Nu-mi doresc decât să găsesc un taxi, să ajung acasă şi să arunc din picioare tâmpeniile astea de cizme. Dar nu se vede nici urmă de taxi.

Degetele de la picioare mă omoară. Nu mai cumpăr niciodată încălţări de la Cut-Price Fashion. Cizmele astea le-am cumpărat săptămâna trecută, în reducere (piele neagră, fără toc; nu port decât încălţăminte fără toc). Erau cu jumătate de număr prea mici, dar vânzătoarea mi-a spus că se lasă, şi eu am crezut-o. Sunt cea mai mare fraieră din lume.

Stăm cu toţii la colţul unei străzi din sud-estul Londrei şi din clubul de sub picioarele noastre muzica bubuie înfundat. Carolyn ne-a făcut rost de intrare la preţ redus, de aceea ne-am târât până aici. Numai că acum trebuie să ne întoarcem acasă, iar eu sunt singura care măcar se deranjează să caute un taxi.

Fii, împreună cu individul pe care l-a agăţat mai devreme la bar, a ocupat singurul gang din zonă. Câţiva paşi mai încolo, Carolyn şi Debs se adăpostesc sub un ziar, braţ la braţ, mieunând „It's raining men". În mod normal, şi mie-mi place karaoke. Dar în seara asta nu sunt în dispoziţie de cântat. Mă doare pe dinăuntru. Dacă măcar Dave Ratatul ar fi apărut, aşa cum a promis. Lucrează în vânzările telefonice de maşini şi e prietenul meu de vara trecută, când ne-am cunoscut la un barbecue, la prietena lui Carolyn. Nu-i spun Dave Ratatul ca să-l insult – e pur şi simplu porecla lui, aşa cum a mea e Dinţoasa. Mi se spune aşa de când aveam unsprezece ani. Şi uneori mi se mai spune şi Ciufulită. Ca să fiu cinstită, părul meu e destul de creţ. Şi dinţii destul de strâmbi. Dar întotdeauna am spus că îi conferă feţei mele personalitate.

(De fapt, asta e o minciună. Fi e cea care spune că îmi conferă personalitate. Eu una am de gând să-i îndrept imediat ce dau de bani.)

Un taxi apare la orizont şi întind braţul – dar nişte indivizi mai aproape de el îl opresc. Minunat. Îmi în fund mâinile în buzunare.

Nu numai Dave Ratatul mi-a dat plasă; şi prima a făcut la fel. Azi a fost sfârşitul anului financiar la serviciu.

Toată lumea a primit fluturaşi pe care scria cât au luat, şi toţi au început să ţopăie de bucurie. Cu excepţia mea, care n-am primit nimic, pentru că trebuia să fi lucrat un an pentru companie ca să primesc primă, iar mie îmi lipsea o săptămână. O săptămână. Ce zgârcenie. Sincer, dacă m-ar fi întrebat ce părere am despre asta… de parcă Simon Johnson ar fi cerut vreodată părerea unui agent de vânzări începător (de la Flooring).

— Hei, Lexi.

Ridic privirea şi o văd pe fi, care s-a desprins de tipul cel drăguţ. Se apropie de mine şi scoate un ruj din poşetă.

— Hei, spun eu, scuturându-mi ploaia de pe gene. Unde s-a dus amo-rezul?

— Să-i spună fetei cu care a venit că pleacă.

— Fii!

— Ce e?

Fii nu pare să se căiască deloc.

— Nu sunt împreună. Sau nu prea tare.

Îşi reface cu grijă rujul de pe buze, într-un roşu de cutie poştală.

— Îmi iau o colecţie nouă de farduri, spune ea. Acum îmi pot permite!

— Aşa şi trebuie! încerc eu să par entuziastă.

— Oh. Îmi pare rău, Lexi. Şi tu ar fi trebuit să primeşti primă. Nu e drept.

Mă ia de după umeri.

— E în regulă, încerc eu să zâmbesc. Anul viitor.

— Te simţi bine? mă priveşte fi pătrunzător. Vrei să mergem să bem ceva?

— Nu, trebuie să mă duc la culcare. Mâine dimineaţă mă trezesc de-vreme.

Fii îşi muşcă buza.

— Am uitat cu totul de asta. Cu primele şi tot restul… Lexi, îmi pare rău. E un moment foarte prost pentru tine.

— E în regulă! spun eu. E… încerc să nu fac prea mare caz.

Nimănui nu-i plac plângăcioşii. Aşa că reuşesc să mă conving să zâmbesc larg, numai ca să demonstrez că nu mă deranjează să fiu fata cu dinţi strâmbi, abandonată şi fără primă, al cărei tată tocmai a murit.

— Lucrurile or să se îndrepte şi pentru tine, spune fi. Trebuie numai să crezi asta. Haide, mă strânge ea în braţe. Ce eşti tu, femeie sau morsă?

Fii foloseşte expresia asta de când aveam amândouă 15 ani, şi de fiecare dată mă face să zâmbesc.

— Şi ştii ce? adaugă ea. Cred că tatăl tău şi-ar fi dorit să ajungi la înmormântarea lui mahmură.

L-a întâlnit pe tata de câteva ori. Probabil că are dreptate.

— Taxi!

Strig instinctiv cuvântul, aproape înainte de a observa în depărtare lumina galbenă. Trebuie să prind taxiul ăsta. Trebuie. Alerg pe trotuar, lunecând puţin, şi strig până răguşesc. E aglomeraţie pe trotuar, şi mă strecor printre oameni, urcând treptele unei clădiri municipale grandioase. Are o platformă cu balustradă şi trepte la dreapta şi la stânga. De acolo strig către taxi, apoi cobor treptele în fugă şi mă lansez.

— TAXI! TAAA-XIII!

Da! A oprit.

— Aici! strig eu. Vin acum…

Spre consternarea mea, remarc un tip de pe trotuar care se apropie de taxi.

— E al nostru! răcnesc eu şi pornesc pe treptele din partea opusă. Să nu îndrăzneşti – aaah! Aaah!

Piciorul îmi alunecă pe treapta udă. Alunec în cizmele mele ridicole, ieftine, cu tălpi lucioase. Mă rostogolesc pe trepte. Pământul se apropie în viteză de mine. Nu pot face nimic; chestia asta o să mă doară rău, rău de tot…

UNU

De cât timp sunt trează? De cinci minute? Poate jumătate de oră? E deja dimineaţă? Mă simt atât de rău. Ce s-a întâmplat aseară? Doamne, ce mă doare capul. Mă simt atât de năucă. Ce zi e azi?

O clipă rămân absolut nemişcată. Capul îmi bubuie. Am gura uscată şi mă doare tot corpul. Pielea parcă îmi e de şmirghel.

Unde am fost aseară? Ce e în neregulă cu creierul meu? E ca şi când s-ar fi aşternut ceaţa peste tot. Nu mai beau niciodată. Trebuie să mă fi intoxicat cu alcool sau ceva. Încerc să-mi amintesc seara trecută, dar tot ce îmi vine în minte sunt imagini din trecut, într-o ordine aleatorie.

Floarea-soarelui pe fundalul unui cer albastru…

Amy nou-născută, arătând ca un cămăcior rozaliu…

Gustul bananelor… stai aşa. Îmi forţez creierul să se stabilizeze un moment. Prin ceaţă sclipeşte o altă amintire.

Da. Am prins-o. Cocteiluri cu banane. Beam cocteiluri.

Nici măcar nu pot deschide ochii. Pleoapele îmi sunt grele şi lipite. Cu precauţie, ridic mâna spre piept şi simt foşnetul unor cearşafuri. Nu sună precum cele de acasă. Şi port un fel de tricou moale, din bumbac, pe care nu-l recunosc. Unde mă aflu? Ce naiba…?

Cu un efort uriaş, deschid ochii şi mă aplec câţiva centimetri. Sunt într-o încăpere întunecată, într-un pat din metal. La dreapta mea e un panou cu butoane. Pe comoda de lângă pat e un buchet de flori. Înghit în sec când observ perfuzia din braţul meu stâng, legată de o pungă cu lichid.

Chestia asta e ireală. Sunt în spital. Ce s-a întâmplat?

Îmi înghiontesc mental creierul. Cocteiluri cu banane… Da! Am le

şit în oraş cu fetele de la serviciu. La clubul ăla amărât. Îmi amintesc cum am tras de un cocteil, complet nefericită.

De ce eram atât de deprimată? Ce se întâmplase?

Primele. Evident. Şi Dave Ratatul care nu apăruse. De două ori câh. Dar nimic din toate astea nu explică de ce sunt la spital.

E ciudat. O să-i trimit un SMS lui îi s-o întreb ce s-a întâmplat. Întind mâna spre noptieră şi-mi dau seama că nu e niciun telefon acolo.

Unde mi-e telefonul? Unde-mi sunt toate lucrurile? întorc capul dintr-o parte într-alta, strâmbându-mă de durere – dar nu văd niciun fel de haine sau alte lucruri. Îmi dă prin minte să apăs un buton de pe panou. Îl aleg pe cel care arată ca o persoană şi, câteva momente mai târziu,

uşa se deschide. A mers! O infirmieră căruntă, în uniformă bleumarin, intră şi-mi zâmbeşte.

— Bună, Lexi! spune ea. Te simţi bine?

— Hm, OK, mulţumesc. Mi-e sete. Şi mă doare capul.

— Îţi aduc un analgezic.

Îmi aduce un pahar din plastic cu apă.

— Mulţumesc, spun eu după ce gâlgâi apa. Aşa deci… bănuiesc că sunt în spital? Sau, cumva, la un spa foarte evoluat?

Infirmiera zâmbeşte.

— Îmi pare rău. E spital. Dar nu-ţi aminteşti cum ai ajuns aici?

— Nu, scutur eu din cap. Ca să fiu sinceră, sunt puţin confuză.

— Asta pentru că te-ai lovit destul de serios la cap. Îţi aminteşti ceva despre accident?

Accident… accident… Şi brusc, grămadă, toate amănuntele revin. Evident. Alergam după taxi, am alunecat pe prostiile alea de cizme… Doamne sfinte. Trebuie să mă fi lovit rău de tot la cap.

— Mda. Cred că da, dau eu din cap. Oarecum. Aşa… cât e ceasul?

— E ora opt seara.

Opt seara? Mamă! Am fost inconştientă o zi întreagă?

— Eu sunt Maureen, spune ea luându-mi paharul din mână. Ai fost transferată aici acum câteva ore. Pot să-ţi mai aduc ceva?

— Mi-ar plăcea nişte suc de portocale, dacă se poate. Şi nu văd nicăieri telefonul meu, sau poşeta.

— Toate lucrurile de valoare au fost puse la păstrare. O să verific unde.

Se îndreaptă spre uşă, iar eu privesc de jur-împrejurul camerei tăcute. Tot nu ştiu în ce spital sunt… Mi-a anunţat cineva familia? Şi mai e ceva care mă sâcâie, ca un curent subteran.

Mă grăbeam să ajung acasă. Da. Corect. Pentru că… Oh, nu! înmormântarea tatii. Am ratat-o. Nu că l-aş fi cunoscut prea bine pe tata. Niciodată n-a stat prea mult prin preajmă; de fapt, părea mai mult un fel de unchi. Genul de unchi glumeţ, puşlama, care-ţi aduce dulciuri de Crăciun şi care miroase a ţigări şi băutură. Făcea o operaţie de bypass cardiac, şi toată lumea ştia că şansele erau cam juma-juma. Cu toate astea, ar fi trebuit să fiu acolo, alături de mama şi de Amy. Vreau să spun, Amy are numai 12 ani, şi e şi timidă pe deasupra.

Brusc, simt o lacrimă curgându-mi pe obraz. E ziua înmormântării tatălui meu, şi eu sunt în spital, şi nimeni nu vine să mă viziteze. Unde-mi sunt toţi prietenii îngrijoraţi, familia, care ar trebui să stea în jurul patului meu, ţinându-mă de mână?

Se deschide uşa şi intră din nou Maureen. Duce o tavă şi o pungă pe care e scris cu carioca LEXI SMART.

— O, draga mea! spune, văzându-mă că-mi şterg lacrimile. Ai dureri?

Îmi întinde o pastilă şi un pahar cu apă.

— Asta ar trebui să-ţi ajute.

— Mulţumesc mult.

Înghit pastila.

— Dar nu despre asta e vorba. E vorba de viaţa mea. E un dezastru absolut, de la un cap la altul. Aşa-numita mea carieră e o fundătură, prietenul meu mi-a dat plasă aseară, şi tata tocmai a murit.

Tăcere. Maureen pare stupefiată.

— Mda, sună destul de… complicat, spune ea în cele din urmă.

Îmi aruncă un zâmbet plin de compasiune şi întinde mâna după pahar.

1 – 1 dau înapoi – şi, făcând asta, dau cu ochii de unghiile mele. Ce mama dracului! Ce se întâmplă… Unghiile mele au fost întotdeauna roase până-n came, dar astea arată uluitor. Îngrijite, lăcuite cu un roz delicat… şi lungi. Clipesc la ele, uluită, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Ne-am dus să ne facem manichiura azi-noapte, sau ceva de genul ăsta, şi am uitat? Mi-am pus unghii acrilice?

— Poşeta ta e aici, apropo, adaugă Maureen, lăsând punga pe patul meu. Mă duc să-ţi aduc nişte suc.

— Mulţumesc, spun eu.

După ce Maureen iese, bag mâna în pungă – şi scot din ea o poşetă elegantă, Louis Vuitton, din piele de viţel, strălucitoare şi scumpă.

Oh, minunat. Asta nu e poşeta mea. Mi-au încurcat lucrurile cu ale altcuiva. Mă trântesc la loc pe perne şi închid ochii.

Mă trezesc şi văd lumina dimineţii strecurându-se printre draperiile trase. Maureen se aferează într-un colţ. Perfuzia a dispărut din braţul meu ca prin farmec şi mă

simt mult mai aproape de normal.

— Bună, Maureen, spun eu cu voce nesigură. Ce oră e?

Se întoarce, cu sprâncenele ridicate.

— Îţi aminteşti de mine?

— Desigur, spun eu surprinsă. Ne-am cunoscut aseară. Am stat de vorbă.

— Excelent! Asta înseamnă că ai ieşit din amnezia posttraumatică. Nu fi aşa alarmată! adaugă ea, zâmbind. E o fază de confuzie normală după o lovitură la cap.

Instinctiv, duc mâna la cap şi simt un bandaj. Mamă! Trebuie să mă fi lovit rău de tot pe treptele alea.

Cineva ciocăne la uşă, apoi aceasta se deschide şi intră o femeie înaltă şi suplă, de vreo cincizeci de ani. Are ochi albaştri, pometi înalţi şi păr ondulat, blond spre cărunt. Poartă o jachetă roşie, peste o rochie lungă, imprimată, şi un colier de chihlimbar, iar în mână are o pungă de hârtie.

E mama. Vreau să spun, sunt cam 99 la sută sigură de asta. Nici măcar nu ştiu de ce ezit.

— Ce căldură e aici! exclamă cu vocea ei subţire, de fetiţă.

OK, e categoric mama.

— Mă ia cu leşin!

Îşi face vânt cu palma. Aproape ca şi când ar fi uitat, aruncă o privire spre pat şi o întreabă pe Maureen:

— Cum se mai simte?

Maureen zâmbeşte.

— Lexi e mult mai bine astăzi. Mult mai puţin confuză.

— Slavă cerului pentru asta! coboară mama vocea un pic. Ieri parcă aş fi vorbit cu o nebună.

— Lexi nu e nebună, spune Maureen calm, îndreptându-se spre uşă. Înţelege tot ce spuneţi.

Adevărul e că abia dacă ascult. Nu-mi pot lua ochii de la mama. Ce s-a întâmplat cu ea? Arată altfel. Mai subţire. Şi… mai bătrână.

— Poftim, scumpo, spune ea prea rar şi prea tare. Sunt eu. Mama ta.

Îmi întinde punga de hârtie, în care e o sticlă de şampon, şi-mi plantează un sărut pe obraz.

— Bună, mamă.

Mă întind să o îmbrăţişez – dar braţele mele cuprind doar aerul. Deja s-a întors cu spatele şi se uită la ceasul mic, de aur, de la încheietură.

— Mă tem că nu pot sta mai mult de un minut, spune ea. Trebuie să mă duc cu Roly la un specialist.

— Roly?

— Din ultima serie de pui a lui Smoky, draga mea.

Mama îmi aruncă o privire plină de reproş.

— Ţi-l aminteşti pe micul Roly.

Nu ştiu cum se aşteaptă mama să ţin minte numele tuturor câinilor ei. Are cel puţin douăzeci, şi toţi sunt whippet.

— Am o felicitare pentru tine, spune ea răscolind prin poşetă. Oare unde-o fi? De la Andrew şi Slyvia.

Mă uit la ea, năucă.

— De la cine?

— Andrew şi Sylvia, vecinii de alături! spune ea, ca şi

când ar fi fost evident.

Pe vecinii noştri de alături îi cheamă Philip şi Maggie.

— Mamă…

— În orice caz, îţi transmit toată dragostea lor, mă întrerupe ea. Şi Andrew vrea să-ţi ceară sfatul despre schi.

Schi? Eu nu ştiu să schiez.

— Mamă…

Duc o mână la cap, uitând de rană, şi mă strâmb de durere.

— Despre ce tot vorbeşti?

Maureen se întoarce în cameră.

— Doctorul Harman vine imediat să vadă cum te mai simţi.

— Trebuie să plec, draga mea, se ridică mama în picioare. Mă întorc mai târziu, cu Amy şi Eric, spune ea, îndreptându-se către uşă.

Eric? Chiar că îşi botează câinii cu nume ciudate.

Gândurile îmi sunt întrerupte de un ciocănit în uşă şi intră un doctor tânăr şi brunet.

— Bună, Lexi, spune el pe un ton amabil şi eficient. Sunt doctorul Harman, neurolog rezident. Cum te simţi?

— Bine! Cu excepţia braţului stâng, care e puţin ciudat, recunosc eu. Ca şi când aş fi dormit pe el şi nu mai funcţionează corect?

— Aşa, dă doctorul din cap. O să ne uităm la el; s-ar putea să ai nevoie de fizioterapie. Dar mai întâi o să-ţi pun câteva întrebări. Nu te enerva pe mine dacă unele dintre ele par orbitor de evidente.

Îmi aruncă un zâmbet profesional.

— Poţi să-mi spui numele tău?

— Numele meu e Lexi Smart, răspund eu prompt.

Dr. Harman dă din cap şi notează ceva în dosar.

— Şi când te-ai născut?

— În 1979.

— Foarte bine, notează el din nou. Lexi, când ai avut accidentul de maşină ai dat cu capul de parbriz. Creierul tău e puţin inflamat, dar se pare că ai avut foarte mult noroc. Mai am totuşi nevoie să-ţi fac unele analize.

Doctorii nu te lasă să scoţi niciun cuvânt, nu-i aşa?

— Mă tem că mă confundaţi cu altcineva. Nu am lovit nicio maşină.

Doctorul Harman se încruntă şi îşi răsfoieşte dosarul.

— Aici scrie că pacienta a fost implicată într-un accident rutier.

— Ei bine, trebuie să fi scris cineva greşit, spun eu cu fermitate. Alergam după un taxi şi am căzut.

Dr. Harman şi Maureen schimbă o privire uluită.

— Categoric a fost un accident rutier, murmură Maureen. Două vehicule au intrat unul în celălalt. Am văzut-o când a fost internată.

— Nu aveam cum să fiu implicată într-un accident, spun eu încercând să nu-mi pierd răbdarea. În primul rând, nu am maşină. Nici măcar nu ştiu să conduc!

— Nu ai un… dr. Harman dă paginile şi se uită chiorâş la scris. Un Mercedes decapotabil?

— Un Mercedes? pufnesc eu în râs. Să vă spun cât câştigă un agent de vânzări de 25 de ani, debutant la Deller Carpets, da? Şi după aia să-mi spuneţi dacă-mi pot

permite un Mercedes decapotabil.

Acum dr. Harman se uită la mine cu o expresie serioasă. Mi se pune un nod în stomac.

— Am ceva grav? întreb eu, pe un ton aproape agresiv.

— Lexi, dă-mi voie să-ţi mai pun o întrebare, spune dr. Harman, cu voce mai blândă. Poţi să-mi spui în ce an suntem?

— În ce an?

Îl privesc fix, deconcertată.

— Nu te alarma, spune el liniştitor. E o verificare obişnuită.

Mă uit de la unul la celălalt.

— Suntem în 2004, spun în cele din urmă.

În încăpere se lasă o tăcere ciudată, de parcă toată lumea se fereşte să respire.

— OK, spune dr. Harman şi se aşează pe pat. Lexi, azi suntem în 6 mai 2007.

Are o expresie serioasă.

— Dar… asta e în viitor, spun eu.

— Lexi, ştiu că e un şoc, spune Maureen, punând o mână caldă pe umărul meu. Dar a adevărat. Suntem în mai 2007.

— Nu poate să fie 2007, spun eu, încercând să nu las să se vadă cât sunt de tulburată. E 2004. Nu sunt proastă…

— Nu te enerva, spune dr. Harman. Hai să o luăm încet. Ce-ar fi să ne spui care e ultima ta amintire?

— OK bine… Mă frec la ochi: Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am ieşit în oraş cu nişte prietene de la

serviciu. Ploua, încercam să prind un taxi şi am alunecat pe scări şi am căzut. Asta se întâmpla pe 20 februarie 2004.

Îmi tremură vocea:

— Ştiu exact data, pentru că înmormântarea tatii era a doua zi!

— Lexi, asta s-a petrecut acum mai bine de trei ani, spune Maureen.

Mă uit la ei şi simt cum mă cuprinde panica.

— Memoria ţi-e înceţoşată? mă întreabă dr. Harman.

— Puţin, recunosc eu. Deci zac aici, în comă – înghit în sec – de trei ani?

Nu-mi vine să cred.

Dar dr. Harman scutură din cap.

— Nu, nicidecum. Lexi, ai fost internată abia acum cinci zile.

Cum?

— Nu înţeleg! Am luat-o razna?

— Nu! spune dr. Harman. Lexi, cred că suferi de ceea ce se numeşte amnezie retrogradă. E o situaţie care apare frecvent în urma rănilor la cap. Ai uitat o porţiune din viaţa ta, Lexi. Asta e tot.

Îmi vine să plâng. Capul îmi vuieşte de confuzie…

Şi brusc încremenesc. Tocmai am zărit o cicatrice mică, în formă de V, lângă cot. O cicatrice pe care n-am mai văzut-o până acum. O cicatrice pe care nu o recunosc. Şi nu e nouă. Trebuie să aibă câteva luni.

— Lexi, te simţi bine? întreabă dr. Harman.

Cu inima bubuind în piept, cobor încet privirea către

mâini. Unghiile astea nu sunt false. Sunt unghiile mele. Şi nu aveau cum să crească atât în cinci zile.

— Vreţi să spuneţi că mi-am pierdut trei ani de amintiri.

— Aşa se pare, pentru moment, dă dr. Harman din cap.

Chiar e anul 2007. Ceea ce înseamnă că trebuie să am… Sfinte Dumnezeule. Am 28 de ani. Sunt bătrână.

Mi-au făcut un ceai tare. Pentru că aşa se vindecă amnezia, nu, cu o ceaşcă de ceai?

Maureen a ieşit din tură şi în încăpere se află o infirmieră blondă, Nicole, care scrie ceva pe fişa mea.

— Când oamenii au amnezie, îndrăznesc eu, amintirile lipsă se mai întorc vreodată?

— De obicei da, dă ea din cap liniştitor. Vrei o revistă?

Îmi întinde un exemplar din Hello! îmi arunc ochii peste titluri – şi am un şoc.

— Jennifer Aniston şi noul ei iubit", citesc eu cu voce tare. Ce nou iubit?

— A, da. Ştii că s-a despărţit de Brad Pitt?

— Jennifer şi Brad s-au despărţit?

Mă uit la ea, oripilată.

— Acum sunt divorţaţi. El a plecat cu Angelina Jolie.

Jennifer şi Brad au divorţat. Lumea e un loc diferit.

— Cam toată lumea s-a obişnuit cu asta, mă bate Nicole pe umăr, liniştitor. Să-ţi aduc micul dejun. Vrei mic dejun englezesc, continental, sau un coş cu fructe? Sau toate trei?

— Aăă… continental, te rog.

Deschid revista, apoi o las din nou jos.

— Stai aşa. Coş cu fructe? Serviciul Naţional de Sănătate a căpătat brusc un buget mărit, sau ce?

— Aici nu e SNS, zâmbeşte ea. Eşti în aripa privată.

Privata?

— Nu-mi permit toate astea, spun în grabă, jenată. Îmi pare rău, nu ştiu de ce sunt în rezerva asta elegantă. Ar fi trebuit să fiu dusă la un spital al SNS. Aş fi încântată să mă mut…

— Totul e plătit de asigurarea ta medicală privată, spune ea.

— Oh, spun eu, surprinsă. Oh, desigur.

Mi-am făcut o asigurare privată? Da, evident. Acum am 28 de ani. Sunt rezonabilă. Sunt o persoană diferită. Nu mai sunt eu.

Vreau să spun, evident că tot eu sunt. Dar un eu de 28 de ani. Cineva care-şi poate permite asigurare medicală privată, desigur, şi-şi face manichiura, şi… Stai aşa. Încet, întorc capul şi focalizez din nou pe geanta Louis Vuitton.

— Nicole? Crezi că… geanta aia… e a mea?

— Aşa ar trebui să fie, dă Nicole din cap. Stai să verific…

Deschide poşeta, scoate din ea un portofel Louis Vuitton asortat şi-l deschide.

— Da, e a ta.

Întoarce portofelul către mine şi-mi arată o carte de credit Platinum Amex, cu numele LEXI SMART embosat pe ea.

În creier am un scurtcircuit în timp ce mă holbez la

literele embosate. Cartea mea de credit platinum. Poşeta mea. De unde le am? Câştig imens, sau aşa ceva?

— Aşa deci, chiar am avut un accident?

Brusc, vreau să ştiu totul despre mine, deodată.

— Chiar eu conduceam? Un Mercedes?

— Aşa se pare.

Îmi remarcă expresia de neîncredere.

— Deci în 2004 nu aveai Mercedes?

— Glumeşti? Nici măcar nu ştiu să conduc!

— Uită-te în poşetă, sugerează Nicole. Poate ceva din lucrurile din ea îţi împrospătează memoria.

— Ce idee bună.

Bag mâna înăuntru şi primul lucru pe care-l scot e o pudrieră Estee Lauder placată cu aur. O deschid să arunc o privire.

— Ai avut nişte tăieturi pe faţă, Lexi, intervine Nicole rapid. Nu te alarma; se vindecă.

Întâlnindu-mi propriii ochi în oglindă, mă simt brusc uşurată. Tot eu sunt, chiar dacă am o zgârietură imensă pe una din pleoape. Mişc oglin-da, încercând să văd cât mai bine, şi mă strâmb când dau cu ochii de bandajul de pe cap. Răsucesc încă puţin oglinda: iată-mi buzele, ciudat de pline şi de roşii, şi…

Sfinte Dumnezeule. Ăştia nu sunt dinţii mei. Sunt albi de tot. Strălucesc. Mă uit la gura unei străine.

— Te simţi bine? îmi întrerupe Nicole reveria. Lexi?

— Aş vrea o oglindă normală, te rog, reuşesc eu în cele din urmă să spun.

— E una în baie. De fapt, e o idee bună să începi să te

mişti. Te ajut eu.

Reuşesc să mă împleticesc până în baia alăturată. Nicole închide uşa şi dă la iveală o oglindă lipită pe spatele acesteia.

Asta sunt… eu? Nu pot vorbi. Picioarele mi s-au făcut de gumă.

Închid ochii şi-mi vizualizez vechiul eu, numai ca să mă asigur că n-am înnebunit. Păr zbârlit, de culoare incertă, ochi albaştri, ceva mai depărtaţi unul de altul decât mi-aş dori să fie. O faţă drăguţică, dar nimic special. Contur de ochi negru şi ruj roz aprins. Imaginea standard a lui Lexi Smart.

Apoi deschid din nou. La mine se uită o persoană cu totul diferită. O parte din păr a avut de suferit de pe urma accidentului, dar restul e o nuanţă strălucitoare, nefamiliară, de castaniu, drept şi frumos întins, fără urmă de zbârlealâ. Unghiile de la picioare sunt perfect rozalii şi lustruite. Picioarele sunt bronzate auriu, şi mai subţiri decât înainte. Şi mult mai musculoase.

— Arăt… strălucitoare. Părul, picioarele, dinţii…

Nu-mi pot lua ochii de la dinţii aceştia albi ca perlele.

— Sunt foarte frumoşi! dă Nicole din cap, politicoasă.

— Nu. Nu, nu, scutur eu din cap. Nu înţelegi. Am cei mai urâţi dinţi din lume. Porecla mea e Dinţoasa.

— Nu cred că mai e, ridică Nicole dintr-o sprânceană, amuzată.

— Şi am slăbit o grămadă… şi faţa mi-e altfel.

Cumva, buzele mele par mai pline. Mă uit mai atent, suspicioasă. Am devenit o persoană care-şi „aranjează11

corpul?

Mă smulg din faţa oglinzii, cu capul învârtindu-se. Înhaţ poşeta Louis Vuitton şi încep să scot lucruri din ea. Un breloc Tifanny, o pereche de ochelari de soare Prada, un gloss de buze Lancôme. Şi un jurnal mic, verde-deschis. Îl deschid şi din el cade un teanc de cărţi de vizită. Ridic una, mă uit la nume – şi îngheţ.

E o carte de vizită de la compania la care lucrez, Deller Carpets – deşi a primit un nou logo, foarte modern. Iar numele e scris cu cenuşiu: LEXI SMART, DIRECTOR FLOORING.

Mă simt ca şi când mi-ar fi dispărut pământul de sub picioare.

— Lexi? mă priveşte Nicole îngrijorată. Te-ai albit la faţă.

— Uită-te la asta, îi întind cartea de vizită. Director. Asta e aşa, şef peste întregul departament. Cum aş putea eu să fiu şefa? Nu lucrez acolo decât de un an.

Cu mâinile tremurând, caut din nou în poşetă. Trebuie să-mi găsesc telefonul, să-mi sun prietenele, familia, pe cineva care să ştie ce se petrece…

Uite-l. E un model nou şi elegant pe care nu-l recunosc, dar destul de simplu de folosit. Nu am niciun mesaj vocal, dar e un SMS necitit, îl selectez şi mă uit la textul minuscul: ÎNTÂRZII, TE SUN CÂND POT. E.

Cine e E? Nu-mi amintesc nicio persoană cunoscută al cărei nume să înceapă cu E. Cineva nou de la serviciu? Mă duc la mesajele salvate – şi primul dintre ele e tot de la E:

NU PREA CRED. E.

Oare E e noua mea prietenă, sau aşa ceva?

O să caut mai târziu printre mesaje. Acum trebuie să vorbesc cu cineva care mă cunoaşte, care să-mi poată spune exact ce s-a petrecut în viaţa mea în ăştia trei ani… formez numărul lui îi.

„Bună, aţi sunat la Fiona Roper; lăsaţi un mesaj”.

— Bună, Fi, spun eu imediat ce se aude tonul de mesaj. Sunt eu, Lexi! Ascultă, ştiu că sună ciudat, dar sunt în spital, şi… trebuie să vorbesc cu tine. E foarte important. Poţi să mă suni? Pa!

Când închid telefonul, Nicole pune mâna pe el, cu reproş.

— N-ar trebui să foloseşti mobilul aici, spune ea. Dar poţi să foloseşti un telefon fix. Îţi aduc un aparat.

— OK, dau eu din cap. Mulţumesc.

Mă pregătesc să caut prin mesajele salvate, când la uşă se aude un ciocănit şi intră o altă infirmieră.

— Ţi-am adus hainele.

Îmi pune pe pat un sac. Bag mâna în el şi scot o pereche de jeanşi închişi la culoare, la care mă holbez. Ce sunt ăştia? Talia e prea înaltă şi sunt mult prea strâmţi, aproape colanţi. Cum poţi să încalţi o pereche de cizme pe sub aşa ceva?

— Şi aici sunt bijuteriile, adaugă infirmiera, întinzându-mi o pungă din plastic transparent. Au trebuit scoase, pentru scanări.

Încă uimită de jeanşi, pun mâna pe pungă. O brăţară din aur ciocănit, care pare scumpă, un colier asortat şi un

ceas de mână.

— Mamă! Frumos.

Agăţat printre firele de aur încurcate e un inel şi, după ce deznod totul cu grijă, reuşesc să-l scot la iveală. Toată lumea trage aer adânc în piept.

Ţin în mână un inel cu un diamant uriaş şi strălucitor.

— Hei, exclamă Nicole. Mai e ceva. Întinde palma, Lexi.

Răstoarnă punga şi o scutură – şi în palmă îmi cade o verighetă simplă.

Mă uit la ea şi-mi vâjâie urechile.

— Trebuie să fii căsătorită! spune Nicole, încântată.

Nu. Nu se poate. Sigur aş şti, dacă aş fi măritată?

— Este, încuviinţează din cap cea de-a doua infirmieră. Nu-ţi aminteşti?

Scutur din cap ca proasta.

— Nu m-am măritat cu Dave Ratatul, nu?

— Uite, verigheta e gravată! exclamă Nicole, luându-mi-o din mână. „A.S. şi E.G., 3 iunie 2005”. Tu eşti asta? întreabă, dându-mi verigheta înapoi.

Respir precipitat. E adevărat. E gravat acolo, în aur masiv.

— Eu sunt A.S., spun în cele din urmă. A de la Alexia. Dar habar n-am cine e E.G.

E-ul din telefonul meu, îmi dau brusc seama. Soţul meu.

Am 28 de ani, dinţi albi şi perfecţi, o poşetă Louis Vuitton, o carte de vizită pe care scrie „Director14 şi un soţ.

Cum s-au întâmplat toate astea?

Edward. Ethan. Errol.

E o oră mai târziu, şi sunt încă în stare de şoc. Mă tot uit la verigheta de pe noptieră şi nu-mi vine să cred.

Elliott. Eamonn. Egbert.

Te rog, Doamne, nu Egbert.

Am scotocit toată poşeta Louis Vuitton. M-am uitat în jurnal din scoarţă-n scoarţă. Am trecut în revistă toate numerele din mobil. Dar tot n-am găsit ce înseamnă E.

Când se deschide uşa înţepenesc, aproape aşteptându-mă să fie el. Dar e mama din nou, rozalie şi agitată.

— Poliţiştii ăştia de la circulaţie nu au inimă. Nu am stat decât douăzeci de minute…

— Mamă, sunt amnezică, o întrerup eu grăbită. Mi-am pierdut memoria. Sunt de-a dreptul… îngrozită.

— Oh. Da, infirmiera a pomenit de asta.

Se aşază şi-şi smulge de pe ea jacheta.

— Ştiu exact cum te simţi, începe. Memoria mea se deteriorează pe zi ce trece.

— Mamă… trag eu aer în piept, încercând să-mi păstrez calmul. Nu ştii cum mă simt. Am pierdut trei ani din viaţă! Nu mai arăt la fel, niciunul din lucrurile mele nu mai e la fel, şi… chiar sunt măritată?

— Sigur că eşti măritată! pare ea surprinsă că simt nevoia să întreb. Eric o să ajungă din clipă-n clipă. Ţi-am spus asta mai devreme.

— Eric e soţul meu? mă holbez eu la ea. Credeam că

Eric e vreun câine.

— Un câine? Doamne, draga mea! Chiar că te-ai lovit la cap.

Eric. Rostesc numele, experimental, în minte. Soţul meu, Eric. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— A avut o şedinţă foarte importantă în dimineaţa asta. Dar altfel, a fost aici cu tine zi şi noapte.

— Aşa.

Încerc să diger informaţia.

— Deci… cum e?

— E foarte drăguţ, spune mama, ca şi când ar vorbi despre un tort.

— E…

Mă opresc. Nu pot să întreb dacă e frumos. Aş fi cu adevărat superficială. Şi ce mă fac dacă mama evită întrebarea şi îmi răspunde că are un simţ al umorului minunat?

Ne cufundăm în tăcere. Niciodată nu ne-au reuşit taclalele mamă-fiică.

— Ai reuşit să comanzi husele de canapea pentru mine, Lexi? De pe internet, adaugă ea văzându-mi expresia plată. Trebuia s-o faci săptămâna trecută.

— Mamă, nu ştiu, spun eu, încet şi clar. Nu-mi amintesc nimic din ultimii trei ani.

— Scuze, scumpo, dă mama din cap. Treaba e că nu-mi amintesc numele site-ului. Aşa că, dacă din întâmplare îţi aminteşti…

— Te anunţ, OK? nu mă pot abţine să i-o tai. Dacă îmi revine memoria, primul lucru pe care-l fac e să te sun în

legătură cu husele pentru canapea.

OK, e oficial: în 2007 mama continuă să mă scoată din minţi. N-ar fi trebuit să mă maturizez şi să nu mai fiu iritată de mama?

— Aşa, şi cu ce se ocupă Eric?

Mă întorc la subiectul aşa-numitului meu soţ. Încă nu-mi vine să cred că e adevărat.

— Vinde proprietăţi, spune mama. Şi e destul de bun la asta, ca să-ţi spun drept.

— Locuim în apartamentul meu?

Mama pare uimită.

— Scumpo, acum ai o casă conjugală!

Simt o împunsătură. Îmi iubesc apartamentul. E mic, dar comod, cu to-curile geamurilor vopsite în albastru chiar de mine, şi cu o sofa minunată, moale, şi cu grămezi de perne colorate peste tot, şi cu lumini în jurul oglinzii. Dar acum locuiesc într-un cămin conjugal. Cu soţul meu conjugal.

Pentru a mia oară, mă uit la verighetă şi la inelul cu diamant. Apoi arunc, automat, o privire spre mâna mamei. Încă mai poartă verigheta de la tata, în ciuda felului cum s-a purtat cu ea…

Tata. Înmormântarea tatii.

— Mamă, îndrăznesc eu, precaută. Îmi pare foarte rău că n-am ajuns la înmormântarea tatii.

— Ba ai ajuns, scumpo.

Se uită la mine ca la o nebună.

— Oh, o privesc eu, confuză. Da. Sigur.

Oftez din rărunchi şi mă las pe spate, pe perne.

— Deci cum a fost?

— Oh, a mers pe cât de bine e de aşteptat de la asemenea lucruri…

Mama pare agitată, aşa cum e de fiecare dată când se deschide subiectul tata. Se ridică, de parcă ar vrea să scape de interogatoriul meu.

— Ai mâncat de prânz? Mă duc să caut ceva pentru amândouă. Şi vreau să mănânci cum trebuie, Lexi, adaugă ea. Termină cu obsesia asta cu carbohidraţii. N-o să mori de la un cartof.

Fără carbohidraţi? Aşa am ajuns în forma asta? Mă uit în jos, la picioarele mele. Trebuie să recunosc, arată ca şi când nici n-ar şti ce e un cartof.

— Nu stau mult.

Mama îşi ia geanta de umăr brodată.

— Iar Amy trebuie să ajungă în orice moment.

— Amy e aici?

Mă înveselesc gândindu-mă la surioara mea, în hăinuţa ei roz de blană şi cu jeanşii brodaţi cu flori.

— Cumpăra nişte ciocolată de la parter, spune mama deschizând uşa. Adoră ciocolata aia Kit Kat cu mentă.

Uşa se închide în urma ei, şi eu rămân cu privirea fixă. Au inventat Kit Kat cu mentă? Lumea chiar că e diferită în 2007.

Amy e sora mea bună – nu vitregă, cum bănuieşte lumea în general – dar între noi e o diferenţă de 12 ani, iar mama şi tata s-au despărţit înainte de naşterea ei. Poate că „despărţit11 e un cuvânt prea dur. Nu sunt prea sigură ce s-a întâmplat exact – tot ce ştiu e că tata n-a fost mai

niciodată prin preajmă în copilăria mea. Motivul oficial: afacerile lui erau în străinătate. Prima oară când a plecat de acasă aveam şapte ani. Mama mi-a spus că a plecat într-o călătorie de afaceri în America, aşa că atunci când Melanie, colega mea de şcoală, mi-a spus că l-a văzut la magazin cu o femeie în jeanşi roşii, am fa. cut-o mincinoasă.

Vreo doi ani mai târziu a dispărut iar, de data asta pentru câteva luni. Apoi a început afacerea cu proprietăţi imobiliare în Spania, cea care a dat faliment. Apoi s-a implicat în nu ştiu ce schemă piramidală dubioasă. La un moment dat, printre toate celelalte, a devenit alcoolic… apoi s-a mutat pentru o vreme cu o spanioloaică… dar mama îl tot primea înapoi. Apoi în fine, acum vreo trei ani, s-a mutat de tot în Portugalia, se pare pentru a scăpa de Fisc. Mama a avut diverşi „prieteni” de-a lungul anilor, dar ea şi tata nu au divorţat niciodată. Şi, evident, în cursul uneia din jovialele lui vizite de Crăciun, ea şi el trebuie să fi… Mă rog, am căpătat-o pe Amy, asta e ideea. Şi Amy e cel mai adorabil copil.

Cineva bate la uşă şi ridic privirea.

— Da? Intră!

— Bună, Lexi?

În cameră s-a strecurat o fată de vreo 16 ani. E înaltă şi slabă, cu jeanşi care-i cad de pe şolduri, cu un inel în buric şi păr ţepos, cu şuviţe albastre. Habar n-am cine e.

Îmi compun o expresie apologetică.

— Uite ce e, îmi pare foarte rău, dar am probleme cu memoria. Vreau să spun, sunt sigură că ne-am cunoscut,

dar…

— Lexi?

Pare neîncrezătoare, aproape jignită.

— Sunt eu! Sunt Amy!

Am rămas fără cuvinte.

Asta nu poate fi surioara mea. Amy s-a transformat într-o adolescentă înaltă şi obraznică. Practic adultă. Sunt mesmerizată de cât e de înaltă. De cât e de sigură pe ea.

Se aşază pe un scaun şi-şi aruncă picioarele lungi peste braţul acestuia.

— Deci nu-ţi aminteşti nimic? Asta e aşa de cooD.

— Nu e deloc cool, replic eu. E oribil. Îmi amintesc că m-am trezit în ziua dinaintea înmormântării tatii… şi de aici totul e confuz. Îmi amintesc că aveai 12 ani. Codiţe împletite şi aparat dentar.

— Nu-mi aduce aminte, se preface Amy că vomită. Aşa… stai să înţeleg bine chestia asta. Ultimii trei ani sunt o pauză totală.

— Ca o mare gaură neagră. Şi chiar şi dinainte totul e puţin în ceaţă. Se pare că sunt măritată, râd eu nervos. Habar n-aveam!

— Mda, spune ea distrată. Hei, Lexi, nu vreau să aduc vorba despre asta când te simţi rău şi tot restul, dar…

Îşi răsuceşte o şuviţă de păr, jenată.

— Ce e? o privesc surprinsă. Spune-mi.

— Păi, e vorba că îmi datorezi 70 de lire, ridică ea din umeri a scuză. I-ai împrumutat săptămâna trecută, şi ai spus că mi-i dai înapoi. Bănuiesc că nu-ţi aminteşti…

— Oh, spun eu, surprinsă. Sigur. Serveşte-te, arăt eu

către poşeta Louis Vuitton. Nu ştiu dacă există ceva bani lichizi acolo.

— Trebuie să fie, spune Amy, desfăcând fermoarul rapid, cu un zâmbet mic. Mulţumesc!

Bagă bancnotele în buzunar şi apoi ridică privirea.

— Deci, încerc eu să spun pe un ton lejer. Cum e soţul meu? Mama spune că e drăguţ.

Încerc să-mi ascund teama.

— E adorabil, dă Amy din cap cu seriozitate. Are un simţ al umorului minunat. Şi cocoaşa se poate opera.

— Mda, frumoasă încercare, Amy, dau eu ochii peste cap.

— Bine, pare ea să se înmoaie. V-aţi cunoscut la un spectacol de televiziune.

— Las-o baltă, ridic eu ochii la cer.

— E adevărat! Ai fost la un reality-show, Ambiţie. Unde oamenii vor să ajungă până în vârf în afaceri. El era unul din judecători, tu erai printre participanţi. Nu ai ajuns prea departe în spectacol, dar l-ai cunoscut pe Eric şi v-aţi plăcut din prima.

— Am fost la un reality-show? întreb eu, sceptică.

— Mda. A fost foarte cool. Meritai să câştigi!

Mă uit la ea cu atenţie, dar e complet serioasă. Îmi spune adevărul?

— De ce naiba m-am dus eu la aşa un spectacol?

— Ca să devii şefa? ridică Amy din umeri. Ca să avansezi. Atunci ţi-ai aranjat dinţii şi părul, ca să arăţi bine la TV.

— Dar eu nu sunt ambiţioasă. Vreau să spun, nu atât

de ambiţioasă…

— Glumeşti? cască Amy ochii mari. Eşti cea mai ambiţioasă persoană din lume! Imediat ce şeful tău şi-a dat demisia, te-ai repezit la postul lui. Toţi grangurii de la firma ta te văzuseră la TV şi erau foarte impresionaţi. Aşa că ţi-au dat postul.

Mintea mi se întoarce la cărţile de vizită din agendă.

— Eşti cel mai tânăr director pe care l-au avut vreodată în companie, adaugă Amy. Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

— Nu! Nimic!

Se deschide uşa şi apare mama, ducând o tavă pe care e o farfurie acoperită, un bol cu mousse de ciocolată şi un pahar cu apă.

— Poftim, spune ea. Ţi-am adus nişte lasagna. Şi ştii ce? Eric e aici! Acum urcă să te vadă.

— Aici?

Simt cum faţa mi se goleşte de sânge.

— Mamă, nu sunt sigură că pot să fac asta, spun eu, în panică. Vreau să spun… nu mă simt în stare să-l întâlnesc încă. Poate ar trebui să-l văd mâine.

— Lexi, scumpo! mă ceartă mama. Nu-ţi poţi da afară soţul. S-a grăbit încoace special ca să te vadă!

— Dar nu-l cunosc! Nu ştiu ce să-i spun sau ce să fac.

— S-ar putea să-ţi readucă memoria, se bagă şi Amy, care s-a servit cu mousse-ul de ciocolată. Poate îl vezi şi faci: „Eric! Iubirea mea! Mi-amintesc totul!”

— Taci din gură, o reped. Şi ăla e mousse-ul meu de ciocolată.

— Tu nu mănânci carbohidraţi, replică ea. Ai uitat şi asta?

— Frumoasă încercare, Amy, îmi dau eu ochii peste cap. Nu e posibil să fi renunţat eu la ciocolată.

— Nu mai mănânci deloc ciocolată. Nu-i aşa, mamă?

Mă pregătesc să-i spun să-mi dea paharul cu mousse, când cineva bate la uşă.

— O, Doamne!

Mă uit disperată de la una la alta.

— El e? Deja? Mamă, te rog. E prea devreme. Spune-i să vină din nou mâine.

— Nu fi prostuţă, scumpo! râde mama.

Cum poate să râdă?

În timp ce mama se îndreaptă către uşă, strâng cearşafurile atât de tare că încheieturile mi se albesc.

— Dacă o să-l detest?

— Zău, Lexi, spune mama, nu ai pentru ce să-ţi faci griji. E drăguţ.

— Dacă nu pomeneşti de perucă, intervine Amy.

— Amy! ţâstâie mama. Eric! Intră.

Urmează o pauză insuportabil de lungă – apoi uşa se deschide. Şi în cameră, purtând un buchet uriaş de flori, intră cel mai splendid bărbat pe care l-am văzut vreodată.

DOI

Nu pot să vorbesc. Nu pot decât să mă uit la el, simţind că nu-mi vine să cred. Tipul ăsta e dureros de mişto. Vreau să spun, în stil fotomodel Armâni. Are păr şaten ondulat, tuns scurt. Ochi albaştri, umeri laţi şi un costum scump. Barbie puternică, impecabil bărbierită.

Cum am pus mâna pe tipul ăsta? Cum?

— Bună, spune el.

Are vocea profundă şi bine modulată a unui actor.

— Bună! reuşesc eu să spun, cu răsuflarea tăiată.

— Draga mea.

Se apropie de pat în foşnetul florilor scumpe.

— Arăţi mult mai bine decât ieri. Şi camera asta e mai drăguţă decât cea dinainte. Cum te simţi?

— Mă simt bine. Ăăă… mulţumesc mult.

Iau buchetul pe care mi-l întinde, cel mai uluitor, mai modern şi mai „de firmă" buchet pe care l-am văzut vreodată.

— Deci tu eşti Eric? adaug, ca să fiu sută la sută sigură.

Văd cum şocul îi reverberează pe figură, dar reuşeşte să zâmbească.

— Da. Aşa e. Sunt Eric. Tot nu mă recunoşti?

— Nu tocmai. De fapt… deloc.

— Ţi-am spus eu, ciripeşte mama, clătinând din cap. Îmi pare atât de rău, Eric. Dar sunt sigură că o să-şi amintească totul curând, dacă face un efort.

— Mă străduiesc să-mi amintesc, OK? spun eu, indignată.

— O s-o luăm încet, spune Eric, aşezându-se pe pat. Hai să vedem dacă putem declanşa nişte amintiri. Îmi dai voie? face el semn către mâna mea.

— Ăăă… da. OK, dau eu din cap, şi el mă apucă de mână.

— Lexi, sunt eu, spune pe ton ferm şi plin de rezonanţă. Sunt Eric. Soţul tău. Suntem căsătoriţi de

aproape doi ani.

Sunt prea mesmerizată ca să răspund. De aproape arată şi mai bine. Mă întreb cum e în pat.

Arunc o privire furişă asupra corpului lui. Mă rog, m-am măritat cu el. Trebuie să fie destul de bun, dacă nu cumva…

— Ne-am cunoscut acum aproape trei ani, continuă Eric, la o recepţie de la Pyramid TV. E televiziunea care produce Ambiţie, reality-show-ul în care eram implicaţi amândoi. Am fost imediat atraşi unul de altul. Ne-am căsătorit în iunie următor şi am fost în luna de miere la Paris. Am avut un apartament la George V. A fost minunat…

Se întrerupe:

— Îţi aminteşti ceva din toate astea?

— Nu prea, spun eu, simţindu-mă vinovată. Îmi pare rău.

Spre uşurarea mea, la uşă bate cineva şi strig:

— Intră!

Intră Nicole, cu o fişă în mână.

— Trebuie doar să-ţi verific rapid tensiunea… începe ea, apoi se întrerupe când îl vede pe Eric ţinându-mă de mână. O, îmi pare rău. Nu voiam să vă întrerup.

— Nu-ţi face probleme! spun eu. Ea e Nicole, una din asistentele care au avut grijă de mine. Fac semn cu mâna de jur-împrejur: Mama şi sora mea… şi soţul meu, care se numeşte – o privesc semnificativ – Eric.

— Erid i se aprind lui Nicole ochii. Mă bucur să te cunosc, Eric.

— E o plăcere. Îţi sunt etern recunoscător pentru că ai avut grijă de soţia mea.

— Plăcerea e de partea mea, îi oferă Nicole un zâmbet profesional. Lexi e o pacientă minunată.

Îmi prinde tensiometrul pe braţ şi se întoarce cu faţa spre mine.

— O să umflu aici… E superb! îmi spune pe muteşte, şi nu mă pot împiedica să îi zâmbesc. Lexi, totul arată bine aici, continuă Nicole, scriind ceva în fişă. O să vă rog pe toţi să nu mai staţi prea mult, se întoarce ea către mama şi Amy. Lexi e încă fragilă. Trebuie s-o ia încet.

Mama şi Amy încep să-şi adune lucrurile – dar Eric nu se mişcă.

— Aş vrea câteva clipe împreună, doar noi doi. E în regulă, Lexi?

— Oh, spun eu, cu un junghi de teamă. Ăăă… sigur!

Apoi uşa se închide în urma mamei şi a lui Amy şi rămân singură cu Eric în tăcerea ciudată.

— Deci, spune Eric în cele din urmă. Ţi-au spus doctorii dacă o să-ţi mai recuperezi vreodată amintirile?

— Tind să creadă că da. Dar nu ştiu când.

Eric se ridică şi se apropie de fereastră.

— Deci e un joc al aşteptării, spune în cele din urmă. Pot face ceva ca să grăbesc procesul?

— Nu ştiu, spun eu neajutorată. Poate să-mi spui ceva mai mult despre noi şi relaţia noastră? Unde locuim?

— Locuim în Kensington, într-un apartament stil mansardă.

Proclamă cuvintele de parcă ar fi scrise cu majuscule.

— Asta e afacerea mea. Mansarda ca stil de viaţă.

Când pronunţă expresia „mansarda ca stil de viaţă” face un gest cu palmele ţinute paralel, ca şi când ar muta cărămizi pe o bandă rulantă.

— Ce fel de lucruri facem împreună? întreb eu.

— Mâncăm mâncare fină; ne uităm la filme. Săptămâna trecută am fost la un spectacol de balet. După aceea am cinat la Ivy.

De ce nu-mi pot aminti nimic din toate astea? închid ochii şi strâng din pleoape, încercând să-mi determin creierul să pornească. Dar… nimic.

Deschid ochii din nou, puţin ameţită, şi văd că Eric a observat inelele de pe noptieră.

— Aia e verigheta ta, nu?

— Mi le-au scos pentru tomografie, explic eu.

— Îmi dai voie?

Ia inelele şi mă prinde de mâna stângă.

— Eu… ăăă… nu…

Înainte să mă pot opri, îmi smucesc mâna, şi Eric tresare.

— Îmi pare rău, spun eu, după o pauză jenantă. Îmi pare foarte rău. Numai că… eşti un străin.

— Evident.

Eric se întoarce cu spatele.

— Evident. Ce prostie din partea mea.

— Îmi pare atât de rău, Eric, îmi muşc eu buza. Trebuie să fii un om minunat, altfel nu m-aş fi măritat cu tine. Şi arăţi superb, adaug încurajator. Nu mă aşteptam la cineva atât de frumos. Vreau să spun, ultimul meu prieten

nu-ţi ajungea nici la degetul mic.

Ridic ochii şi-l văd pe Eric privindu-mă fix.

— E ciudat, spune el. Nu eşti tu însăţi. Doctorii m-au avertizat, dar nu mi-am imaginat că va fi atât de… extrem.

Pentru o clipă pare aproape copleşit; apoi îşi îndreaptă umerii.

— Nu contează. Te aducem noi înapoi. Mă prinde de mână: Şi, ca să ştii, Lexi… te iubesc.

— Serios? Vreau să spun… grozav. Mulţumesc mult!

— Mănâncă-ţi prânzul şi odihneşte-te. Mă bate pe umăr: Te las în pace.

Iese în tăcere. Rămân nemişcată un moment. E prea mult. Amy are păr albastru, Brad Pitt e cu Angelina Jolie, iar eu am un soţ superb. Aproape că mă aştept să mă trezesc din nou în 2004 şi să constat că totul a fost un vis.

Dar a doua zi de dimineaţă mă trezesc şi e tot 2007. Tocmai îmi mănânc cea de-a treia felie de pâine prăjită când uşa se deschide şi apare Nicole, împingând un cărucior înţesat cu flori. Mă holbez la el.

— E vreunul din buchetele astea pentru mine? nu mă pot împiedica să întreb.

— Toate. Au rămas în vechea ta cameră. Eşti o fată foarte apreciată! Am rămas fără vaze! Aici sunt mesajele, spune ea, întinzându-mi un teanc de cartonaşe.

— Mamă!

Iau primul carton şi-l citesc.

Lexi – fată dragă. Ai grijă de tine, fă-te bine, ne vedem curând, toată dragostea – Rosalie.

Rosalie? Nu cunosc nicio Rosalie.

Lexi, fă-te repede bine! Cât de curând o să ajungi din nou la trei sute de abdomene! De la toate prietenele de la sală.

Trei sute de abdomene? Eu?

Mă rog, bănuiesc că asta explică picioarele musculoase. Întind mâna după următorul mesaj – şi, în fine, e de la oameni pe care-i cunosc.

Fă-te repede bine, Lexi. Cele mai bune urări de la fi, Debs, Carolyn şi tot departamentul.

Citind numele familiare, simt cum mă încălzesc pe dinăuntru. Ce prostie, aproape am crezut că prietenele mele m-au uitat.

— Aşa deci, soţul tău e senzaţional! îmi întrerupe Nicole gândurile.

— Zici tu? încerc eu să par nonşalantă.

— E uimitor! Şi ştii ce, ieri a venit la noi în birou, să ne mulţumească din nou pentru că am avut grijă de tine. Nu multă lume face aşa ceva.

Cineva bate la uşă şi intră mama şi Amy, cărând cu ele şase genţi înţesate cu albume de fotografii şi plicuri.

— Lexi, scumpo, ţi-am adus nişte fotografii să-ţi arătăm. Poate îţi de-clanşează vreo amintire.

Mă uit la sacoşa cu fotografii, brusc încântată. Pozele astea îmi vor spune povestea pierdută. Îmi vor arăta transformarea din Dinţoasa în… cine oi fi eu acum.

— Daţi-i drumul! las eu mesajele şi mă ridic în capul oaselor. Arătaţi-mi viaţa mea!

— În regulă.

Mama se apropie de pat, ţinând în mână o fotografie

neînrămată.

— Ţi le arăt una câte una, Lexi. Să vedem dacă-ţi amintesc de ceva. Gata?

Mama întoarce fotografia cu faţa spre mine. E un câine îmbrăcat ca Moş Crăciun. Încerc să-mi controlez frustrarea.

— De ce îmi arăţi un câine?

— Draga mea, e Tosca! pare mama jignită. Şi aici e Raphael cu Amy, săptămâna trecută, amândoi adorabili…

— Eu arăt hidos.

Amy smulge fotografia şi o face bucăţi.

— Nu rupe pozele! strig eu. Mamă, ai adus şi fotografii cu altceva? Cum ar fi, cu oameni?

— Hei, Lexi, îţi aminteşti de ăsta?

Amy se apropie, în mână cu un colier foarte frumos, cu un trandafir sculptat în jad. Mă uit fix la el, încercând cu disperare să îmi amintesc ceva despre el.

— Nu, spun în cele din urmă. Nu-mi spune absolut nimic.

— Cool. Atunci pot să-l iau eu?

— Amy! spune mama.

Se uită la fotografiile pe care le ţine în mână, nemulţumită.

— Poate ar trebui să aşteptăm să vină Eric cu DVD-ul de la nuntă.

DVD-ul de la nuntă. Nunta mea.

— Pare drăguţ, spun. Eric, vreau să zic.

— E grozav, dă mama din cap, absentă, răsfoind în continuare fotografiile câinilor. Face multe pentru

organizaţiile de caritate. De fapt, compania face, mai bine zis. Dar e compania lui, aşa că e totuna.

— Are propria lui companie? Credeam că e agent imobiliar.

— E o companie care vinde proprietăţi imobiliare, draga mea. Apartamente de lux în mansarde, în toată Londra. A vândut o mare parte din companie anul trecut, dar tot mai deţine pachetul majoritar.

— A făcut zece milioane de lire, spune Amy.

— A făcut cât? mă holbez eu la ea.

— E putred de bogat, spune ea. Nu-mi spune că nu ţi-ai dat seama.

Simt că mă ia cu leşin. Zece milioane de lire? Bate cineva la uşă.

— Lexi? Pot să intru?

Uşa se deschide – şi iată-l, cărând două genţi, un nou buchet de flori şi un coş cu fructe.

— Bună, iubito, mă sărută el pe obraz. Cum te mai simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc, îi zâmbesc eu.

— Dar tot nu ştie cine eşti, intervine Amy.

Eric nu pare îngrijorat.

— Păi, de asta o să ne ocupăm azi, spune el plin de energie. Am adus cu mine poze, DVD-uri, suvenire… Hai să-ţi facem din nou cunoştinţă cu propria ta viaţă. Barbara, ce-ar fi să pui DVD-ul cu nunta? îi întinde el mamei un disc. Şi, pentru început, albumul nostru de la nuntă.

Pune pe pat un album cu aspect scump.

Îl deschid şi mă trezesc privind o fotografie alb-negru:

eu, mireasă. Port o rochie lungă, strâmtă, părul îmi e strâns în coc şi am în mână un buchet minimalist de crini. Fără să scot vreun sunet, dau pagina. Iată-l pe Eric lângă mine, îmbrăcat în smoching. Părem atât de… glossy.

Din ecranul televizorului se aude brusc sunetul unei mulţimi de oameni râzând şi vorbind. Ridic privirea şi am un nou şoc. Acolo, pe ecran, Eric şi cu mine pozăm în ţinutele de la nuntă. Stăm în picioare, lângă un tort de nuntă uriaş, ţinând amândoi un cuţit, râzând la cineva care nu apare pe ecran. Nu-mi pot lua ochii de la mine însămi.

Camera se mişcă şi prinde feţele unor oameni pe care nu-i recunosc. Le văd pe mama, într-un costum bleumarin, şi pe Amy, purtând o rochie violet cu bretele. Suntem într-un spaţiu uriaş, foarte modern, cu pereţi din sticlă şi scaune moderne şi aranjamente florale peste tot.

— Unde e locul ăsta? întreb.

— Iubito, râde Eric. Asta e casa noastră.

— Casa noastră? Dar e imensă! E ca un teren de fotbal. Şi aia cine e? arăt către o fată frumoasă, într-o rochie cu umerii goi.

— E Rosalie. Cea mai bună prietenă a ta.

Cea mai bună prietenă? N-am văzut-o pe femeia asta în viaţa mea. E slabă şi bronzată, cu ochi albaştri imenşi, o brăţară masivă la încheietură şi ochelari de soare ridicaţi în creştetul capului cu păr blond, de californiană. Mi-a trimis flori, îmi amintesc eu brusc. Fată dragă. Cu toată dragostea, Rosalie.

— Aici e vacanţa din Mauritius, de anul trecut…

Eric a dat înainte şi mă uit la ecran şi nu-mi vine să

cred. Fata aia care merge prin nisip sunt eu? Am părul împletit, sunt bronzată şi suplă şi port un bikini roşu.

— Şi aici suntem la un bal de caritate.

Eric a dat din nou înainte, şi iată-ne din nou. Port o rochie de seară albastră, mulată, şi dansez cu Eric.

— Eric e un binefăcător foarte generos, spune mama.

Dar nu-i răspund. Nu-mi amintesc plimbarea pe plajă în Mauritius. Nu-mi amintesc să fi dansat cu soţul meu la vreun bal. Alo, creierul meu?

— E încă devreme, zâmbeşte Eric închizând albumul.

— Şi dacă nu-mi amintesc niciodată? spun eu uitându-mă de jur-împrejurul camerei. Dacă toate amintirile astea s-au pierdut pentru totdeauna, şi nu le mai pot recăpăta? Niciodată?

După-amiază mă vede un neuropsiholog. E un tip prietenos, în jeanşi, pe nume Neil, şi mă aşez la masă în faţa lui, să facem teste.

— Funcţionezi extrem de bine, Lexi, spune Neil după ce bifează ultima căsuţă din formular. Abilităţile tale executive sunt la locul lor; memoria pe termen scurt e destul de bună, având în vedere circumstanţele; nu ai probleme cognitive majore… dar suferi de o amnezie focală retrogradă severă.

— Dar de ce?

— Păi, are de-a face cu felul în care te-ai lovit la cap. Când ai izbit parbrizul, creierul tău a fost zgâlţâit în interiorul craniului şi o mică porţiune din creier a fost, să zicem… ciupită. Se poate să-ţi fi deteriorat zona în care depozitezi amintirile, sau poate capacitatea de a extrage

de acolo amintiri.

— Nu poţi să mă loveşti în cap, sau aşa ceva?

— Mă tem că nu. Contrar părerii generale, dacă loveşti în cap un amnezic, asta nu-i readuce amintirile. Dă-mi voie să te conduc până la rezerva ta, spune el, ridicându-se de pe scaun.

Ne întoarcem în rezervă, unde le găsesc pe mama şi pe Amy urmărind în continuare DVD-ul, în timp ce Eric vorbeşte la mobil. Încheie imediat convorbirea şi închide telefonul.

— Cum a mers?

— Ce ţi-ai amintit, scumpo? sare şi mama.

— Nimic, recunosc eu.

— Odată ce Lexi se întoarce într-un loc familiar, va constata probabil că memoria îi revine în mod natural, spune Neil, liniştitor. Deşi s-ar putea să dureze ceva timp.

— Aşa, dă Eric din cap cu seriozitate. Deci ce urmează?

— Păi, spune Neil verificându-şi notiţele, fizic eşti în stare bună, Lexi. Aş spune că o să ţi se dea drumul din spital mâine. O să stabilesc o întrevedere cu tine peste o lună. Până atunci, cel mai bun loc pentru tine e acasă.

Se uită la Eric şi la mama:

— O puteţi ajuta dându-i cât mai multe informaţii despre viaţa ei. Scrieţi totul pe hârtie. Duceţi-o în locuri unde a mai fost. Pentru orice problemă, sunaţi-mă.

Uşa se închide în urma lui Neil. Mama şi Eric schimbă o privire.

— Iubito, mama ta şi cu mine discutam mai devreme

despre cum să – Eric ezită – abordăm ieşirea ta din spital. Evident, aş fi fericit dacă ai vrea să vii acasă şi să-ţi reiei viaţa. Dar îmi dau seama că s-ar putea să nu te simţi foarte confortabil.

— I-am spus lui Eric, eşti binevenită să stai cu mine o vreme, intervine mama. O să fie puţin dificil, şi va trebui să împarţi camera cu Jake şi Florian, dar sunt căţei cuminţi.

— Camera aia pute, spune Amy.

— Nu pute, Amy, pare mama jignită. Tipul ăla, constructorul, a spus că e vorba de nu ştiu ce fel de ceva uscat.

— Mucegai uscat, spune Amy. Şi da, pute.

Între timp, Eric se apropie de mine, cu o expresie preocupată.

— Lexi, te rog să nu crezi că aş fi jignit. Pentru tine sunt un străin. De ce ai dori să vii să locuieşti cu mine?

Ştiu că e momentul să răspund – dar sunt brusc distrasă de o imagine de pe ecranul televizorului: Eric şi cu mine într-o şalupă rapidă. Arătăm complet fascinant, ca într-un film cu James Bond.

Vreau să trăiesc viaţa asta, îmi trece prin minte. Îmi aparţine. Am câştigat-o. N-o s-o las să-mi scape printre degete.

OK. Hai să clarificăm opţiunile pe care le am:

1. O cameră cu mucegai uscat din Kent, pe care trebuie s-o împart cu doi câini whippet.

2. Un apartament cât un palat, într-o mansardă din Kensington, cu Eric, soţul meu cel superb, care ştie să conducă o şalupă rapidă.

— Ştii ce, Eric? spun eu, măsurându-mi atent cuvintele. Cred că ar trebui să vin să stau cu tine.

— Vorbeşti serios? i se luminează lui faţa. Dar nu mă cunoşti.

— O să ne cunoaştem din nou! spun eu, cu entuziasm crescând. Sunt sigură că cea mai bună şansă de a-mi reaminti viaţa mea e s-o trăiesc. Poţi să-mi povesteşti despre tine, despre mine, despre căsnicia noastră. Pot să învăţ totul din nou!

— Ar fi minunat să te am înapoi.

Eric pare în continuare tulburat.

— Evident, nu o să… vreau să spun… o să stau în camera de oaspeţi.

— Apreciez asta, spun. Mulţumesc, Eric.

— Păi, dacă eşti sigură de asta… întreaga faţă i se luminează: Hai s-o facem cum se cuvine, nu?

Aruncă o privire întrebătoare către inele, care sunt tot pe noptieră, iar eu îi urmăresc privirea.

— Da, hai! dau din cap, brusc încântată.

Ia inelele, iar eu întind mâna stângă, intimidată. Privesc, transfigurată, cum Eric îmi pune inelele pe deget. În cameră se aşterne tăcerea, în timp ce eu îmi privesc degetul inelar.

Mamă, că mare e diamantul ăla.

Trebuie să fie karma. Trebuie să fi fost uluitor de nobilă într-o viaţă anterioară; să fi salvat copii din vreo clădire în flăcări, sau să-mi fi dat viaţa ca să ajut leproşii. E singura explicaţie pe care o pot găsi pentru viaţa de vis pe care am căpătat-o. Iată-mă, zburând pe şosea, împreună cu

superbul meu soţ, în Mercedesul lui decapotabil.

Mă tot privesc, uluită. Port o pereche de jeanşi strâmţi, cu două măsuri mai mici decât purtam pe vremuri. Şi o bluză de la Miu Miu, care e unul din numele acelea pe care le cunoşteam doar din reviste. Pe bancheta din spate sunt toate buchetele şi cadourile din camera mea de la spital, inclusiv un coş cu fructe tropicale de la Deller Carpets. În coş era o scrisoare de la cineva pe nume Clare, care spunea că-mi va trimite minutele ultimei şedinţe de consiliu, scrisoare semnată „Clare Abrahams, Asistenta lui Lexi Smart”.

Asistenta lui Lexi Smart. Am propria mea asistentă personală. Eu!

Zgârieturile şi vânătăile mele sunt mult ameliorate, şi mi s-a scos din cap copca. Am părul proaspăt spălat şi strălucitor, iar dinţii îmi sunt la fel de perfecţi ca ai unui star de cinema. Sunt Cenuşăreasa. Nu, sunt mai bine decât Cenuşăreasa, pentru că ea n-a primit decât prinţul, nu? Eu sunt Cenuşăreasa, cu dinţi perfecţi şi un job senzaţional.

Eric dă semnal stânga.

— Ei bine, am ajuns.

Virează către o intrare grandioasă, cu coloane, trece pe lângă un portar într-o cabină din sticlă, opreşte pe un loc de parcare şi scoate cheia din contact.

— Vino să-ţi vezi căminul.

Noua mea casă e mult mai grozavă decât mi-am închipuit. Mă plimb prin ea şi sunt uluită. E masivă. E luminoasă. Are vedere spre fluviu. Are o sofa imensă, crem, în formă de L, şi cel mai eoni bar din granit negru.

— Îţi aminteşti ceva din toate astea?

Eric mă priveşte cu intensitate.

— Nu. Dar e absolut fabulos!

Probabil că dăm nişte petreceri foarte cool aici. Mi le şi închipui pe fi, Carolyn şi Debs cocoţate pe scaunele de la bar, bând tequila, cu muzica bubuind din sistemul de sonorizare. Mă opresc lângă sofa şi mângâi stofa mătăsoasă.

— Ce sofa uluitoare! Ridic privirea spre Eric: Trebuie să fi costat ceva.

— Zece mii de lire, dă Eric din cap.

Cum poate o sofa să coste atât? Cu ce e umplută, cu caviar? Mă dau un pas înapoi şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-am aşezat pe ea.

— Îmi place mult… corpul ăsta de iluminat.

Arăt către o bucată de metal ondulată.

— ăla e un calorifer, zâmbeşte Eric.

— Oh, spun eu, încurcată. Credeam că ăla e un calorifer.

Arăt către un calorifer de modă veche, montat cam la jumătatea peretelui opus.

— Aceea e o operă de artă, mă corectează Eric. E de Hector James-John. Cascada dezintegrării.

Cascada dezintegrării. Calorifer negru. Nu, nici cea mai vagă idee.

Mă întorc cu spatele la caloriferul-de-artă şi mă concentrez asupra unui ecran uriaş, care aproape că umple peretele opus. În partea cealaltă a încăperii mai e un ecran mai mic, lângă masa din sufragerie, şi am

observat unul şi în dormitor. E clar, lui Eric îi place televiziunea.

— Ce ţi-ar plăcea? întreabă el văzând la ce mă uit. Încearcă asta.

Pune mâna pe o telecomandă şi o îndreaptă către ecran. În clipa următoare mă uit la un foc imens, care arde şi trosneşte.

— Aoleu! mă holbez eu, surprinsă.

— Sau asta.

Imaginea se schimbă şi apar peşti tropicali, viu coloraţi, care înoată printre alge.

— E ultima noutate în materie de tehnologie pentru casă, spune el mândru. E artă, e amuzament, e comunicare. Poţi să trimiţi e mailuri pe chestia asta; poţi să asculţi muzică, să citeşti cărţi. Poţi chiar să ai şi un animal de companie virtual.

— Animal de companie?

Mă uit în continuare la ecran, fascinată.

— Avem fiecare câte unul, zâmbeşte Eric. Ăsta e al meu, Titan.

Apasă un buton pe telecomandă şi apare imaginea unui păianjen uriaş, dungat.

— Oh, Dumnezeule!

Fac un pas înapoi, oripilată. Niciodată nu m-am înţeles bine cu păianjenii.

— Ce s-a întâmplat? pare Eric surprins. Ţi l-am arătat pe Titan la prima ta vizită aici. Ai spus că ţi se pare adorabil.

Minunat. Era prima noastră întâlnire; am spus că-mi

place păianjenul ca să fiu politicoasă, şi acum nu mai am cum scăpa de el.

— Deci şi eu am un animal? spun eu, repede.

— Uite-l aici, apasă el pe un alt buton. Iată-l pe Arthur.

Pe ecran apare un pisoi alb şi pufos, şi exclam încântată:

— Ce drăguţ e!

Îl privesc jucându-se cu un ghem de lână, lovindu-l şi dându-se peste cap.

— Creşte mare, se face motan?

— Nu, zâmbeşte Eric. Rămâne pisoi la infinit. Au o durată de viaţă de o sută de mii de ani.

— Oh, da, spun eu după o pauză.

De fapt, mi se pare cam înspăimântător.

Sună telefonul lui Eric.

— Iubito, şoferul meu a ajuns. Trebuie să mă duc puţin până la birou. Dar Rosalie e pe drum încoace, vine să-ţi ţină companie. Până atunci, dacă te deranjează ceva, sună-mă imediat – sau îmi poţi trimite un e-mail prin sistem.

Îmi întinde o jucărie dreptunghiulară, albă, cu un ecran mic.

— Aici e telecomanda ta. Controlează încălzirea, ventilaţia, iluminatul… Totul aici e inteligent. Dar nu cred să-ţi trebuiască. Toate setările sunt făcute.

— Avem o casă cu telecomandă?

Îmi vine să râd.

— Totul face parte din mansarda ca stil de viaţă!

Face din nou gestul acela cu palmele paralele, şi

încuviinţez din cap, încercând să nu las să se vadă cât sunt de copleşită.

— Aşa… ce e de fapt cu Rosalie?

— E soţia partenerului meu, Clive.

— Iese cu mine şi cu celelalte fete de la birou? întreb eu. Cu fi şi cu Caroyln? Ieşim toate, împreună?

— Cine? îmi aruncă Eric o privire goală.

Poate e unul din tipii ăia care nu se preocupă de viaţa socială a soţiei.

— Nu contează, spun eu grăbită. O să-mi dau singură seama.

— O să vină şi Gianna mai încolo. Menajera noastră. Dacă ai vreo problemă, te ajută ea.

Se apropie de mine, ezită, apoi mă apucă de mână. Are pielea moale şi imaculată.

— Bine ai venit înapoi, iubito, spune el, puţin cam brusc.

Apoi se desprinde şi se îndreaptă către uşă.

Sunt singură. Singură în căminul meu conjugal. Uitându-mă împrejur din nou, la spaţiul uriaş, îmi dau seama că nu sunt prea multe semne ale mele. Nu există urcioare din ceramică viu colorată, sau luminiţe, sau teancuri de romane ieftine. Mă rog, poate că Eric şi cu mine am dorit să o luăm de la capăt, să alegem lucrurile împreună. Scot telefonul şi îi trimit un mesaj lui îi. Trebuie să vorbesc cu ea despre toate astea: BUNĂ! SUNT ACASĂ – SUNĂ-MĂ! ABIA AŞTEPT SĂ TE VĂD!!! LXXX

Trimit acelaşi mesaj şi către Carolyn şi Debs. Apoi las telefonul şi mă învârt pe podeaua din lemn lucios. Mă

apucă brusc râsul. Vreau să spun, e o nebunie. Eu. În locul ăsta! Mă învârt din nou pe podea, apoi încep să fac piruete, cu braţele întinse, râzând ca nebuna. Eu, Lexi Smart, locuiesc aici, în palatul ăsta ultramodern, acţionat prin telecomandă.

Pardon, vreau să spun Lexi Gardiner.

Trosc. Sunetul sticlei sparte îmi întrerupe gândurile. Oripilată, mă opresc din piruete. Din greşeală am lovit cu mâna un leopard din sticlă de pe un raft. Acum zace la podea, spart în două. La dracu'. Sunt într-o panică oarbă. Ce mă fac? Dacă făcea zece mii de lire, ca sofaua? Dacă era o moştenire de familie a lui Eric?

Cu grijă, ridic prima bucată, apoi a doua…

Mă întrerupe un piuit electronic, şi tresar. Ecranul uriaş din faţa mea a devenit albastru intens, cu un mesaj scris cu majuscule verzi pe el. „BUNĂ LEXI, CE MAI FACI?"

La dracu'! Mă urmăreşte. E Big Brother! Terorizată, bag cele două bucăţi de sticlă sub o pernă de pe sofa.

— Bună, spun eu către ecranul albastru, cu inima bubuind în piept. Nu am vrut să fac asta; a fost un accident…

Tăcere. Ecranul nu reacţionează.

— Eric? încerc eu din nou.

Niciun răspuns.

OK, poate că totuşi nu mă poate vedea. Trebuie că-mi scrie din maşină. Cu grijă, mă aventurez către ecran şi observ o tastatură montată pe perete şi un mouse argintiu, aşezat discret într-o parte. Apăs pe REPLY şi scriu încet:

„BINE, MULŢUMESC!”

Aş putea s-o las aşa. Aş putea găsi o cale de a repara leopardul… Nu. Haide. Recunoaşte. „AM SPART DIN GREŞEALĂ LEOPARDUL DIN STICLĂ”, scriu eu. „ÎMI PARE FOARTE RĂU. SPER CĂ NU E DE NEÎNLOCUIT?”

Apăs pe SEND şi mă învârt de colo-colo în aşteptarea răspunsului, spunându-mi că nu trebuie să-mi fac griji. Vreau să zic, nu ştiu cu certitudine că e un ornament nepreţuit, nu? Poate că l-am câştigat la o tombolă. Poate că e al meu, şi Eric l-a urât dintotdeauna. De unde aş putea şti?

Un piuit dinspre ecran. Îmi trag răsuflarea şi mă uit. „SIGUR CĂ NU E DE NEÎNLOCUIT! NU-ŢI FACE GRIJI”.

Simt un val de uşurare. E în regulă.

„MULŢUMESC! 11, scriu eu. „NU MAI SPARG NIMIC, PROMIT!”

Nu-mi vine să cred că am reacţionat aşa disproporţionat. Nu-mi vine să cred că am ascuns bucăţile. Ce naiba, am cinci ani? Ridic perna ca să scot bucăţile – şi înţepenesc. Nenorocita de sticlă a sfâşiat nenorocita de sofa. Sofaua de zece mii de lire. Nu pot să-i spun lui Eric că am stricat şi sofaua. Nu pot.

Agitată, rearanjez pernele ca să nu se vadă ruptura. Aşa. Pun mâna pe bucăţile de leopard şi pornesc spre bucătărie, care e toată numai dulapuri lucioase din lac cenuşiu, cu podea de cauciuc. Reuşesc să descopăr coşul de gunoi în spatele unei uşi şi arunc bucăţile în el.

În tot apartamentul se aude sunetul unui interfon, şi ridic privirile, simţind că mă înveselesc. Trebuie să fie

Rosalie, cea mai bună prietenă a mea – mai nou.

Rosalie se dovedeşte chiar mai slabă decât părea în filmul de la nuntă. Poartă pantaloni capri negri şi un pulover roz din caşmir. Când deschid uşa, scoate un chiţăit şi lasă să-i cadă sacoşajoe Malone pe care o are în mână.

— Oh, Doamne, Lexi. Ce-a păţit biata ta faţă?

— Sunt bine! spun eu ca s-o liniştesc. Serios, trebuia să mă vezi acum şase zile. Aveam o copcă din plastic în cap.

— Biata de tine. Ce coşmar.

Ridică sacoşa şi mă sărută pe amândoi obrajii.

— Aş fi venit mai devreme, dar ştii bine cât am aşteptat să prind un loc la Cherinton Spa.

— Intră, fac eu un gest către bucătărie. Vrei o cafea?

— Scumpo… pare ea uimită. Nu beau cafea. Dr. André mi-a interzis-o. Ştii asta.

Fac o pauză.

— Treaba e că… nu-mi amintesc. Am amnezie.

— Oh, Doamne, duce Rosalie mâna la gură. Eric tot spunea ceva despre amnezie, dar am crezut că glumeşte.

Îmi vine să râd de expresia ei oripilată.

— Nu, nu glumea. Pentru mine, eşti… o străină.

Urmează o scurtă tăcere, în timpul căreia o văd pe Rosalie cum procesează informaţia. Ochii i se măresc, obrajii i se umflă, îşi muşcă buza.

— Oh, Doamne, spune ea în cele din urmă. Coşmar.

— Locul ăsta mi-e necunoscut, arăt eu în jur. Viaţa mea mi-e necunoscută. Dacă ai putea să-mi spui câte ceva…

— Absolut! Hai să ne aşezăm.

Porneşte spre bucătărie. Lasă sacoşa Joe Malone pe un dulap şi se aşază la masa de mic dejun din oţel – iar eu fac la fel.

— Ce vrei să ştii?

Se apleacă în faţă, în expectativă.

— Păi… mă gândesc eu o clipă. Cum ne-am cunoscut noi două?

— Acum vreo doi ani, dă Rosalie din cap. La o petrecere la Trudy Swinson. Ştii, cea care a fost însoţitoare de zbor, l-a cunoscut pe Adrian la un zbor spre New York, şi toată lumea spune că a pus cap-compas pe el în clipa când i-a zărit Amex-ul negru…

Lasă fraza în suspensie, de parcă atunci ar fi izbit-o enormitatea situaţiei.

— Deci nu-ţi aminteşti nicio bârfa?

— Păi… nu.

— Oh, Doamne! Am atâtea despre care să-ţi spun. De unde să încep? OK, aici sunt eu… Scoate un pix din poşetă şi începe să scrie: Şi aici e soţul meu, Clive, şi nemernica de fostă nevastă a lui…

— Ieşim vreodată cu prietenele mele de la muncă? o întrerup eu. Cu fi şi Caroyln? Sau cu Debs? Le cunoşti?

Rosalie are o privire goală.

— Nu te-am auzit niciodată pomenindu-le. Din câte ştiu eu, nu socializezi niciodată cu colegii de serviciu.

— Ce face? Dar mergem în cluburi şi bem cocteiluri.

Rosalie râde:

— Lexi, nici măcar nu te-am văzut vreodată cu un

cocteil în mână! Tu şi Eric sunteţi atât de serioşi în privinţa vinului.

Vin?

— Pari nedumerită, spune Rosalie speriată. Te bombardez cu prea multe informaţii. Ce ţi-ar plăcea să facem?

— Poate ar trebui să facem ce facem de obicei împreună?

— Absolut! Ar trebui să mergem la sală.

— La sală, repet eu. Sigur. Deci, merg des la sală?

— Scumpo, eşti dependentă! Alergi câte o oră din două în două zile.

Alerg? Eu nu alerg niciodată. Am fost odată la un cros de o milă cu

Fii şi Carolyn, şi aproape că mi-am dat sufletul. Cu toate că m-am comportat mai bine decât fi, care a mers încet, fumând, şi a fost eliminată pe viaţă de la orice strângere de fonduri pentru cercetările anticancer.

— Dar nu-ţi face griji, azi facem ceva plăcut şi odihnitor, mă asigură Rosalie. Un masaj, sau o oră uşoară de stretching. Ia-ţi hainele de sport şi plecăm!

— OK! ezit eu. De fapt, e puţin jenant, dar nu ştiu unde-mi sunt hainele de sport.

Rosalie pare complet distrusă.

— Nu ştii unde-ţi sunt hainele?

Brusc, ochii mari şi albaştri i se umplu de lacrimi, şi-şi face vânt cu palma.

— Îmi pare rău, hohoteşte ea. Dar tocmai mi-am dat seama cât de îngrozitor trebuie să fie totul pentru tine. Să-

ţi uiţi întreaga garderobă. Vino cu mine, scumpo. Îţi arăt eu.

Hainele mele nu sunt într-un dulap; sunt într-o întreagă cameră, în spatele unei uşi mascate care arată ca o oglindă. Şi motivul pentru care au nevoie de o întreagă încăpere este că sunt al dracului de multe. Cămăşi albe şi scrobite, pantaloni negri, costume în nuanţe de bej şi gri. Rochii de seară din şifon. Dresuri, rulate în sertarul lor special. Chiloţi din mătase, cu etichete La Perla. Nu văd nimic care să nu pară nou-nouţ şi imaculat. Nu există niciun fel de jeanşi lălâi, niciun fel de pulovere lăbărţate, niciun fel de pijamale vechi şi confortabile.

Mă uit la un şir de jachete, toate aproape identice, cu excepţia nasturilor. Nu-mi vine să cred că am cheltuit atâţia bani pe haine bej.

— Ce părere ai? strălucesc ochii lui Rosalie.

— Uluitor!

— Ann are un ochi excelent, dă Rosalie din cap cu înţelepciune. Ann, achizitoarea ta personală.

— Am o achizitoare personală?

— Numai pentru piesele principale din fiecare sezon.

Rosalie pune mâna pe o rochie albastru-închis cu bretele subţiri şi o urmă de volan la poale.

— Uite, asta era rochia pe care o purtai când ne-am cunoscut. Nu-ţi aminteşti?

— Nu prea.

— Dar asta, de la Catherine Walker? Trebuie să ţi-o aminteşti pe asta… sau de la Roland Mouret…

Rosalie scoate rochie după rochie, şi niciuna nu-mi e

cunoscută. Apoi se luminează la faţă.

— Încearcă pantofii. Nu se poate să nu-ţi aminteşti pantofii.

Se îndreaptă către celălalt capăt al încăperii şi deschide o uşă. Iar eu mă holbez şi nu-mi vine să cred. N-am văzut în viaţa mea atâţia pantofi. Toţi în şiruri ordonate, toţi cu tocuri înalte.

— E de necrezut, mă întorc eu spre Rosalie. Nici nu pot să merg pe tocuri. Cad din picioare.

— Scumpo, spune Rosalie cu ochii mari. Trăieşti pe tocuri. Pe ăştia îi purtai ultima oară când am luat prânzul împreună.

Scoate o pereche de pantofi negri cu tocuri cui de aproape zece cen-timetri.

— Încearcă-i!

Cu precauţie îmi scot mocasinii şi mă încalţ cu pantofii. Aproape imediat mă dezechilibrez şi mă agăţ de Rosalie.

— Vezi? Nu am echilibru.

— Lexi, eşti perfect capabilă să mergi cu ăştia, spune Rosalie hotărâtă. Te-am văzut făcând-o.

Încerc încă un pas, dar glezna mi se îndoaie de parcă ar fi din plastilină.

— Nu are rost, pufnesc eu frustrată. Nu e de mine.

— Cum să nu! mai încearcă o dată! Găseşte-ţi zona de confort!

Rosalie vorbeşte de parcă m-ar antrena pentru Olimpiadă.

— Poţi s-o faci, Lexi.

Mă împleticesc până în celălalt capăt al încăperii şi mă agăţ de o draperie.

— N-o să reuşesc niciodată, spun eu disperată.

— Sigur c-o să reuşeşti. Pur şi simplu nu te gândi la asta.

Fără chef, fac un pas înainte. Apoi încă unul. Apoi încă unul. Dumnezeule! Am reuşit. Merg pe tocuri!

— Vezi? strigă Rosalie triumfătoare. Ţi-am spus eu! Eşti genul de fată care merge pe tocuri.

Deschide un sertar, agaţă un vraf de haine de sport, le aruncă într-o geantă uriaşă.

— Haide, să mergem.

Mergem până la sală cu maşina lui Rosalie. E un Range Rover somptuos, cu sacoşe de designer aruncate pe bancheta din spate.

— Şi cu ce te ocupi? spun eu.

— Fac mult voluntariat, dă ea din cap cu seriozitate.

— Oh.

Rosalie nu mi se pare genul care să facă voluntariat, ceea ce dovedeşte câte prejudecăţi am.

— Ce fel?

— Planificare de evenimente, în special.

— Pentru o asociaţie de caritate anume?

— Nu, în special pentru prieteni. Ştii, când au nevoie de o mână de ajutor cu aranjamentele florale sau cu cadourile, sau aşa ceva. Mai fac şi una-al la pentru companie, adaugă ea. Eric e aşa un dulce; întotdeauna mă implică în lansări şi chestii din astea.

— Deci îţi place Eric?

Mor de curiozitate să aflu ce crede despre el.

— Oh, e soţul perfect. Absolut perfect. Al meu e un monstru. Dar şi eu sunt un monstru. Am ajuns!

Intră într-o parcare minusculă, opreşte lângă un Porsche şi scoate cheia din contact.

— Să nu-ţi faci griji, spune ea în timp ce intrăm în eleganta zonă de primire. O să vorbesc eu şi pentru tine… Bună!

— Bună, doamnelor.

Recepţionerei îi cade faţa când dă cu ochii de mine.

— Lexi! Biata de tine! Am auzit de accident. Te simţi bine?

— Sunt bine, mulţumesc! mă aventurez eu să zâmbesc. Mulţumesc pentru flori.

— Biata Lexi are amnezie, spune Rosalie pe un ton impresionant. Nu-şi aminteşte de locul ăsta. Nu-şi aminteşte nimic.

— Dumnezeule!

— Haide! mă apucă Rosalie de braţ. Hai să ne schimbăm.

Vestiarele sunt cele mai mari şi mai luxoase pe care le-am văzut vreodată. Dispar într-un separeu şi pun pe mine o pereche de colanţi. Apoi îmi trag costumul peste ei. Îmi dau seama cu oroare că e tanga. Împotriva voinţei, îl pun pe mine, apoi mă apropii de marginea separeului şi mă forţez să mă uit în oglindă.

De fapt, nu arăt prea rău. Arăt înaltă, suplă şi… diferită. Experimental, îmi flexez braţul – şi apare un biceps pe care nu l-am mai văzut niciodată. Mă uit la el

uluită.

Rosalie mă mână într-un studio mare şi aerisit, unde şiruri de femei foarte îngrijite sunt deja întinse pe saltele de yoga.

— Scuze pentru întârziere, spune ea plină de importanţă. Dar Lexi are amnezie. Nu-şi aminteşte nimic. Nu-şi aminteşte de niciuna din voi.

Am senzaţia că lui Rosalie îi face plăcere chestia asta.

— Bună, spun eu şi fac un semn timid din mână.

— Am auzit despre accidentul tău, Lexi, se apropie instructoarea, cu un zâmbet plin de simpatie. Te rog, ia-o încet astăzi.

— OK, mulţumesc.

— Încercăm să-i declanşăm amintirile, se bagă Rosalie. Aşa că toată lumea să se comporte normal.

Agitată, îmi iau o saltea şi mă aşez. Sala de gimnastică n-a fost niciodată punctul meu forte. Întind picioarele şi mă aplec spre vârfurile degetelor, deşi nu am nicio şansă să reuşesc vreodată să…

Mama dracului! Pot să-mi ating degetele. Ce s-a întâmplat cu mine?

Execut manevra următoare, fără să-mi vină să cred – şi îmi reuşeşte şi asta! Cu precauţie, mă trag de gleznă – şi mă ascultă! îmi ridic piciorul peste cap! îmi vine să strig: „Priveşte-mă, lume!”

— Nu exagera, Lexi, pare instructoarea alarmată. Ia-o mai încet acum. În locul tău, eu aş renunţa la şpagat săptămâna asta.

În niciun caz. Eu să fiu în stare să fac şpagatul

După aceea, la vestiar, sunt încântată.

— Nu-mi vine să cred! îi tot spun lui Rosalie. Întotdeauna am fost de toată jena la sport!

— Scumpo, e în firea ta!

Îmi cercetez imaginea în oglindă. Pentru a suta mia oară, privirea îmi e atrasă de dinţii albi şi strălucitori – şi de buzele roz şi pline.

— Rosalie, cobor eu vocea. Mi-am făcut vreodată ceva? Cum ar fi Botox? Sau – cobor şi mai mult vocea – vreo operaţie?

— Scumpo! Şşşş! Evident că nu ţi-ai făcut nimic! îmi face ea cu ochiul.

Ce vrea să însemne asta?

— Rosalie, trebuie să-mi spui ce mi-am făcut…

Mă opresc brusc, cu atenţia distrasă de imaginea mea în oglindă. Fără să iau seama la ce fac, am luat ace de păr din vasul din faţa mea şi mi-am strâns părul, pe pilot automat. În nu mai mult de treizeci de secunde, am construit un coc perfect. Cum am făcut asta?

— Ce e? îmi surprinde Rosalie privirea.

— Tocmai mi-am ridicat părul. N-am mai făcut asta în viaţa mea.

— Cum să nu. Aşa porţi părul la serviciu.

— Dar nu-mi amintesc. E ca şi cum… ca şi cum Superwoman îmi posedă corpul, sau aşa ceva. Nu sunt eu.

— Scumpo, sigur că tu eşti, mă strânge Rosalie de braţ. Obişnuieşte-te!

Luăm prânzul la juice bar, apoi Rosalie mă duce cu maşina acasă. Urcând cu liftul, mă simt brusc epuizată.

— Sunt cam obosită, spun. Te superi dacă mă duc să mă odihnesc?

— Sigur că nu! mă bate ea pe braţ. Eu aştept aici.

— Nu fi caraghioasă, zâmbesc eu. Mă descurc până vine Eric acasă, zău. Şi îţi mulţumesc, Rosalie. Ai fost atât de drăguţă.

— Fată dragă, mă îmbrăţişează ea. Te sun.

Ajunge la jumătatea coridorului până când îmi dau seama.

— Rosalie! strig după ea. Ce să-i gătesc lui Eric pentru cină în seara asta?

Se întoarce şi clipeşte de câteva ori.

— Scumpo, nu tu găteşti cina. Gianna găteşte cina. Menajera ta.

— Ah, da. Evident!

Rosalie îmi trimite o bezea şi închide uşa în urma ei, iar eu mă îndrept spre dormitor, care e tot crem şi lemn negru, luxos. Eric a insistat să iau eu dormitorul principal, ceea ce e foarte nobil din partea lui. Îmi arunc pantofii din picioare, mă bag sub plapumă şi simt instantaneu cum mă relaxez. O să închid ochii şi o să dorm puţin…

Mă trezesc văzând o lumină difuză şi auzind sunetul farfuriilor.

— Iubito? vine o voce de dincolo de uşă. Eşti trează?

Uşa se deschide şi intră Eric, în mână cu o tavă şi o pungă de cumpărături.

— Dormi de ore în şir. Ţi-am adus cina.

Aprinde veioza de lângă pat.

— E supă de pui thailandeză.

— Ador supa de pui thailandeză! spun eu încântată. Mulţumesc!

Eric zâmbeşte şi-mi întinde lingura.

— Rosalie mi-a spus că aţi fost la sală azi.

— Da. A fost minunat.

Iau o lingură de supă, şi e absolut delicioasă. Doamne, sunt moartă de foame!

— Eric, poţi să-mi aduci o felie de pâine, te rog? ridic eu capul din farfurie. Ca să curăţ farfuria?

— Pâine? se încruntă Eric, uimit. Iubito, nu ţinem pâine în casă. Amândoi mâncăm fără carbohidraţi.

Ah, da. Uitasem de chestia cu carbohidraţii.

— Ceea ce-mi aminteşte de micul meu cadou, spune Eric. Sau, de fapt, două cadouri. Ăsta e primul…

Bagă mâna în pungă şi scoate o broşură laminată, legată cu arc, pe care mi-o întinde cu o plecăciune. Pe copertă scrie Eric şi Lexi Gardiner: Manualul căsătoriei.

— Îţi aminteşti că doctorul a sugerat să scriem toate detaliile vieţii noastre? pare Eric foarte mândru. Ei bine, am scris broşura asta pentru tine. Orice întrebare ai avea despre căsnicia şi viaţa noastră împreună, răspunsul ar trebui să se găsească înăuntru.

Răsfoiesc cărticica. Văd secţiuni despre vacanţe, familie, spălat rufele, sfârşituri de săptămână…

— Am organizat articolele în ordine alfabetică, explică Eric. Şi le-am indexat. Ar trebui să fie destul de uşor de folosit.

Mă duc la index şi citesc la întâmplare.

Roşii – pag. 5, 23

Cleşte – vezi „Barbecue”.

Limbi – pag. 24

Limbi? Imediat încep să caut pagina 24.

— Nu încerca să citeşti acum. Trebuie să mănânci şi să dormi.

O să caut „Limbi” mai târziu. După ce pleacă Eric.

Termin restul supei şi mă las pe perne cu un suspin satisfăcut.

— Mulţumesc mult, Eric. A fost perfect.

— Nicio problemă, iubito.

Eric ia tava şi o pune pe comodă. Făcând asta, observă pantofii mei pe podea.

— Lexi, zâmbeşte el. Pantofii stau în dressing.

— Oh, spun eu. Îmi pare rău.

— Nicio problemă. Ai multe de învăţat.

Eric se întoarce lângă pat şi bagă mâna în buzunar.

— Iar acesta e celălalt cadou al meu, îmi arată el o cutiuţă de bijute

rii. Vreau să ai ceva pe care să-ţi aminteşti când ţi l-am dăruit, spune el cu un zâmbet trist.

Deschid cutia – şi găsesc un diamant atârnat pe un lanţ de aur.

— E… e uluitor! mă bâlbâi eu. Îmi place la nebunie!

Eric mă mângâie pe păr.

— E bine să te am din nou acasă.

— E bine să fiu acasă, răspund eu cu fervoare.

Ceea ce e aproape adevărat. Nu pot să spun cu sinceritate că mă simt chiar acasă în locul ăsta – încă. Dar îmi dă sentimentul unui hotel de cinci stele, foarte elegant,

ceea ce e chiar mai bine.

— Eric, spun eu puţin timidă. Când ne-am cunoscut, ce ai văzut la mine? De ce te-ai îndrăgostit de mine?

Zâmbetul unei amintiri îi traversează faţa.

— M-am îndrăgostit de tine, Lexi, spune el, pentru că eşti dinamică. Eşti flămândă de succes, ca şi mine. Oamenii spun că suntem duri, dar nu e aşa. Suntem numai intens competitivi.

— Aşa, spun eu după o foarte scurtă ezitare.

— Şi m-am îndrăgostit de gura ta superbă, mă atinge Eric uşor pe buza de sus. Şi de picioarele tale lungi. Şi de felul în care-ţi legăni servieta.

A spus că sunt frumoasă.

— Acum te las. Somn uşor. Ne vedem dimineaţă.

TREI

E timpul pentru micul dejun, şi suntem amândoi în bucătărie. De când m-am trezit răsfoiesc manualul căsniciei, şi – oh, Doamne. A scris trei paragrafe despre preludiu! Mă înec cu cafeaua, şi Eric ridică privirea.

— E totul în regulă, iubito? zâmbeşte el. E util manualul?

— Da!

Trec la o altă secţiune, simţindu-mă ca un copil care caută cuvinte murdare în dicţionar.

— Tocmai aflu ce mănânc la micul dejun.

— Gianna a lăsat nişte ouă jumări şi bacon. Şi de obicei bei suc verde.

Eric arată spre bufet, la o carafă cu ceva care arată ca apa de mlaştină.

— E o băutură cu vitamine.

Îmi reprim un frison.

— Cred că o să sar peste el azi.

Iau nişte ouă şi bacon şi încerc să-mi înăbuş pofta de pâine prăjită.

— Noua ta maşină ar trebui să fie livrată ceva mai târziu. Deşi mă gândesc că nu eşti prea grăbită să şofezi din nou.

Îşi tamponează buzele cu un şervet din pânză şi se ridică.

— Mai e un lucru, Lexi. Dacă nu te deranjează, aş vrea să aranjez o mică cină pentru săptămâna viitoare. Numai câţiva vechi prieteni.

— O cină? repet eu, neîncrezătoare.

— Gianna se va ocupa de mâncare, dar dacă nu te simţi în stare…

— Sigur că mă simt în stare! spun repede. M-am săturat ca toată lumea să mă trateze ca pe o invalidă. Mă simt minunat!

— Păi, asta mă aduce la un alt subiect. Munca.

Eric îşi îmbracă sacoul.

— Evident, nu eşti încă pregătită să te întorci la program normal, dar Simon se întreba dacă n-ai vrea să te duci la birou pentru o vizită. Ţi-l aminteşti pe Simon Johnson?

— Simon Johnson? Directorul?

Eric încuviinţează din cap.

— A sunat aici aseară. Am stat de vorbă, a fost foarte plăcut.

— Nici nu credeam că a auzit de mine! spun eu, nevenindu-mi să cred.

— Lexi, eşti un membru important al echipei de management superior, spune Eric. Sigur că a auzit de tine. Am fost de acord că ar fi util să faci o vizită la birou. Te-ar putea ajuta să-ţi aminteşti – şi i-ar linişti şi pe cei din departamentul tău.

— Mi se pare o idee minunată, spun eu cu entuziasm. Aş putea să îmi cunosc noua poziţie, să le văd pe fete; am putea ieşi la masă împreună.

— Adjunctul tău îţi ţine locul pentru moment, spune Eric. Byron Foster. Numai până te întorci, evident.

— Byron e adjunctul meu? spun eu, mirată. Byron era şeful meu!

Eric scrie ceva în Blackberry, apoi îl bagă în buzunar şi îşi ia servieta.

— O zi bună, iubito.

— Şi ţie, ăăă… iubitule!

Mă ridic exact când el se întoarce spre mine, şi între noi trece un curent brusc.

— În mod normal în momentul ăsta te-aş săruta?

— În mod normal, da.

Eric pare cam ţeapăn.

— Aşa, dau eu din cap. Deci… ăăă…

Dau să-l cuprind de mijloc, încercând să par cât mai naturală.

— Aşa?

— Probabil cu o singură mână, spune Eric după o clipă de gândire.

— OK!

Mut o mână pe umărul lui.

Eric se apleacă şi gura lui o atinge scurt pe a mea, şi simt… nimic. Speram ca primul nostru sărut să-mi declanşeze tot felul de senzaţii, dar, când se îndepărtează, mă simt complet, sută la sută, neimpresionată. Văd anticiparea pe faţa lui Eric şi caut rapid ceva încurajator de spus.

— A fost minunat! Foarte…

Mă opresc, incapabilă să găsesc alt cuvânt decât rapid, care nu sunt sigură că ar fi expresia potrivită.

— Nu ţi-a amintit de nimic?

Eric îmi studiază expresia.

— Păi… nu, spun eu, scuzându-mă. Dar, vreau să zic, asta nu înseamnă că n-a fost… adică a fost… sunt chiar excitată!

— Serios? se luminează Eric, şi lasă servieta din mână.

— Nu într-atât, retractez eu grăbit. Vreau să zic, suficient cât să-mi dau seama… evident că avem o… când e vorba de… ăăă.

Lexi. Taci. Din. Gură.

— Să ai o zi minunată.

— Şi tu.

Eric mă atinge blând pe obraz, apoi se întoarce şi pleacă. Asta a fost cam riscant. Pun mâna pe manualul căsniciei. S-ar putea să-mi ia o vreme.

Două ore şi trei ceşti de cafea mai târziu, am citit manualul din scoarţă-n scoarţă. Am aflat că Eric şi cu mine

petrecem deseori sfârşiturile de săptămână la „hoteluri-boutique de lux”. Ne face plăcere să urmărim documentare de afaceri şi The West Wing. Eric şi cu mine împărtăşim dragostea pentru vinurile din regiunea Bordeaux. Sunt „ambiţioasă” şi „concentrată” şi „muncesc 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână ca să obţin rezultate”. „Nu suport proştii”, „dispreţuiesc leneşii” şi sunt o persoană care „apreciază lucrurile bune din viaţă”. Ceea ce constituie o noutate pentru mine.

Cu cât aflu mai multe despre Lexi cea de 28 de ani, cu atât mi se pare mai tare că e o persoană diferită de mine. Nu numai că arată altfel. Este altfel. E şefa. Poartă haine de designer. Cunoaşte vinurile. Nu mănâncă niciodată pâine. E adultă.

Cum dracu’ am ajuns de la mine… la ea?

Dintr-un impuls brusc, mă ridic şi mă îndrept către dressing. Trebuie să fie pe undeva vreun indiciu. Mă aşez la măsuţa mea de toaletă minimalistă şi o privesc. Vreau să spun, uită-te la ea. Vechea mea măsuţă de toaletă era vopsită în roz şi era vraişte – toate eşarfele, colierele şi fardurile peste tot. Asta e imaculată. Borcănele de argint aliniate în şir, o singură farfurioară care conţine un şirag de perle.

Deschid un sertar la întâmplare şi găsesc un teanc de eşarfe împăturite cu grijă, deasupra cărora e un DVD inscripţionat Ambiţie: EP7. E programul despre care vorbea Amy. Sunt eu la televizor! Trebuie să-l văd. Mă grăbesc în camera de zi, reuşesc cu greu să găsesc un DVD player în spatele unui panou translucid, şi bag discul în el.

Derulez înainte până când pe ecran apare faţa mea – şi apăs pe PLAY.

Sunt perfect pregătită să mă cutremur de jenă, dar, de fapt, nu arăt deloc rău! Dinţii mi-au fost deja îndreptaţi – cu toate că buzele par mult mai subţiri decât le am acum. (Categoric mi-am făcut injecţii cu colagen.) Port un costum negru şi o cămaşă acvamarin şi arăt ca o femeie de afaceri.

— Trebuie să câştig aici, spun eu cuiva care nu apare în cadru.

Măi să fie. Par atât de serioasă. Nu înţeleg. De ce m-a apucat brusc dorinţa de a câştiga un reality show pe teme de afaceri?

— Bună dimineaţa, Lexi!

Vocea mă face să tresar speriată. Apăs brutal STOP pe telecomandă şi mă întorc. Dau cu ochii de o femeie într-o salopetă înflorată, care ţine în mână o găleată plină cu produse de curăţenie.

— Te-ai trezit! spune ea. Cum te simţi? Eşti mai bine astăzi?

— Tu eşti Gianna? întreb eu, precaută.

— Dumnezeule din ceruri. Eric m-a avertizat. Nu eşti bine cu capul, biata fată. Păi, da, eu sunt Gianna.

Se loveşte cu palma în piept.

— Minunat! Ăăă, mulţumesc.

Mă dau la o parte şi Gianna începe să şteargă praful de pe suprafaţa măsuţei de cafea. Cum pot să stau pur şi simplu degeaba, când o altă femeie îmi face curat în casă?

— Ce ai vrea să gătesc pentru cină? spune ea.

— Oh, spun eu, ridicând oripilată privirea. Nimic!

Serios!

Nu-i pot cere altcuiva să-mi gătească cina. E obscen.

— Nimic? aşteaptă ea răspuns. Ieşiţi în oraş?

— Nu! Doar că m-am gândit… să gătesc eu astă-seară.

— Ah, înţeleg, spune ea, cu faţa imobilă. Bine, cum doreşti.

Am ofensat-o.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, poate ai putea să găteşti tu ceva. Orice-ţi face ţie plăcere!

Cum o să mă pot obişnui vreodată cu asta?

— Aice! S-a stricat sofaua! S-a rupt!

Gianna mă priveşte defensiv.

— Ieri am lăsat în stare bună, fără rupturi…

— Aia… aia e făcută de mine, mă bâlbâi eu. A fost o greşeală. Te rog, nu-i spune lui Eric. Am pus perna peste ruptură. Ca s-o ascund.

Gianna se uită la mine câteva momente, ca şi când nu i-ar veni să creadă, apoi faţa i se încreţeşte a râs. Mă bate uşor pe braţ.

— O cos eu. Cusături mici-mici. N-o să-şi dea niciodată seama.

— Serios? mă cuprinde un val de uşurare. Ţi-aş fi atât de recunoscătoare.

Gianna mă priveşte perplexă, încruntată, cu braţele groase încrucişate pe piept.

— Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic când te-ai lovit la cap? întreabă ea. Cum ar fi… un transplant de personalitate?

— Cum? râd eu, nesigură. Nu cred.

Sună interfonul.

— O, aş face bine să răspund.

Ridic receptorul de la intrare.

— Alo?

— Alo? răspunde o voce guturală. Livrare de maşină pentru Gardiner.

— Semnaţi aici… şi aici.

Tipul de la livrări îmi întinde un dosar. Îmi mâzgălesc numele pe hârtie.

— Poftim cheile şi documentele. La revedere.

Individul se îndreaptă către poartă, lăsându-mă singură cu un Mercedes decapotabil argintiu. Să văd cum e pe dinăuntru. Cu un gest instinctiv, ridic telecomanda micuţă şi apăs pe buton – apoi tresar când maşina piuie şi toate luminile clipesc.

Mă rog, e clar că am mai făcut asta înainte. Deschid portiera şi mă strecor pe scaunul şoferului. Mamă. Asta da maşină. Are cel mai minunat miros de piele nouă. Scaunele sunt largi şi confortabile. Cu grijă, pun mâinile pe volan. Treaba e că… ştiu să conduc. La un moment sau altul, trebuie să fi luat examenul.

Experimentez, băgând cheia în contactul de lângă volan – şi se potriveşte! O rotesc precaut înainte, câteva lumini se aprind pe bord şi se aude un fel de zumzăit. Aşa. Adună-te, Lexi. Frâna de mână. Ştiu care e. Şi schimbătorul de viteze. Cu atenţie, le manevrez pe amândouă – şi imediat maşina se mişcă înainte. În grabă, apăs cu piciorul pe una din pedale, ca s-o opresc, şi maşina tresare, cu un scrâşnet ameninţător. Ridic piciorul – şi o ia

din nou înainte. Nu sunt sigură că asta vreau să facă. Încercând să-mi păstrez calmul, apăs din nou piciorul, cu putere.

Dar de data asta nici măcar nu se opreşte; continuă să înainteze inexorabil în direcţia unei maşini sport cu aspect scump, parcată vizavi. Cu disperare, apăs din nou, cu amândouă picioarele, atingând două pedale deodată, cu un urlet disperat al motorului. O, Doamne…

Brusc, observ un bărbat brunet, îmbrăcat în jeanşi, care intră pe porţi. Mă vede lunecând înainte, către maşina sport, şi faţa i se animă.

— Stop! strigă el pe geam.

— Nu pot să opresc! strig înapoi, disperată.

— Virează! mimează el rotirea volanului.

Volanul. Evident. Ce toantă sunt. Îl smucesc spre dreapta, şi acum mă duc drept către zidul de beton.

— Frânează! aleargă individul pe lângă mine. Frânează, Lexi!

Frâna de mână, îmi amintesc eu brusc. Repede. O smucesc în sus cu amândouă mâinile, şi maşina se opreşte cu o tresărire. Respir precipitat; nu mai conduc în viaţa mea. Niciodată.

— Eşti bine?

Individul e lângă portiera mea. Apăs la întâmplare pe butoanele de pe uşă, până când geamul coboară.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am… panicat. De fapt, nu ştiu să conduc. Credeam că o să-mi amintesc cum se face, dar am amnezie, şi vezi tu…

Văd că individul se uită la mine de parcă aş vorbi o limbă străină. Are o figură destul de izbitoare, acum că am timp s-o observ. Pometi înalţi, ochi cenuşii, sprâncene adunate într-o încruntătură, păr şaten-închis, neîngrijit. E ceva mai mare ca mine, poate puţin peste treizeci de ani. De asemenea, pare complet stupefiat. Ceea ce, dacă mă gândesc bine, nu e de mirare.

— Am avut un accident de maşină acum câteva zile, explic eu repede.

— Ştiu că ai avut un accident, spune el în cele din urmă.

Are o voce foarte distinctivă, seacă şi oarecum intensă.

— Stai aşa! plesnesc eu din limbă, dându-mi brusc seama. M-ai strigat pe nume. Ne cunoaştem?

Individul tresare.

— Nu-ţi aminteşti de mine?

— Ăăă, nu, ridic eu din umeri, în semn de scuză. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu nepoliticoasă; nu-mi amintesc de nimeni cunoscut în ultimii trei ani. Prietenii… nici chiar pe soţul meu.

Zâmbesc – dar tipul nu-mi răspunde la zâmbet, nici măcar nu-şi exprimă compasiunea. De fapt, expresia lui aproape că mă sperie.

— Vrei să-ţi parchez eu maşina? spune el, brusc.

— Oh. Da, te rog. Soţul meu mi-a luat-o ca s-o înlocuiască pe cea veche. Îl cunoşti? Eric Gardiner.

— Da, spune el după o pauză. Îl cunosc.

Îmi face semn să mă dau la o parte şi urcă în maşină.

În momentul următor, cu multă îndemânare, bagă maşina la loc în spaţiul ei de parcare.

— Mulţumesc, spun eu cu căldură când se dă jos. Apreciez sincer.

— Ce au spus doctorii despre amnezie? spune el deodată. Ţi-ai pierdut amintirile pe vecie?

— Mi le-aş putea recăpăta în orice moment, explic eu. Sau nu. Nimeni nu ştie. Tot ce pot să fac e să aflu din nou totul despre viaţa mea. Eric m-a ajutat foarte mult. E un soţ perfect! zâmbesc eu din nou. Deci, care-i locul tău în imaginea de ansamblu?

Niciun răspuns de la brunet. A băgat mâinile în buzunare şi e încruntat, ca şi când ar suferi.

— Trebuie să plec, spune. La revedere, Lexi.

Se întoarce pe călcâie.

— La revedere…

Ce tip ciudat. Nici măcar nu mi-a spus cum îl cheamă.

Azi mă duc la birou. Mă privesc în oglinda uriaşă din dressing. Port un costum negru, cu o fustă strâmtă şi cambrat în talie. Am părul proaspăt spălat şi strâns în cocul care e semnătura mea. Arăt ca o ilustraţie dintr-o carte pentru copii. Boss Lady.

Eric intră în cameră.

— Eşti gata?

— Cred că da!

Îmi iau poşeta Bottega Veneta.

Ieri am încercat să-l întreb pe Eric despre fi, dar nu părea să ştie cine e, cu toate că e cea mai veche prietenă a mea – ne-am cunoscut la şase ani. E aşa de ciudat că nu m-

a căutat. O s-o văd astăzi, şi o să aflu explicaţia. Probabil că o să ieşim cu toatele să bem ceva la prânz şi o să aflu noutăţile.

Deller Carpets a devenit un nume bine cunoscut în anii ’80. Acum câţiva ani, compania a încercat să-şi schimbe numele în pur şi simplu

Deller. Au existat un nou logo, o declaraţie de principii şi tot restul. Dar nimeni nu le-a dat importanţă. Dacă spui că lucrezi la Deller, lumea se încruntă şi apoi întreabă: „Vrei să spui, la Deller Carpets? 11

E şi mai ironic pentru că mochetele nu mai reprezintă decât o mică parte din companie. S-au extins către tot felul de produse de curăţat şi trăsnăi, iar acum porţiunea de comenzi prin poştă e imensă. La fel şi piesele de mic mobilier şi ţesăturile. Dar bietele mochete au căzut în uitare. Problema e că în zilele noastre mochetele nu mai sunt cool. Peste tot e numai gresie şi parchet laminat. Vindem şi noi parchet laminat – dar aproape nimeni nu observă, pentru că toţi au impresia că încă ne mai numim Deller Carpets. E ca un fel de cerc vicios, care se întoarce mereu la mochete.

Ştiu că mochetele nu sunt cool şi ştiu că mochetele cu model sunt încă şi mai puţin cool Dar în secret le iubesc. În special desenele retro, din anii ’70. Pe birou ţin un catalog vechi cu modele, şi odată, la magazie, am găsit o cutie întreagă cu mostre. Nimeni nu le voia, aşa că le-am luat la birou şi le-am prins cu pioneze pe perete, în dreptul mesei mele de lucru.

Vreau să spun, vechea mea masă de lucru. Bănuiesc

că acum am primit un alt loc. Îndreptându-mă către clădirea atât de familiară, simt un fior în stomac. Deschid uşile de sticlă ale recepţiei – şi mă opresc surprinsă. Holul de la intrare e diferit. Arată foarte cooD.

— Lexi!

Spre mine se repede o femeie plinuţă, îmbrăcată cu o cămaşă roz şi pantaloni pană, negri. O cunosc… e şefa de la resurse umane…

— Dana, rostesc uşurată. Bună!

— Lexi, întinde ea mâna şi o strânge pe a mea. Bun venit înapoi! Biata de tine! Vino pe aici. M-am gândit să stăm puţin de vorbă la mine în birou, să intrăm o clipă la şedinţa de buget, apoi să mergi să-ţi vezi departamentul!

— Minunat! Bună idee.

Departamentul meu. Înainte tot ce aveam era un birou.

Urcăm cu liftul şi ajungem la etajul doi, unde Dana mă invită în biroul ei.

— Ia un loc.

Trage un scaun din pluş şi se aşază la biroul ei.

— Aşa, acum, evident, trebuie să discutăm despre… situaţia ta. Coboară vocea, discret: Amnezia asta e permanentă sau temporară?

— Doctorii spun că pot în orice moment să încep să-mi amintesc lucruri.

— Minunat! i se luminează ei faţa. Evident, din punctul nostru de vedere ar fi cel mai bine dacă ţi-ai putea aminti totul înainte de 25 – când e conferinţa noastră de vânzări, adaugă ea, aruncându-mi o privire plină de

speranţă.

— Aşa, răspund eu după o pauză. O să fac tot ce pot.

— Mai bine de-atât nu se poate! râde ea în triluri şi-şi împinge scaunul înapoi. Acum hai să mergem să-i salutăm pe Simon şi pe ceilalţi. Ţi-l aminteşti pe Simon Johnson, directorul?

— Desigur!

Cum aş putea să nu mi-l amintesc pe şeful întregii companii? încercând să-mi ascund nervozitatea, o urmez pe Dana în lift şi urcăm la etajul opt. Mă conduce către sala de consiliu, bate la uşa grea şi o deschide.

— Scuze pentru întrerupere! Lexi a trecut pe-aici pentru o vizită.

— Lexi! Superstarul nostru!

Simon Johnson se apropie de mine, mă prinde de mână de parcă am fi prieteni vechi şi mă sărută pe obraz.

— Cum te mai simţi?

Directorul întregii companii tocmai m-a sărutat.

— Ăăă… bine, mulţumesc! încerc eu să-mi păstrez calmul. Mult mai bine.

Privesc de jur-împrejurul încăperii, la tot grupul de granguri la costum. Byron, care pe vremuri era şeful meu direct, stă de cealaltă parte a mesei de consiliu. E palid şi deşirat. Îmi aruncă un zâmbet forţat, iar eu îi răspund cu unul larg, fericită să recunosc pe cineva.

— Te-ai lovit destul de rău la cap, am înţeles, spune Simon Johnson cu vocea lui melodioasă, de absolvent de şcoală particulară.

— Aşa e.

— Păi, grăbeşte-te să te întorci! exclamă el, cu prefăcută agitaţie. Byron, aici de faţă, îţi ţine locul destul de bine, arată el spre Byron. Dar nu ştiu dacă te poţi baza pe el să aibă grijă de bugetul departamentului…

— Nu ştiu, ridic eu din sprâncene. E cazul să-mi fac griji?

Cei de la masă râd apreciativ, şi-l văd pe Byron aruncându-mi priviri ucigaşe. Nu zău. Era doar o glumă.

— Serios acum, Lexi. Trebuie să discutăm despre recenta noastră…

discuţie, dă Simon Johnson din cap cu subînţeles. Să mergem la masă, când te întorci de-a binelea.

— Absolut.

Habar n-am despre ce vorbeşte.

— Simon, intervine Dana discret. Lexi are ceva probleme cu memoria…

— Lexi, am toată încrederea în tine, spune Simon Johnson cu fermitate.

Se întoarce către un tip roşcat, aşezat lângă el.

— Daniel, voi doi nu v-aţi cunoscut, nu-i aşa? Daniel e noul nostru controller financiar. Daniel, această tânără doamnă a avut cea mai meteorică ascensiune în compania noastră. De la agent de vânzări junior la director de departament în 18 luni. E un lider înnăscut. E o sursă de inspiraţie pentru oricine. Are câteva viziuni strategice de viitor, foarte interesante. Este un membru foarte, foarte talentat al companiei.

Simon Johnson îşi încheie discursul zâmbindu-mi larg.

Sunt în stare de şoc total. Sunt roşie ca focul la faţă,

picioarele îmi sunt ca de gumă. Nimeni nu mi-a vorbit aşa, în toată viaţa mea.

— Ăăă… mulţumesc! bâlbâi eu într-un final.

— Te putem tenta să rămâi la şedinţa de buget?

— Ăăă… mă uit eu la Dana pentru ajutor.

— Nu stă prea mult astăzi, Simon, spune Dana. Trecem puţin şi pe la Flooring acum.

— Desigur, dă Simon Johnson din cap. Păi, să ştii că ratezi o mare plăcere. Toată lumea adoră şedinţele de buget.

Ochii îi sclipesc de umor.

— Nu-ţi dai seama că am făcut asta tocmai ca să scap de şedinţa de buget? arăt eu către ultima zgârietură de pe frunte, şi toată lumea râde.

Sunt ameţită de încântare când ies, împreună cu Dana, din sala de consiliu. Am glumit cu Simonjohnson. Am viziuni strategice pentru viitor!

Sper numai să le fi notat pe undeva.

— Îţi aminteşti unde e departamentul de Flooring? întreabă Dana în timp ce coborâm din nou cu liftul. Ştiu că toată lumea abia aşteaptă să te vadă.

Telefonul ei ciripeşte.

— O, Doamne! spune ea, uitându-se la ecran. Trebuie să răspund. Nu vrei să te duci la tine în birou, şi vin şi eu imediat?

— Bineînţeles!

Pornesc pe coridor. Departamentul de Flooring e pe stânga. Iar la dreapta e biroul lui Gavin. Vreau să spun, biroul meu. Chiar când întind mâna spre clanţă, văd o fată

de vreo douăzeci de ani ţâşnind din biroul cel mare. Duce mâinile la gură.

— Oh! exclamă ea. Lexi! Te-ai întors!

— Da.

Mă uit la ea, nesigură.

— Trebuie să mă scuzi. Am avut un accident, mi-am pierdut memoria…

— Mda, mi-au spus… pare ea speriată. Sunt Clare. Asistenta ta?

— A, bună! Mă bucur să te cunosc. Deci aici e biroul meu? Fac semn din cap spre uşa lui Gavin.

— Corect. Pot să-ţi aduc o cafea?

— Da, te rog! Ar fi grozav.

Încerc să-mi ascund încântarea. Am o asistentă care-mi aduce cafea. Chiar m-am ajuns. Păşesc în birou. Mamă. Uitasem cât de mare e încăperea. Am o masă de lucru imensă, şi o plantă, şi o canapea… şi de toate. Sunt şefa! Nu mă pot abţine şi râd euforic în timp ce mă rotesc – şi mă opresc brusc când la uşă bate cineva.

Îmi trag răsuflarea şi mă aşez repede la birou.

— Intră!

— Lexi! intră Dana grăbită, părând neliniştită. Aşa, hai să facem turul departamentului, ca să faci din nou cunoştinţă cu toată lumea.

Ieşim – şi brusc o văd pe fi ieşind din biroul cel mare. Pare altfel decât mi-o aminteam, cu şuviţe roşcate în păr şi parcă mai slabă la faţă. Dar ea e.

— Fii! exclam eu încântată. O, Doamne! Bună! M-am întors!

Fii tresare vizibil. Se întoarce şi câteva secunde se uită la mine ca la o nebună. Probabil că vocea mi-a sunat excesiv de agitată.

— Bună, Lexi, spune ea în cele din urmă. Cum te mai simţi?

— Sunt bine! spun eu. Ce mai faci tu? Arăţi grozav! îmi place cum ţi-ai făcut părul!

Acum toată lumea se holbează la mine.

— În orice caz, mă forţez eu să vorbesc mai calm. Poate stăm de vorbă cum trebuie mai încolo? Cu celelalte fete?

— Ăăă – mda.

Fii dă din cap fără să mă privească în ochi.

De ce e aşa distantă? Ce s-a întâmplat? Poate că ne-am certat îngrozitor şi eu nu-mi amintesc.

— După tine, Lexi!

Dana mă împinge în biroul cel mare, cu plan deschis. Le văd pe Carolyn, Debs, Melanie şi alte câteva persoane pe care le cunosc. Toate îmi par cunoscute, dar cu trei ani mai în vârstă. Părul şi hainele le sunt diferite. Debs are braţe foarte musculoase şi e bronzată, de parcă s-ar fi întors dintr-o vacanţă exotică; Carolyn poartă ochelari noi, fără rame, şi are părul tuns şi mai scurt ca de obicei.

— Ştiţi cu toţii că Lexi a fost bolnavă după accident, anunţă Dana către întreaga încăpere. Suntem încântaţi că s-a întors astăzi să ne viziteze. Accidentul a avut câteva efecte secundare, în special amnezie. Dar sunt sigură că o veţi ajuta cu toţii să-şi amintească şi că o s-o întâmpinaţi cu căldură. Se întoarce către mine: Lexi, vrei să spui

câteva cuvinte departamentului?

Îi ciripeşte din nou telefonul.

— Îmi pare rău. Scuză-mă!

Iese în grabă pe coridor, şi rămân singură în faţa departamentului meu.

Haide. Simonjohnson spune că sunt un lider înnăscut. Pot să fac asta.

— Bună tuturor!

Fac un gest cu mâna, căruia nu-i răspunde nimeni.

— Voiam să vă spun că o să mă întorc curând, şi…

Caut ceva motivaţional.

— Care e cel mai bun departament din companie? Noi suntem!

Ridic mâna în aer, cu pumnul strâns, ca o majoretă.

— F! L! O! R!

— Lipseşte un O, mă întrerupe o fată pe care nu o recunosc.

— Poftim? întreb, cu răsuflarea tăiată.

— Sunt doi e în Flooring.

Îşi dă ochii peste cap. Două fete de lângă ea chicotesc, în timp ce Carolyn şi Debs se holbează la mine.

— Aşa, spun eu, confuză. În orice caz, bine lucrat, toată lumea…

— Deci te-ai întors, Lexi? mă întreabă o fată în roşu. Am nevoie să-mi semnezi decontul de cheltuieli, urgent.

— Ai vorbit cu Simon despre target-urile pentru noi? intervine Melanie, încruntată. Sunt total irealizabile, pentru că…

— Am rezolvat cu comanda pentru Thorne Group?

Brusc, toată lumea din încăpere pare să se repeadă la mine, punând întrebări.

— Nu ştiu! spun eu. Îmi pare rău, nu-mi amintesc! Ne vedem mai târziu!

Respirând greu, parcurg coridorul până la biroul meu, unde trântesc uşa.

Fir-ar să fie. Ce a fost chestia asta?

Cineva bate la uşă.

— Da?

— Bună! spune Clare, intrând cu un morman de scrisori şi documente. Dacă tot eşti aici, n-ai putea să arunci o privire peste toate astea? Trebuie să-i răspunzi lui Tony Dukes şi să autorizezi plata către Sixpack, şi un tip pe nume Jeremy Northpool a sunat de mai multe ori şi a spus că speră să reluaţi discuţiile.

— Nu pot să autorizez nimic, spun eu, în panică. N-am auzit în viaţa mea de Tony Dukes. Nu-mi amintesc nimic din toate astea!

— Oh. Păi… cine o să conducă departamentul?

— Nu ştiu. Vreau să spun… eu. Uite ce e, lasă toate astea aici.

Încerc să mă adun.

— O să le citesc. Poate îmi amintesc ceva.

— OK, spune Clare, în mod clar uşurată. Îţi aduc imediat cafeaua.

Cu capul învârtindu-se, mă aşez la birou şi pun mâna pe prima scrisoare. E o plângere. Următorul document e o proiecţie de buget pentru toate departamentele din companie. Sunt şase grafice şi un post-it pe care cineva a

scris „Poţi să ne spui părerea ta, Lexi?”

— Cafeaua ta, bate Clare la uşă.

— Ah, da, spun eu. Mulţumesc, Clare.

În clipa când dispare, pun capul pe birou, disperată. Cum să fac asta? De unde să ştiu ce să spun şi ce hotărâri să iau? La uşă se aude încă un ciocănit, şi mă îndrept rapid de spate.

— E totul în regulă, Lexi?

E Byron, cu o sticlă de apă şi un teanc de hârtii. Ca să fiu sinceră, niciodată nu m-am înţeles cu Byron.

— Sigur! Minunat! Credeam că eşti la şedinţa de buget.

— Am luat pauză pentru prânz.

Privirea lui aterizează pe maldărul de hârtii de pe biroul meu.

— Ai decis ce facem în privinţa lui Tony Dukes? Pentru că cei de la Conturi sunt pe capul meu de ieri.

— Mda, ezit eu. De fapt, nu prea… nu sunt…

Pe faţa lui Byron se oglindeşte brusc revelaţia.

— Nu ştii cine este Tony Dukes, nu-i aşa? spune el.

Tony Dukes. Disperată, îmi scotocesc prin minte – dar nimic.

— Eu… ăăă… păi… nu. Dacă ai vrea să-mi reaminteşti?

Byron mă ignoră. Intră mai adânc în încăpere.

— Dă-mi voie să înţeleg bine, spune el încet. Ai uitat absolut totul?

Toate instinctele mele se revoltă. E ca o pisică jucându-se cu un şoarece, încercând să înţeleagă exact cât

de slăbită este prada ei. Îmi vrea postul.

— Nu totul}, exclam eu repede, de parcă ar fi cea mai ridicolă idee. Numai ultimii trei ani sunt cam ceţoşi.

— Ultimii trei ani? râde Byron, neîncrezător. Îmi pare rău, Lexi, dar în afaceri trei ani înseamnă o viaţă!

— Mă rog, foarte curând o să reiau totul, spun eu, încercând să par sigură de mine. Doctorii spun că mi-aş putea aminti totul în orice moment.

— Sau poate nu. Byron adoptă o expresie preocupată, plină de simpatie: Trebuie să fie un mare motiv de îngrijorare pentru tine, Lexi. Că mintea ţi-ar putea rămâne goală pe vecie.

Îi întâlnesc privirea cu cât de multă îndrăzneală reuşesc să adun. Bună încercare.

— Sunt sigură că mă voi întoarce la normal foarte curând, spun apăsat.

— Deci ce vrei să facem în privinţa lui Tony Dukes?

Fir-ar să fie. M-a păcălit. Răscolesc hârtiile de pe birou.

— Poate iei tu decizia în privinţa asta? spun în cele din urmă.

— Aş fi încântat, îmi zâmbeşte el, de sus. Mă ocup eu de tot. Tu ai grijă de tine. Nu-ţi face probleme pentru nimic!

— Aşa! apare Dana în uşă. Aţi apucat să aveţi o conversaţie plăcută? Se uită la ceas: Lexi, eu trebuie să fug la masă, dar te pot conduce dacă vrei să pleci acum.

— Nu-ţi face griji, Dana, spun eu repede. Mai rămân să citesc din hârţogărie.

Nu plec din clădirea asta până nu vorbesc cu fi.

— Okey-dokey, zâmbeşte Dana radioasă. Aşa, mi-a făcut plăcere să te văd, Lexi, hai să discutăm la telefon despre întoarcerea ta de-adevăratelea.

Se îndepărtează amândoi, şi-l aud pe Byron spunând:

— Dana, cu tot respectul pentru Lexi, clar nu e în stare să conducă departamentul ăsta…

Nemernic. Nici măcar nu s-a deranjat să aştepte până când nu-l mai puteam auzi. Ridic o hârtie la întâmplare din mormanul dinaintea mea şi mă uit fix la ea. E ceva despre primele de asigurare. De unde ştiu eu toate astea, la urma urmei? Când le-am învăţat?

Oftez adânc şi las hârtia jos. Trebuie să vorbesc cu cineva. Fi. Ridic receptorul şi formez 352, interiorul ei – dacă nu cumva au schimbat sistemul.

— Departamentul Flooring, Fiona Roper la telefon.

— Fii, sunt eu! spun. Lexi. Ascultă, putem vorbi?

— Desigur, spune fi pe un ton oficial. Vrei să vin la tine acum?

Pare atât de distantă.

— Voiam să spun să trăncănim! Dacă nu cumva eşti ocupată…

— De fapt, mă pregăteam să merg la masă.

— Bine, vin şi eu! spun, încântată. Ca pe vremuri!

— Lexi…

— Fii, am mare nevoie să vorbesc cu tine, da? Nu-mi amintesc nimic, şi sunt speriată de moarte. Stai aşa, vin într-o clipă…

Trântesc receptorul şi pun mâna pe o bucată de

hârtie. Mâzgălesc pe ea: „Byron, ocupă-te de astea, te rog. Mulţumesc, Lexi”. Ştiu că îi fac jocul. Dar în momentul ăsta nu-mi pasă decât să-mi văd prietenele. Ies în grabă din biroul meu şi intru în cel comun.

— Bună, Lexi, spune o fată lângă mine. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc. Mă întâlneam cu fi ca să ieşim la masă…

Las fraza în suspensie. N-o văd pe fi nicăieri în birou. Nici pe Carolyn. Nici pe Debs.

Fata pare surprinsă.

— Cred că au plecat deja la masă.

— A, da, încerc eu să-mi ascund surprinderea. Mulţumesc. Probabil că trebuia să ne întâlnim în hol.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc pe coridor cât pot de repede pe tocurile mele ascuţite – exact la timp ca s-o văd pe Debs dispărând în lift.

— Aşteaptă! strig eu, luând-o la fugă.

Dar uşile se închid deja.

M-a auzit. Ştiu că m-a auzit.

Gândurile mi se amestecă în minte în timp ce smucesc uşa scărilor şi pornesc în jos. Mă evită? Ce dracu’ s-a întâmplat în ăştia trei ani?

Ajung la parter şi aproape că mă rostogolesc în holul de la intrare. Le văd pe Caroyln şi pe Debs ieşind pe uşile din sticlă, cu fi înaintea lor.

— Aşteaptă!

Ies în trombă pe uşile din sticlă şi le prind în sfârşit din urmă pe treptele de la intrarea în clădire.

— Credeam că mergem împreună la masă! spun eu, gâfâind.

Tăcere. Nimeni nu mă priveşte în ochi.

— Ce se petrece? îi, de ce nu mi-ai răspuns la niciun mesaj?

Niciuna nu spune nimic.

— Fetelor, încerc eu să zâmbesc. Vă rog. Trebuie să mă ajutaţi. Sufăr de amnezie. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că eram cele mai bune prietene! Am ieşit într-o vineri seară. Am băut cocteiluri de banane, Dave Ratatul mi-a tras clapa, am fost la karaoke… vă amintiţi?

— Uite ce e, oftează fi. Asta a fost cu mult timp în urmă. Las-o baltă. Ai avut un accident, eşti bolnavă. Nu vrem să te supărăm.

— Nu-mi vorbi de sus! spun eu, cu voce mai aspră decât aş fi dorit. Am nevoie să-mi spuneţi adevărul. Ce s-a întâmplat?

Privesc cu disperare întregul grup.

— Lexi, nu s-a întâmplat nimic, pare fi jenată. Numai că… nu mai ieşim împreună. Nu mai suntem prietene.

— Dar de ce? Din cauză că acum sunt şefa?

— Nu e din cauză că eşti şefa… se întrerupe fi. Ca să fiu sinceră, e din cauză că eşti o… scârbă antipatică.

— Mai degrabă căţeaua-de-şefa-din-iad, murmură Carolyn.

Căţeaua-de-şefa-din-iad? Eu?

— Nu… nu înţeleg, mă bâlbâi. Nu sunt un şef bun?

— O, eşti minunată.

Vocea lui Carolyn musteşte de sarcasm.

— Ne penalizezi dacă întârziem. Ne cronometrezi ora de masă. Faci verificări prin sondaj ale deconturilor noastre de cheltuieli. Oh, la Flooring e o veselie!

Obrajii îmi ard de parcă m-ar fi lovit.

— Nu se poate să fiu o scârbă, reuşesc în cele din urmă să spun, cu voce tremurătoare. Nu am cum să fiu. Sunt prietena voastră! Ne distrăm împreună; ieşim la dans împreună. Îmi dau lacrimile: Sunt eu! Lexi. Dinţoasa. Vă amintiţi de mine?

Fii şi Carolyn schimbă o privire.

— Lexi, spune fi, aproape cu blândeţe. Eşti şefa noastră. Facem ce ne spui. Dar nu mâncăm împreună la prânz. Şi nu ieşim împreună, oftează ea din nou. Uite ce e, vino cu noi astăzi dacă vrei…

— Nu, spun eu jignită. E în regulă, mulţumesc.

Şi mă întorc şi plec.

Sunt împietrită de şoc.

Pe tot drumul de la birou până acasă stau în taxi într-un fel de transă. Reuşesc cumva să discut cu Gianna despre aranjamentele pentru petrecere, iar acum e seara devreme şi sunt în baie. Dar în tot acest timp, gândurile mi s-au învârtit în cap. Sunt căţeaua-de-şefa-din-iad. Toate prietenele mele mă urăsc. Chiar am devenit o scârbă în ultimii trei ani? Dar cum? De ce?

Mă înfăşor într-un prosop şi intru în dressing. Aleg o rochie neagră şi nişte pantofi negri din satin. Mă târăsc înapoi în dormitor şi las prosopul să cadă.

— Bună, Lexi!

— Aaahl tresar speriată.

Ecranul cel mare de la picioarele patului s-a luminat şi văd o imagine imensă a feţei lui Eric. Îmi încrucişez mâinile pe piept.

— Eric, mă vezi? scheaun eu.

— Acum nu, râde el. Selectează opţiunea „Cameră11.

— Oh! Bine! spun eu uşurată. Dă-mi o secundă.

Arunc un capot pe mine, apoi mă apuc să adun în grabă toate hainele pe care le-am aruncat prin cameră. Unul din lucrurile pe care le-am aflat rapid despre Eric e că nu-i plac lucrurile aruncate peste tot. Le îndes pe toate sub plapumă.

— Gata!

Mă apropii de ecran şi răsucesc butonul până la opţiunea CAMERĂ.

— Fă un pas înapoi, mă instruieşte Eric. Acum te pot vedea! E totul pregătit pentru cină?

— Cred că da!

— Excelent.

Imensa lui gură formată din pixeli se deschide într-un zâmbet tremurat.

— Şi cum a fost la muncă?

— A fost grozav! reuşesc eu cumva un ton voios. L-am văzut pe Simon Johnson, tot departamentul, pe prietenele mele…

Mă opresc. Oare le mai pot numi prietene?

— Minunat. Ne vedem mai târziu, iubito.

— Aşteaptă, spun eu din impuls.

E soţul meu. E drept că eu abia dacă-l cunosc – dar el mă cunoaşte. Dacă există cineva care să mă poată linişti, el

e acela.

— Astăzi, Fi a spus…

Abia dacă pot rosti cuvintele.

— A spus că simt o scârbă. E adevărat?

— Sigur că nu eşti o scârbă.

— Serios?

Eric pare atât de convins că mă relaxez, uşurată.

— Aş spune că eşti… dură. Eşti concentrată. Eşti tenace. Îţi conduci departamentul cu mână de fier. Zâmbeşte: Acum trebuie să te las.

Ecranul se întunecă, iar eu rămân uitându-mă la el, mai alarmată ca oricând. Oare „dură" nu e un alt fel de a spune „căţeaua-de-şefa-din-iad"?

E o oră mai târziu şi dispoziţia mi s-a îmbunătăţit puţin. Mi-am pus la gât noul pandantiv cu diamant şi am băut pe furiş un pahar de vin. Ei, poate că m-am îndepărtat de prietene; poate că Byron îmi vânează postul; poate că nu am idee cine e Tony Dukes. Dar pot să îndrept totul. Şi oricum sunt cea mai norocoasă fată de pe lume. Am un soţ superb, o căsnicie minunată, un apartament uluitor. Astă-seară casa arată mai senzaţional ca oricând. Peste tot sunt aranjamente de crini şi trandafiri. Masa a fost întinsă şi aşternută pentru cină cu argintărie sclipitoare, cristal şi un buchet central, exact ca la o nuntă.

Aplic cu grijă rujul Lancôme, apoi îl mătuiesc. Când termin, fac un pas înapoi şi automat iluminatul apartamentului se schimbă de la spoturi pentru oglindă la lumină ambientală. „Iluminatul inteligent" din camera asta e un fel de magie: îşi dă seama unde te afli cu ajutorul

unor senzori de căldură, şi se ajustează în conformitate.

— Iubito!

Tresar, mă întorc şi-l văd pe Eric la uşă, în costumul de la serviciu.

— Arăţi minunat, declară el.

— Mulţumesc! radiez eu de fericire şi-mi înfoi părul.

— Un singur detaliu mic. Servieta din hol. E o idee bună?

Zâmbetul nu i se schimbă, dar îi simt iritarea din voce.

— O s-o mut, spun grăbită. Îmi pare rău.

— Bine, dă el din cap. Dar mai întâi, gustă asta, spune întinzându-mi un pahar cu vin. Este Chiteau Branaire-Ducru. Aş vrea părerea ta.

— Aşa, încerc eu să par plină de încredere. Absolut.

Iau cu precauţie o gură de vin, răscolindu-mi creierii după nişte expresii legate de vin. OK, o să spun că e divin de corpolent, cu o nuanţă de căpşună. Înghit şi dau din cap către Eric.

— Ştii ce, mi se pare div…

— E şocant, nu? mă întrerupe Eric. E buşonat. Complet distrus.

Distrus?

— Oh! Ăăă… da! Câh, mă strâmb eu.

Am fost foarte aproape s-o încurc. Pun paharul pe o măsuţă şi iluminatul inteligent se schimbă din nou.

— Eric, spun eu, încercând să nu mi se vadă exasperarea. Crezi că am putea avea o iluminaţie care să rămână neschimbată toată seara? Nu ştiu dacă e posibil…

— Orice e posibil, pare Eric puţin ofensat. Avem o

infinitate de posibilităţi. Despre asta e vorba în mansarda ca stil de viaţă.

Îmi întinde o telecomandă.

— Poftim. Alege un stil.

Mă îndrept către camera de zi, găsesc ILUMINAT pe telecomandă şi încep să experimentez stilurile. „Lumină diumă" e prea puternic. „Cinema" e prea întunecat. Mai caut. „Disco"… hei, avem lumini disco? Apăs pe buton – şi încăperea se umple brusc de raze pulsând multicolor. Hai să încercăm „Stroboscop". O clipă mai târziu, camera se umple de fulgerări alb-negru, iar eu încep să dansez „robotul 11 în jurul mesei de cafea. E ca la un club!

— Lexi, ce faci? străpunge vocea lui Eric atmosfera. Ai pus tot apartamentul pe lumină stroboscopică!

Vinovată, apăs pe buton până ne întoarcem la „Disco".

— Nu mi-ai spus că avem iluminare disco şi stroboscopică! E fantastic!

— Nu le folosim niciodată.

Faţa lui Eric e un vârtej multicolor.

— Acum găseşte ceva serios, pentru numele lui Dumnezeu.

Se întoarce şi dispare.

Cum putem avea lumini disco şi să nu le folosim? Ce pierdere! Trebuie să le chem pe fi şi pe fete la o petrecere. Şi apoi îmi aduc aminte. Asta n-o să se întâmple prea curând.

Planul meu pentru petrecere era să memorez faţa şi numele fiecărui invitat folosind metode mnemotehnice. Dar schema se dezintegrează aproape imediat, când apar

simultan trei parteneri de golf ai lui Eric, îmbrăcaţi în costume identice, cu feţe identice şi soţii şi mai identice. Sorb din pahar şi zâmbesc mult, apoi încă zece invitaţi sosesc deodată, şi nu mai am habar cine e cine, cu excepţia lui Rosalie.

După o vreme, îmi ţiuie urechile şi mă simt ameţită. Gianna serveşte băuturi, nepoata ei serveşte hors d'oeuvres şi totul pare sub control. Aşa că murmur o scuză şi mă îndrept spre terasă.

Iau câteva guri de aer proaspăt, dar capul încă mi se mai învârte.

— Iubito! Aici erai!

Mă întorc şi-l văd pe Eric deschizând uşile glisante.

— Să ţi-l prezint pe Jon, arhitectul meu.

Eric face loc unui bărbat brunet, îmbrăcat în jeanşi negri şi un sacou din în de culoarea cărbunelui.

— Hei, exclam eu. Tu eşti tipul cu maşina.

Pe faţa bărbatului trece o expresie ciudată. Aproape de dezamăgire.

— Aşa e. Eu sunt tipul cu maşina.

— Jon e spiritul nostru creativ, spune Eric, bătându-l pe spate. El e talentul nostru. Oi fi având eu simţ financiar, dar el e omul care aduce lumii – face o pauză, pentru efect – mansarda ca stil de viaţă.

Când spune cuvintele, face din nou şi gestul cu mâinile paralele.

— Minunat!

Încerc să par entuziasmată. Ştiu că e afacerea lui Eric şi tot restul, dar fraza „mansarda ca stil de viaţă" începe să

mă calce pe nervi.

Jon ia o înghiţitură din băutura pe care o ţine în mână.

— Aşa deci, nu-ţi aminteşti nimic?

— Nimic, scutur eu din cap.

— Trebuie să fie foarte ciudat pentru tine.

— Este, dar mă obişnuiesc. Şi Eric mă ajută mult. A scris o carte care să mă ajute să-mi amintesc. E ca un fel de manual al căsniciei.

— Un manual? repetăjon, şi începe să mustăcească. Vorbeşti serios?

— Ah, uite-l pe Graham.

Eric nici măcar nu ascultă conversaţia.

— Trebuie să vorbesc cu el. Scuzaţi-mă…

Eric se întoarce înăuntru, lăsându-mă singură cu Jon.

— Ce e rău la un manual al căsniciei? mă aud întrebând.

— Nimic, scutură el grav din cap. E foarte de bun-simţ. Altfel ai putea să nu ştii când trebuie să vă sărutaţi.

— Exact! Eric a inclus un capitol întreg despre…

Mă opresc. Gura lui Jon e strânsă ca şi când s-ar strădui să nu râdă.

I se pare amuzant?

— Manualul descrie tot felul de aspecte, spun eu, cam glacial. Şi ne-a fost de mare ajutor amândurora. Să ştii că e dificil şi pentru Eric să aibă o soţie care nu-şi aminteşte nimic despre el! Sau poate că nu te-ai gândit la asta?

Tăcere. Tot umorul i s-a topit de pe faţă.

— Crede-mă, spune el în cele din urmă, m-am gândit.

Apoi uşile glisante se deschid şi apare Rosalie.

— Eric spune că suntem gata să ne aşezăm la masă.

— O, atunci ar fi bine să intrăm. Voi doi vă cunoaşteţi?

— Jon şi cu mine suntem prieteni vechi, spune Rosalie cu dulceaţă. Nu-i aşa, dragule?

— Ne vedem mai încolo, spune Jon şi dispare pe uşile glisante.

— Ce tip îngrozitor, se strâmbă Rosalie către spatele lui.

— Îngrozitor? repet eu, surprinsă. Eric pare să-l placă.

— Oh, Eric îl place, spune ea dispreţuitor. Iar Clive crede că e cel mai bun lucru de la apa caldă încoace. E vizionar, câştigă premii, bla-bla-bla. Dar e cel mai mârlan om pe care-l cunosc. Când l-am rugat să doneze pentru organizaţia mea de caritate anul trecut, a refuzat. De fapt, a râs.

— A râs? spun eu. Asta e îngrozitor! Pentru ce era donaţia?

— Se numea Un Măr pe Zi, spune ea cu mândrie. Eu am avut ideea. O dată pe an, să dăm un măr fiecărui şcolar dintr-un cartier muncitoresc. Plin de substanţe minunate, nutritive!

— Ăăă… minunată idee, spun eu precaută. Şi, a mers?

— Păi, a început bine, spune Rosalie. Am dat mii de mere, şi aveam şi un microbuz cu imaginea unui măr desenată pe el, cu care să ne deplasăm. Era aşa de amuzant! Până când consiliul local a început să ne trimită scrisori tâmpite despre fructele abandonate pe stradă, care atrăgeau dăunătorii.

— O, Doamne, spun eu, muşcându-mi buzele.

Adevărul e că acum îmi vine mie să râd.

Intrăm înapoi în casă şi, în timp ce-mi ocup locul la masa lungă din sticlă, dând din cap şi zâmbind celor care mă salută, mă simt ca într-un vis ciudat. Toţi oamenii ăştia mă cunosc. Iar eu nu i-am văzut în viaţa mea.

Gianna şi nepoata ei servesc masa, în timp ce eu discut cu cineva pe nume Ralph despre partajul de la divorţul lui. Apoi se strâng vasele şi Gianna întreabă cine vrea cafea.

— Fac eu cafeaua, spun sărind în picioare.

Eram din ce în ce mai jenată de faptul că ea trebuie să se învârtă în jurul mesei, încărcată de farfurii grele. Nimeni nici măcar nu s-a uitat la ea în timp ce le servea mâncarea.

— Lexi! râde Eric. Nu e deloc necesar.

— Dar aşa vreau eu, spun, încăpăţânată. Gianna, stai jos.

Gianna pare perplexă.

— Mă duc să-ţi fac patul, spune ea.

Zâmbesc celor de la masă.

— Aşa, deci cine vrea cafea? Mâinile sus…

Încep să număr mâinile.

— Şi e cineva care vrea ceai de mentă?

— Te ajut şi eu, spune Jon arhitectul, ridicându-se de la masă.

— Oh, spun eu, surprinsă. Mă rog… bine. Mulţumesc.

Mă îndrept spre bucătărie, umplu ceainicul şi-l pornesc. Apoi încep să caut ceşti prin dulapuri. Între timp, Jon se învârte de colo-colo prin bucătărie, de parcă ar fi

pierdut într-un vis, fără să mă ajute deloc.

— Te simţi bine? întreb eu în cele din urmă, uşor iritată.

Jon se opreşte din mărşăluit şi mă priveşte, cu o expresie şi mai ciudată pe faţă.

— Chiar nu-ţi aminteşti? Nu e un joc pe care-l joci cu mine?

— Să-mi amintesc ce? spun eu, complet uluită.

— OK. Uite cum stau lucrurile. Te iubesc.

— Ce?

Mă uit la el, confuză.

— Şi mă iubeşti şi tu pe mine. Suntem amanţi.

Între noi se aşterne tăcerea, cea mai usturătoare tăcere pe care am simţit-o vreodată.

— Nu… nu înţeleg, spun eu, încercând să mă calmez. Încerci să-mi spui că avem o aventură?

— Ne vedem de opt luni, spune el, cu privirea fixată asupra mea. Ai de gând să-l părăseşti pe Eric pentru mine. Ne-am făcut planuri – apoi ai avut accidentul.

Faţa lui e cumplit de serioasă.

— Dar e ridicol! Eu nu sunt genul infidel. În plus, am o căsnicie minunată, un soţ fantastic. Sunt fericită…

— Nu eşti fericită cu Eric, mă întrerupe Jon. Crede-mă.

— Cum să nu fiu fericită cu Eric! Am o viaţă de vis!

— O viaţă de vis? Asta crezi?

— Evident! deschid eu larg braţele, arătând în jur. Uită-te la locul ăsta! La Eric! Totul e fantastic! De ce aş arunca la gunoi…

Mă întrerup brusc, când uşa bucătăriei se deschide.

— Iubito, îmi zâmbeşte Eric din prag. Cum te descurci cu cafelele alea?

— Vin acum, spun eu, agitată.

Mă întorc cu spatele ca să ascund roşeaţa din obraji şi încep să pun cafea în cafetieră. Nu vreau decât să plece bărbatul ăsta.

— Eric, mă tem că trebuie să plec, spune Jon din spatele meu, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Mulţumesc pentru o seară minunată. La revedere, Lexi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc din nou.

— La revedere, Jon.

Reuşesc să mă forţez să mă întorc cu faţa şi să-i zâmbesc ca o gazdă politicoasă. Se apleacă şi mă sărută uşor pe obraz.

— Nu ştii nimic despre viaţa ta, îmi murmură el în ureche, apoi iese din bucătărie fără să privească înapoi.

PATRU

Nu poate fi adevărat.

Lumina dimineţii se strecoară printre jaluzele, iar eu sunt trează de o vreme, dar nu m-am dat jos din pat. Credeam că încep să mă obişnuiesc cu viaţa asta nouă a mea, şi acum totul îmi scapă printre degete. Fi spune că sunt căţeaua-de-şefa-din-iad. Un tip spune că sunt iubita lui secretă. Ce mai urmează? O să descopăr că sunt agent FBI?

Tipul ăsta, Jon, e probabil vreun psihopat. Nu există nicio dovadă că avem o aventură. Niciuna. Nu am văzut nicio menţiune despre el, nicio notiţă, nicio fotografie,

nicio amintire.

Pe de altă parte… n-aş lăsa aşa ceva la vedere, ca să dea Eric peste ele, nu? spune o voce mică din străfundurile minţii.

Rămân absolut nemişcată o clipă, lăsându-mi gândurile să gonească. Apoi mă loveşte inspiraţia. Sertarul cu lenjerie. Dacă era să ascund ceva, acolo ar fi. Mă ridic şi intru în dressing. Deschid dulapul şi trag sertarul cu chiloţi. Bag mâna sub La Perla – dar nu găsesc nimic. Nici în sertarul cu sutiene…

— Cauţi ceva?

Vocea lui Eric mă face să tresar. Întorc capul şi-l văd în prag, urmărindu-mă cum caut.

— Bună, Eric! M-am gândit să caut nişte… sutiene!

OK, ăsta e motivul principal pentru care nu pot să am o aventură. Sunt cea mai nepricepută mincinoasă din lume. De ce mi-ar trebui „nişte sutiene”? Brusc, am căpătat şase sâni?

— De fapt, mă întrebam, spun eu în grabă. Mai sunt chestii din astea pe undeva? Scrisori, jurnale, lucruri de genul ăsta?

— Ai un birou în apartament. Acolo îţi ţii toate dosarele.

— Evident.

Am crezut că biroul e mai degrabă domeniul lui Eric decât al meu.

— Aseară a fost minunat, după părerea mea, intră Eric în cameră. Bravo, draga mea. N-a fost prea copleşitor pentru tine?

— Puţin, îi zâmbesc eu. Încă mai am atât de multe de aflat.

— Păi, ştii că mă poţi întreba orice despre viaţa ta. Pentru asta sunt aici. Eric deschide braţele larg: Te preocupă ceva?

Mă uit la el fără grai un moment.

— Păi, îmi dreg eu vocea. Dacă tot ai întrebat… suntem fericiţi împreună, nu? Avem o căsnicie fericită… credincioasă?

Mie mi se pare că am aruncat „credincios11 acolo cu destulă subtilitate, dar urechile lui Eric prind cuvântul din zbor.

— Credincioasă? se încruntă el. Lexi, nici n-aş visa să-ţi fiu necredincios. Pare destul de şocat: Ţi-a spus cineva altceva?

— Nu! Doar m-am gândit să întreb. Din curiozitate.

Închid sertarul cu sutiene şi deschid altul, la întâmplare. Ar trebui să închei subiectul ăsta. Dar nu mă pot abţine: trebuie să sondez.

— Deci, ăăă, tipul ăla, mă încrunt eu prefăcut. Arhitectul. Pare un tip destul de OK.

Încerc să par degajată.

— Jon? O, unul dintre cei mai buni, spune Eric cu fermitate. Reprezintă o parte uriaşă din succesul nostru. Individul are mai multă imaginaţie decât orice altă persoană pe care o cunosc.

— Imaginaţie? mă agăţ eu de cuvânt. Adică fantazează un pic?

— Nu, pare Eric uimit. Nicidecum. Poţi să-i

încredinţezi lui jon viaţa ta.

Spre uşurarea mea, telefonul ţârâie ascuţit înainte ca Eric să mă poată întreba de ce sunt atât de interesată de Jon. Dispare în dormitor ca să răspundă, iar eu închid sertarul.

Câteva clipe mai târziu, Eric iese şi aud uşa de la intrare închizându-se. Mama vine în vizită la ora 11, dar până atunci nu am nimic de făcut. Dintr-un impuls, mă duc în birou. Iată masa mea de lucru, impecabil de ordonată, cu scaunul împins frumos dedesubt. Mă aşez şi deschid primul sertar. E plin de scrisori, ordonat prinse în dosare din plastic. Al doilea sertar e plin de extrase de cont, prinse cu o aţă albastră.

Mamă, Doamne. Când am devenit atât de fixistă?

Scot teancul de extrase şi le frunzăresc. Fac ochii mari când văd ce salariu lunar am. Cea mai mare parte a banilor pare să se ducă din contul meu în contul comun pe care îl am cu Eric, cu excepţia unei sume destul de mari care în fiecare lună se duce către ceva numit „Unito Ace”. Trebuie să aflu ce e asta.

Pun extrasele la loc şi bag mâna în sertarul de jos. E gol, cu excepţia a două bucăţi de hârtie. Una e acoperită de scrisul meu, dar sunt atâtea abrevieri că nu înţeleg nimic. E aproape codificată. Cealaltă are trei cuvinte mâzgălite cu creionul: Aş vrea numai

Mă uit la ea, fascinată. Ce? Oare ce aş vrea?

Mama a adus cu ea trei dintre câini. Trei whippet imenşi şi plini de energie. Într-un apartament plin de lucruri imaculate.

— Bieţii de ei, păreau atât de trişti când plecam.

Îmbrăţişează unul din ei.

— Agnes se simte atât de vulnerabilă pentru moment.

— Aşa, spun eu, încercând să mimez simpatia. Biata Agnes. Poate ar fi bine să meargă în maşină?

— Nu pot s-o abandonez pur şi simplu!

Spre oroarea mea, observ că unul din câini e pe sofa, muşcând dintr-o pernă.

— Mamă, poţi să dai câinele ăla jos de pe sofa?

— Raphael nu face niciun rău! spune mama părând jignită.

Îi dă drumul lui Agnes, care sare să i se alăture lui Raphael şi cum l-o fi chemând pe celălalt. Acum sunt trei câini care zburdă veseli pe sofaua lui Eric.

— Ai vreo cola dietetică?

Amy a intrat în spatele mamei.

— În bucătărie, cred, spun eu distrată. Aici, câinilor! Jos de pe sofa!

Toţi trei câinii mă ignoră.

— Haideţi, dragilor!

Mama scoate din buzunarul cardiganului nişte biscuiţi, iar câinii, ca prin magie, încetează să mai roadă tapiţeria. Unul i se aşază la picioare, ceilalţi se ghemuiesc pe lângă ea, cu capetele pe fusta ei decolorată.

— Aşa, spune mama. Nu s-a întâmplat nimic grav.

Mă uit la perna schilodită. Nu merită să comentez.

— Nu ai cola dietetică, reapare Amy din bucătărie.

Mă uit la ea, cu atenţia brusc distrasă.

— Tu n-ar trebui să fii la şcoală?

— Am fost suspendată.

Mândră de ea, Amy se îndreaptă spre un scaun, se aşază şi-şi pune picioarele pe măsuţa de cafea.

— Suspendata? De ce?

Mă uit de la ea la mama.

— Mă tem că Amy s-a apucat din nou de vechile ei trucuri, spune mama.

— Vechile trucuri? Ce ai făcut, Amy?

— N-a fost nimic! Au reacţionat aşa de disproporţionat! oftează Amy cu exagerată răbdare. N-am făcut decât să aduc o ghicitoare la şcoală. Am cerut zece lire de persoană, şi ea le-a spus tuturor fetelor că or să cunoască un băiat a doua zi. Toată lumea era fericită. Până când a aflat o profesoară.

— Zece lire? Nu mă mir că ai dat de necazuri!

— Sunt la ultimul avertisment, spune ea încântată.

— De ce? Amy, ce altceva ai mai făcut?

— Nu mare lucru! De sărbători am adunat bani pentru profa de mate, doamna Winters, care era în spital, ridică Amy din umeri. Le-am spus că e pe moarte, şi toată lumea a dat o grămadă de bani. A fost aşa de cool.

— Scumpo, e jecmăneală şi minciună, spune mama.

Caut ceva de spus, dar sunt prea stupefiată. Cum s-a transformat sora mea dintr-o fetiţă dulce şi nevinovată în… chestia asta?

— Îmi trebuie nişte balsam de buze, spune Amy. Pot să iau de pe masa ta de toaletă?

— Ăăă, sigur.

Imediat ce iese din cameră, mă întorc spre mama.

— Ce se petrece? De cât timp se poartă Amy aşa?

— Oh… de vreo doi ani, spune mama, vorbind către câinele din poală, nu către mine. De fapt e o fată bună şi cuminte, nu-i aşa, Agnes? Numai că se lasă influenţată în rău. Nişte fete mai mari au încurajat-o să fure; asta chiar n-a fost vina ei.

— Să fare? repet eu, cu oroare.

— Da. Mă rog. A luat o haină de la o colegă şi i-a cusut eticheta cu numele ei pe spate. Dar a regretat foarte tare.

— Dar… de ce?

— Scumpo, nimeni nu ştie. A reacţionat foarte prost la moartea tatălui vostru. Ceea ce-mi aminteşte. Am ceva pentru tine, spune mama şi bagă mâna în poşetă, de unde scoate un DVD. E ultimul mesaj de la tatăl vostru. A făcut o înregistrare de adio înainte de operaţie, pentru orice eventualitate. Am arătat-o la înmormântare. Dacă nu ţi-o aminteşti, poate ar fi bine s-o vezi.

Iau DVD-ul şi mă uit la el.

— O să fie ca şi când l-aş revedea. Ce uimitor e că a făcut o înregistrare.

— Mă rog. Îl ştii pe tatăl tău. Trebuia să fie întotdeauna în centrul atenţiei.

— E destul de normal să fii centrul atenţiei la propria înmormântare. Mama pare să nu fi auzit. Aşa face întotdeauna când cineva atinge un subiect care nu-i convine. Pur şi simplu îl ignoră şi schimbă subiectul. Şi, desigur, o clipă mai târziu, spune:

— Poate că tu ai putea-o ajuta pe Amy, scumpo. Aveai de gând să-i găseşti un loc la tine la birou, ca să capete

experienţă.

— Experienţă? mă încrunt, îndoită. Nu sunt prea sigură de asta. Situaţia mea la serviciu e destul de complicată în clipa asta şi fără

Amy fâţâindu-se pe-acolo.

— Doar o săptămână sau două. Tu te-ai descurcat atât de bine în carieră.

— Mamă, chiar mă întrebam despre asta, spun eu. De ce m-am dus la emisiunea aia TV? De ce am devenit atât de dură şi de ambiţioasă peste noapte? Nu înţeleg.

— Habar n-am, pare ea preocupată. Evoluţia firească a carierei.

— Dar nu a fost firesc.

Mă aplec înainte, încercând să-i atrag atenţia.

— Niciodată nu am fost o femeie obsedată de carieră; ştii bine că nu. De ce m-am schimbat brusc?

— Scumpo, a trecut atâta vreme. Chiar nu-mi amintesc.

Ridic privirea şi o văd pe Amy apropiindu-se.

— Amy, Lexi tocmai vorbea despre tine, cum ai putea să capeţi nişte experienţă de lucru la ea la birou! spune mama veselă. Ţi-ar plăcea?

— Poate, intervin eu rapid. Ar trebui să respecţi nişte reguli de bază. Nu poţi să-mi jecmăneşti colegii. Şi nici să furi de la ei.

— Nu fur! pare Amy rănită. A fost doar o haină.

— Scumpo, n-a fost numai haina, nu-i aşa? spune mama.

— Toată lumea crede ce e mai rău despre mine. De

fiecare dată când ceva lipseşte, eu sunt ţapul ispăşitor.

Ochii lui Amy lucesc de lacrimi pe faţa ei palidă. Brusc, mă simt rău. Am judecat-o fără măcar să cunosc faptele.

— Îmi pare rău, spun eu jenată. Sunt sigură că nu furi. Vino-ncoace.

Deschid braţele pentru o îmbrăţişare.

— Lasă-mă-n pace, spune ea aproape cu sălbăticie şi se dă înapoi.

— Dar eşti surioara mea mai mică!

Mă aplec şi o strâng tare în braţe – dar mă trag înapoi aproape imediat, masându-mi coastele.

— Au! Ce dracu' – eşti toată numai gâlme!

— Nu din nou… spune mama şi închide ochii. Amy, ce ai luat?

— Lasă-mă-n pace! N-am luat nimic! ţipă Amy.

Dă din mână cu un gest defensiv, şi două rujuri Chanel îi sar din mânecă. Toate trei ne uităm fix la ele.

— Oh, Amy, spune mama cu tristeţe. Întoarce ţi buzunarele pe dos.

Aruncându-i mamei o privire ucigaşă, Amy începe să-şi golească buzunarele. Două creme hidratante nedesfăcute. O lumânare Jo Malone. O grămadă de farduri. O privesc în tăcere, pe ea şi încărcătura ei.

— Acum scoate-ţi tricoul, ordonă mama.

— E aşa de nedrept, mormăie Amy.

Îşi dă tricoul jos şi mie-mi cade falca. Pe dedesubt poartă o rochie-furou Armâni, pe care o recunosc din garderoba mea, mototolită sub jeanşi, şi vreo cinci sutiene

La Perla în jurul taliei.

— Ai furat o rochiei mă chinui eu să nu pufnesc în râs. Şi sutiene?

— Nu e vina mea. Mama nu-mi dă bani pentru haine.

— Amy, asta e o prostie! exclamă mama. Ai o mulţime de haine!

— Toate sunt demodate! ţipă şi Amy imediat.

Sunt şocată de toate astea.

— Amy, poate că ar trebui să avem o discuţie. Mamă, ce-ar fi să te duci să faci o cafea sau ceva?

După ce pleacă, mă aşez pe podea, faţă în faţă cu Amy.

— Amy, ascultă, spun eu pe cel mai înţelegător ton de soră-mai-mare-dar-tot-cool. Nu poţi să furi, OK? Nu poţi să jecmăneşti oamenii. O să fii dată afară din şcoală!

— Du-te, spune Amy pe ton conversaţional. Dracului.

— Uite ce e! spun, încercând să-mi păstrez calmul. Dacă ai vreodată probleme, sunt aici ca să te ajut. Sună-mă, sau trimite-mi un SMS, oricând. Am putea ieşi împreună să…

Amy scrie pe telefon cu o mână. Cu cealaltă a format, din degetul mare şi cel arătător, litera L de la „loser”.

— O, du-te tu dracului! exclam furioasă, prinzându-mi genunchii cu braţele.

Rămânem o vreme într-o tăcere ţâfnoasă. Apoi întind mâna după DVD-ul cu mesajul de înmormântare al tatii şi-l bag în player. Ecranul uriaş de pe perete se luminează şi, după câteva momente, apare faţa tatii. Tata stă într-un fotoliu, îmbrăcat cu un halat de casă din pluş roşu. E tras la faţă, aşa cum mi-l amintesc după ce s-a îmbolnăvit. Dar

ochii verzi îi sclipesc, şi în mână are un trabuc.

„Bună”, spune el cu vocea lui răguşită. „Cu toţii ştim că operaţia asta are jumate-jumate şanse de succes. E vina mea că mi-am distrus corpul. Aşa că mi-am zis să las un mesaj pentru voi, familia mea, pentru orice eventualitate”.

Face o pauză. Brusc, simt un nod în gât. Arunc o privire spre Amy. Priveşte şi ea, transfigurată.

„Să aveţi o viaţă frumoasă14, spune tata spre cameră. „Să fiţi bune unele cu altele. Barbara, încetează să mai trăieşti prin câinii ăia. N-or să te iubească niciodată şi nici n-or să se culce cu tine.44

Pun mâna la gură.

— Nu pot să cred că a spus asta!

— A spus, pufneşte Amy în râs.

„Nu aveţi decât o singură viaţă, dragelor. N-o irosiţi. Ştiu că eu am dat-o-n bară ici şi colo. N-am fost cel mai bun familist. Dar am făcut tot ce-am putut. Pa, dragelor. Ne vedem în partea cealaltă.44

Ridică un pahar către cameră şi bea. Apoi ecranul se goleşte.

Uitându-mă la ecranul întunecat, mă simt şi mai abandonată ca înainte.

— A fost un mesaj frumos, spun eu. Tata a ieşit bine până la urmă.

— Mda, dă Amy din cap. Aşa e.

Nu există nicio dovadă. Dacă aş fi avut cu adevărat o aventură, aş fi lăsat urme. O notiţă, sau o fotografie, sau un jurnal, ceva. Şi, de fapt, am o căsnicie fericită cu Eric.

E mult mai târziu, în aceeaşi seară. Mama şi Amy au

plecat de ceva vreme, şi acum sunt în maşină cu Eric. Are o întâlnire cu Ava, designerul lui de interioare, şi a sugerat să vin cu el ca să văd apartamentul-mostră din noul lui complex imobiliar, „Blue 42”. Toate clădirile lui Eric se numesc „Blue” şi un număr. E brandul companiei.

— Hei, Eric, spun eu. M-am uitat la extrasele mele de cont bancar azi. Se pare că virez regulat o sumă către ceva numit Unito. Am sunat la bancă şi mi-au spus că e un cont offshore. Ştii ceva despre asta?

— Nu, ridică el din umeri. Dar nu e o idee rea, să pui nişte bani într-un cont offshore.

Eric dă semnal şi intră pe nişte porţi electrice care s-au deschis pentru noi.

— Am ajuns.

În vocea lui se aude mândria.

Ridic privirea, copleşită total. Înaintea noastră se află o clădire nou-nouţă, albă. Are balcoane curbate, şi trepte de granit negru urcă spre o pereche de uşi grandioase, cu rame argintii. Un portar în uniformă ne deschide uşa. Holul e tot numai marmură şi coloane albe. Locul ăsta e un palat.

— E uluitor. E atât de frumos!

— La ultimul etaj se ajunge cu un lift separat.

Cu un semn din cap către portar, Eric mă conduce spre capătul îndepărtat al holului şi intrăm într-un lift decorat cu marchetărie superbă.

— În subsol sunt o piscină, o sală de gimnastică şi un cinematograf pentru rezidenţi. Cu toate că, desigur, cele mai multe apartamente au propriile lor săli de gimnastică

şi de cinema private, adaugă el.

Mă uit la el să văd dacă glumeşte – dar nu cred că glumeşte.

— Şi iată-ne ajunşi.

Mă uit la cea mai uriaşă încăpere. Nu, spaţiu. Are ferestre din podea până-n tavan, un şemineu înalt de un stat de om pe un perete, iar pe celălalt perete o foaie imensă de metal pe care curge permanent apă.

— Aia e apă adevărată? spun eu ca proasta. Într-o casă?

— Clienţilor noştri le plac lucrurile demonstrative. E amuzant, nu? Ava?

Ridică vocea şi, o clipă mai târziu, apare o blondă slăbănoagă, cu ochelari fără rame, purtând pantaloni gri şi o cămaşă albă.

— Bună! spune ea cu accent american. Lexi! Ai ieşit din casă! Biata de tine.

Mă apucă de mână cu amândouă mâinile.

— Mă simt bine, zâmbesc eu. Locul ăsta e uluitor! Toată apa aia…

— Apa e tema apartamentului-mostră, spune Eric. Am urmat foarte îndeaproape principiile feng shui, nu-i aşa, Ava? E foarte important pentru clienţii noştri de valoare netă ultraridicată.

— UI trace? spun eu, confuză.

— Cei foarte bogaţi, traduce Eric. Piaţa noastră ţintă. Feng shui e vital pentru ultraridicaţi.

Ava dă din cap, serioasă.

— Eric, tocmai am primit livrarea de peşti pentru

dormitorul principal. Sunt senzaţionali! Fiecare peşte valorează trei sute de lire, adaugă ea către mine. I-am închiriat.

Nu ştiu ce ultraridicaţi. Peşti de închiriat. E o altă lume.

— Poftim, îmi întinde Ava un foarte complex model, făcut la scară din hârtie şi beţişoare. Asta e clădirea. O să observi că am oglindit balcoanele ondulate în modelul pernelor de pe canapele.

— Ăăă… excelent! Cum de te-ai gândit la toate astea?

Arăt spre cascadă, care este acum scăldată într-o lumină portocalie.

— O, acolo nu am fost eu, clatină Ava din cap. Aria mea de lucru sunt micul mobilier, detaliile senzuale. Partea de concepţie majoră îi aparţine lui Jon.

Simt o mică tresărire interioară.

— Jon?

— Jon Blythe, intervine Eric prompt. Arhitectul.

— Jon, iată-te! exclamă Ava. Tocmai vorbeam despre tine.

E aici? Mâinile mi se încleştează involuntar pe model. Nu vreau să-l văd. Nu vreau să mă vadă. Trebuie să plec…

Dar e prea târziu.

— Bună Eric, Lexi.

Dă din cap politicos apropiindu-se – apoi se uită fix la mâinile mele. Privesc în jos şi mă cuprinde consternarea. Modelul e complet distrus.

— Lexi1.

Eric tocmai a observat.

— Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Jon, se încruntă Ava, speriată. Modelul tău!

— Îmi pare atât de rău! spun eu, confuză şi agitată. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

— Nu-ţi face probleme, ridică Jon din umeri. Nu mi-a luat decât o lună să-l construiesc.

— O lună? repet eu, oripilată.

Pipăi acoperişul, încercând cu disperare să îl îndrept şi să-l aduc înapoi la forma iniţială.

— Poate nu chiar o lună, spune Jon privindu-mă. Mai degrabă câteva ore.

— Oh, mă opresc eu din pipăit. Mă rog, în orice caz, îmi pare rău.

Jon îmi aruncă o privire scurtă.

— Poţi să te revanşezi.

Să mă revanşez? Ce vrea să însemne asta?

— Apartamentul e foarte impresionant, Jon. Felicitări.

Adopt un ton neutru, în stilul soţie-corporatistă, şi fac un gest larg cu braţul.

— Mulţumesc, sunt încântat de el, răspunde pe un ton la fel de neutru. Cum mai stai cu memoria?

— La fel ca zilele trecute.

— Nu ţi-ai amintit nimic nou?

— Nu. Nimic.

Încerc să mă port natural – dar între noi atmosfera devine din ce în ce mai electrică. Mă uit spre Eric. Nu simte şi el? Nu o vede?

— Eric, trebuie să discutăm despre proiectul Bayswater, spune Ava.

— Lexi, ce-ar fi să te uiţi prin apartament cât vorbesc eu cu Ava? îţi arată jon. E o ocazie minunată pentru tine să afli câte ceva despre viziunea companiei.

— Vino pe aici, îţi explic conceptul iniţial, îmi arată jon către celălalt capăt al încăperii.

Bine. Dacă vrea să vorbim, o să vorbim. Îl urmez pe Jon, şi ne oprim lângă şuvoaiele cascadei. Cum poate cineva să trăiască cu apa gâlgâindu-i aşa pe perete?

— Aşa, spun eu politicoasă. De unde-ţi vin toate ideile astea?

Jon se încruntă gânditor, şi mi se strânge inima. Sper că n-o să se apuce să-mi toarne tot felul de chestii pretenţioase despre geniul lui artistic.

— Mă întreb: ce i-ar plăcea unui caraghios plin de ifose? spune el în cele din urmă.

Aproape pufnesc în râs, şocată.

— Păi, dacă aş fi un caraghios cu ifose, mi-ar plăcea la nebunie chestia asta.

— Păi, vezi?

Face un pas mai aproape de mine şi coboară vocea, ca să nu i se mai audă dincolo de sunetul apei.

— Deci chiar nu ţi-ai amintit nimic?

— Nu. Absolut nimic.

— OK, oftează el. Trebuie să ne întâlnim. Trebuie să vorbim.

— Eşti nebun? şuier eu, privind peste umăr ca să mă asigur că Eric nu ne poate auzi. Nu mă întâlnesc cu tine! N-am găsit nici urmă de dovadă că am avea o aventură împreună. Nicio urmă.

— Lexi. Era o relaţie secretă. O aventură pe care o ţii secretă.

— Deci nu ai nicio dovadă. Ştiam eu.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre şemineu, cu Jon pe urmele mele.

— Vrei dovezi? îl aud mormăind pe ton coborât, ca şi când nu i-ar veni să creadă. Cum ar fi că ai un semn din naştere, în formă de căpşună, pe fesa stângă?

— Nu am nicio…

Mă răsucesc spre el, triumfătoare, dar mă opresc brusc când Eric ne priveşte din celălalt capăt al încăperii. Îi fac cu mâna lui Eric, care-mi răspunde la fel.

— Ştiu că nu ai niciun semn din naştere pe fesă, îşi dăjon ochii peste cap. Nu ai niciun fel de semne din naştere. Numai o aluniţă pe braţ.

Sunt redusă la tăcere pentru o clipă. Are dreptate. Şi ce dacă?

— Ai fi putut ghici asta.

— Ştiu. Dar n-am făcut-o. Lexi, nu inventez asta. Avem o aventură. Ne iubim. Profund şi cu pasiune.

— Uite ce e, spun eu luându-mă cu mâinile de cap. Asta e o nebunie! Nu aş avea niciodată o aventură. Nici cu tine, nici cu oricine altcineva. N-am fost necredincioasă nimănui, în viaţa mea.

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc cu paşi mari către capătul camerei, unde o scară foarte modernă urcă spre un mezanin.

— Hai să aruncăm o privire sus, spune Jon tare, urmându-mă în sus pe scări. Cred că o să-ţi placă…

Ajungem amândoi în capul scării, şi mă întorc cu faţa spre Jon. E oarecum sexy.

— Ce vrei?

— Ce vreau? Vreau să-i spui soţului tău că nu-l iubeşti şi să vii cu mine acasă, să începem o viaţă nouă împreună.

— Eşti complet nebun, scutur eu din cap.

— Nu sunt nebun, spune el cu răbdare. Te iubesc. Tu mă iubeşti. Serios. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Nu trebuie să cred nimic pe cuvânt!

Brusc, mă deranjează încrederea lui în sine.

— Sunt căsătorită, OK? Am un soţ pe care-l iubesc.

— Îl iubeşti? Aici, adânc? se loveşte Jon cu mâna în piept.

Aş vrea să trântesc „Da, sunt disperat de îndrăgostită de Eric” şi să-i închid gura pentru totdeauna. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu mă pot convinge să mint.

— Eric e un tip fantastic; totul e minunat între noi, spun eu.

— Oho, dăjon din cap, politicos. N-ai făcut sex de la accident încoace, nu?

Spre surprinderea mea, întinde mâna după a mea. Apoi, foarte încet, începe să-mi mângâie pielea cu degetul mare. Pielea mă furnică; degetul lui lasă o urmă de senzaţie delicioasă peste tot.

— Deci, ce părere ai?

Vocea bubuitoare a lui Eric răbufneşte de jos şi tresar până-n tavan, smucindu-mi mâna.

— E minunat, iubitule! triluresc peste balustradă.

Mă trag înapoi, ca să nu pot fi văzută de jos.

— Uite ce e, mi-a ajuns, spun pe un ton coborât şi aspru. Lasă-mă în pace. Nu te cunosc. Nu te iubesc. Nu vreau decât să-mi văd de viaţa mea, cu soţul meu. OK?

— Nu! Nu e OK! mă apucă Jon de braţ. Lexi, nu cunoşti întreaga situaţie. Eşti nefericită cu Eric. Nu te înţelege – nu poţi renunţa la noi doi.

Îmi cercetează cu disperare faţa.

— E undeva acolo. E acolo. Ştiu că e acolo.

— Greşeşti! Nu e!

Îmi smucesc braţul din încleştarea lui. Tropăi în jos pe scări fără să privesc înapoi, drept în braţele lui Eric.

În zilele de când am fost la apartamentul-mostră, n-am făcut nimic decât să mă cufund în ultimii trei ani. M-am uitat la albume de fotografii, am văzut filme, am ascultat muzică… dar nimic n-a funcţionat.

Ieri am fost să-l văd pe neuropsiholog, Neil. A spus că poate m-ar ajuta să notez o succesiune de evenimente, şi că aş putea merge la un terapeut. Dar nu am nevoie de terapeut. Am nevoie de memoria mea.

— Lexi? Am plecat.

Eric intră în dormitor cu un DVD în mână.

— Iubito, ai lăsat asta pe covor. E un loc potrivit pentru un DVD?

— Îmi pare rău, Eric.

Iau discul din mâna lui. E înregistrarea cu Ambiţie.

— Taxiul tău vine la ora 10, spune Eric. Eu plec acum.

De astăzi mă întorc la muncă, cu normă întreagă. Nu ca să preiau departamentul – evident, nu sunt gata pentru asta. Dar ca să încep să reînvăţ ceea ce făceam, să mă pun

la punct cu ce am pierdut. Mă îndrept spre camera de zi şi pun DVD-ul în aparat. Nu am văzut niciodată restul emisiunii. Poate mă ajută să reintru în dispoziţia de birou.

„… Lexi şi colegii ei de echipă nu au de gând să o ia uşor astă-seară”, anunţă o voce masculină. Camera se concentrează asupra mea.

„O să câştigăm însărcinarea asta!” spun eu către echipă, cu voce ascuţită. „Chiar dacă trebuie să muncim fără întrerupere, o să câştigăm. Nu există scuze”.

Rămân cu gura căscată. În viaţa mea n-am vorbit aşa cuiva.

„Ca de obicei, Lexi îşi ia echipa la refec”, spune prezentatorul nevăzut. „Dar nu cumva de data asta Cobra a mers prea departe? 11

Nu înţeleg despre ce vorbeşte. Ce cobră?

Imaginea se mută asupra unui membru al echipei. „Nu e om”, murmură el. „Ziua are un număr limitat de ore. Facem cu toţii tot ce putem, da ce-i pasă ei?”

Acum camera se mută asupra unei certe între mine şi acelaşi individ, amândoi în picioare. El încearcă să se apere, dar eu nu-l las să spună niciun cuvânt. „Eşti concediat! „izbucnesc eu în cele din urmă, cu voce atât de rea că tresar. „Eşti concediat din echipa mea!”

„Şi Cobra a lovit!” adaugă din nou vocea din off. „Haideţi să revedem momentul!”

Stai aşa. Ce vrea să spună – că eu sunt Cobra?

Pe o muzică agresivă, pe ecran a început o reluare cu încetinitorul, cu zoom asupra feţei mele. „Eşşşşşti concediat!” şuier eu.

Mă uit, năucă de groază. Ce mi-au făcut? Mi-au manipulat vocea. Sună ca a unui şarpe.

„Lexi e în topul veninului săptămâna asta!” spune din nou vocea.

Pe ecran apare un alt grup de persoane în costume, şi începe să se certe pe o negociere de preţ. Dar sunt prea şocată ca să mă mişc. De ce nu mi-a spus nimeni? De ce nu m-a avertizat nimeni despre asta?

Sunt un şarpe. Nu e de mirare că toată lumea mă detestă.

În timp ce taxiul îşi croieşte drum spre birou, stau rigidă pe bancheta din spate, strângând în mână cele trei pungi lucioase cu cadouri – am cumpărat daruri pentru fi, Debs şi Carolyne – şi-mi fac curaj. Toată lumea ştie că la televizor lucrurile sunt distorsionate. Nimeni nu crede cu adevărat că sunt un şarpe. Probabil că toată lumea a uitat deja de emisiunea aia.

Taxiul mă lasă în faţa clădirii şi urc la etajul trei. Când ies din lift, primul lucru pe care-l văd sunt şi, Caroyln şi Debs, lângă maşina de cafea.

— Bună, fetelor! zâmbesc eu. M-am întors!

— Bună, Lexi, vine răspunsul, complet lipsit de entuziasm.

— Arăţi foarte bine, Fi! Bluza asta e grozavă.

Fac un semn către cămaşa ei crem, iar ea îmi urmează privirea, surprinsă.

— Şi, Debs, şi tu arăţi fabulos. Şi Carolyn! Părul tău e aşa cool, tuns aşa scurt, şi… cizmele astea sunt fantastice.

Trăncănesc aiurea, de nervi. Nu e de mirare că toate

par stupefiate.

— Aşa, în orice caz... mă forţez eu să o las puţin mai moale. V-am luat tuturor câte ceva. Fi, asta e pentru tine, iar Debs...

— Pentru ce e asta? spune Debs, fără expresie.

— Păi, ştii tu! Ca să... mă bâlbâi eu. Dă-i drumul. Deschideţi-le!

Privindu-se una pe alta cu oarecare nesiguranţă, toate trei se apucă să rupă ambalajele.

— GuccP. spune fi, neîncrezătoare, scoţând cutia de bijuterii. Lexi, nu pot primi...

— Ba da, poţi! Te rog. Deschide-o, o să vezi.

În tăcere, Fi deschide cutia şi scoate la iveală un ceas cu brăţară de aur.

— Nu-ţi aminteşti? spun eu, încântată. Ne uitam la el în vitrină. Şi acum chiar ai unul!

— De fapt... oftează fi. Lexi, mi l-am cumpărat acum doi ani.

Îşi ridică mâneca şi văd că poartă un ceas exact la fel.

— Oh, spun eu, dezamăgită. Mă rog, pot să-l schimb.

— Lexi, nu pot folosi asta, intervine Carolyn, dându-mi înapoi caseta de parfum pe care i-am cumpărat-o. Mirosul ăsta mă face să vomit.

— Dar e preferatul tău, spun eu uluită.

— Era, mă corectează ea. Înainte să rămân gravidă.

— Eşti gravidă? mă holbez eu la ea, copleşită. Carolyn, mă bucur atât de mult pentru tine. Matt va fi cel mai bun tată posibil...

— Nu e copilul lui Matt, mi-o taie ea scurt.

— Nu e? întreb eu, stupid. Dar ce… V-aţi despărţit?

Nu se poate să se fi despărţit. E imposibil. Toată lumea credea că Matt şi Carolyn vor fi împreună pe vecie.

— Nu vreau să discut despre asta, OK? spune Carolyn, aproape în şoaptă.

Spre oroarea mea, ochii i se înroşesc sub ochelari, şi respiraţia i se îngreunează. Se întoarce şi pleacă.

— Grozav, Lexi, spune fi, sarcastică. Tocmai când credeam că a depăşit momentul Matt.

— Nu ştiam! spun eu, îngrozită. Nu aveam idee. Îmi pare atât de rău.

Îmi frec obrajii, simţind că îmi ard şi s-au înroşit.

— Debs, deschide ţi cadoul.

I-am cumpărat lui Debs o cruciuliţă bătută cu diamante micuţe. Nu se poate să nu-i placă.

În tăcere, Debs desface ambalajul.

— Asta e o cruce! îmi pune Debs cutia înapoi în mână. Nu pot să port aşa ceva! Sunt evreică.

— Eşti evreică? rămân eu cu gura căscată. De când?

— De când m-am logodit cu Jacob, spune ea. M-am convertit.

— Mamă! spun eu, voios. Eşti logodită?

Şi, evident, acum nu pot să nu observ diamantul de pe mâna ei stângă. Debs poartă atât de multe inele, că nu l-am remarcat.

— Când e nunta? întreb, încântată.

— Luna viitoare.

Îşi fereşte privirea.

— Luna viitoarei O, Doamne, Debs! Dar nu am…

Mă întrerup brusc şi se aşterne o tăcere asurzitoare. Mă pregăteam să spun „Dar nu am primit nicio invitaţie11. Nu am primit nicio invitaţie, pentru că nu sunt invitată.

— Vreau să spun… ăăă… felicitări!

Reuşesc cumva să-mi păstrez un zâmbet pe faţă.

— Sper ca totul să-ţi meargă minunat. Şi nu vă faceţi griji, pot să returnez cruciuliţa… şi ceasul… şi parfumul…

— Mda, spune fi, cu voce jenată. Păi, ne mai vedem, Lexi.

Pleacă amândouă, iar eu le privesc îndepărtându-se, cu dinţii încleştaţi ca să nu plâng. Bună treabă, Lexi. Nu ţi-ai recâştigat prietenele; ai reuşit să strici şi mai tare lucrurile.

— Un cadou pentru mine?

Vocea sarcastică a lui Byron mă loveşte în ceafa, şi când mă întorc îl văd galopând pe coridor, cu cafeaua în mână.

Dumnezeule, îmi dă fiori. El e şarpele.

— Bună, Byron, spun eu cât pot de vesel. Mă bucur să te văd.

— E un mare curaj din partea ta să te întorci, Lexi, spune Byron. Dacă ai întrebări, ştii unde mă găseşti. Cu toate că astăzi o să fiu cu James Garrison cea mai mare parte a zilei. Ţi-l aminteşti pe James Garrison?

Fir-ar fir-ar fir-ar. De ce alege oameni de care n-am auzit niciodată?

— Aminteşte-mi, spun fără chef.

— E şeful companiei noastre de distribuţie, Southey să distribuitor naţional? Transportă marfa cu camioanele?

— Îmi amintesc de Southey’s, îi răspund tăios. De ce te vezi cu ei?

— Păi, spune Byron, şi-au pierdut direcţia. Dacă nu-şi îmbunătăţesc sistemele, o să trebuiască să căutăm alt distribuitor.

— Aşa, dau eu din cap, încercând să par cât mai în temă cu putinţă. Bine, ţine-mă la curent.

Am ajuns în faţa biroului meu, şi deschid uşa.

— Ne vedem mai târziu, Byron.

Închid uşa, trântesc pungile cu cadouri pe sofa, deschid fişetul şi scot un sertar întreg de dosare. Încercând să nu mă simt copleşită, mă aşez la birou şi-l deschid pe primul.

Douăzeci de minute mai târziu, creierul mă doare deja. Am început o listă: întrebări de pus, şi sunt deja la a doua pagină.

— Cum te descurci?

Uşa s-a deschis fără zgomot şi Byron se uită la mine. Ăsta nu bate niciodată la uşă?

— Bine, spun eu. Am doar câteva întrebări mărunte.

— Dă-i drumul, spune el rezemându-se de tocul uşii.

— OK. Mai întâi, ce e QAS?

— E softul nostru de contabilitate. Toată lumea a fost instruită cum să-l folosească.

— Bine, pot şi eu să mă instruiesc, spun scurt. Şi cine e Services.com?

— Furnizorul nostru de servicii pentru clienţi.

— Şi cum rămâne cu departamentul nostru de servicii pentru clienţi?

— Desfiinţat cu ani în urmă, spune Byron, părând plictisit. Compania a fost restructurată; o mulţime de departamente au fost externalizate.

— Aşa, dau eu din cap. ŞI BD Brooks? Cine sunt?

— Sunt agenţia noastră de publicitate, spune Byron cu exagerată răbdare. Zău, Lexi, n-o să reuşeşti niciodată să înveţi toate astea din nou.

Mă priveşte cu milă:

— Lexi, recunoaşte. Eşti bolnavă mintal. Nu ar trebui să-ţi supui creierul unei asemenea presiuni…

— Nu sunt bolnavă mintal! exclam eu furioasă şi mă ridic în picioare.

Ies pe uşă, împingându-l pe Byron, iar Clare ridică privirea alarma.

tă, închizând brusc telefonul mobil.

— Bună, Lexi. Ai nevoie de ceva? O cafea?

Pare îngrozită, de parcă m-aş pregăti să-i tai capul. OK, acum e ocazia mea să-i arăt că nu sunt căţeaua-de-şefa-din-iad. Sunt eu.

— Bună, Clare! spun cu cea mai caldă şi prietenoasă voce. Mă întrebam dacă n-ai vrea să-ţi aduc eu ţie o cafea?

— Tu? se uită ea la mine, de parcă m-ar bănui că vreau să-i joc o festă. Să-mi aduci mie o cafea?

— Da! De ce nu? zâmbesc, iar ea se crispează.

— E… în regulă.

Se prelinge de pe scaun, cu ochii pe mine de parcă ar crede că sunt cu adevărat o cobră.

— Aduc eu cafeaua.

— Stai! spun eu, aproape disperată. Ştii, Clare, aş

vrea să te cunosc mai bine. Poate ieşim odată împreună la masă.

Clare pare şi mai uluită ca înainte.

— Ăăă… mda. OK, Lexi, mormăie ea şi o ia la picior.

Mă întorc şi-l văd pe Byron tot în tocul uşii, prăpădindu-se de râs.

— Ce-i? izbucnesc eu.

— Chiar eşti altă persoană, nu?

— Poate că vreau numai să fiu prietenoasă cu subalternii şi să-i tratez cu respect, spun eu sfidător. Vezi ceva rău în asta?

— Nu! ridică Byron mâinile. Asta-mi aminteşte. Am lăsat ceva de care să te ocupi tu, ca director al departamentului. Mi s-a părut corect aşa.

— Nu, zău? ridic eu bărbia. Ce anume?

— Am primit un e-mail de la şefii cei mari, despre oamenii care exagerează cu pauza de masă. SJ vrea ca toţi directorii să le tragă o săpuneală oamenilor lor. Preferabil azi. Pot să las asta în seama ta?

Mă învârt prin birou sorbind din cafea. Niciodată n-am săpunit pe cineva. Cu atât mai puţin un departament întreg.

Mă mai uit încă o dată la e-mailul de la Natasha, asistenta personală a lui Simon Johnson.

Colegi. Simon a observat că în mod constant angajaţii împing limitele orei de masă dincolo de ora alocată. Acest lucru e inacceptabil.

V-ar fi recunoscător dacă le-aţi spune asta foarte clar echipelor voastre şi dacă aţi institui o politică mai strictă

de verificări, şi asta imediat.

Mulţumesc. Natasha

OK. Treaba e că nu se spune în mod explicit „trageţi o săpuneală departamentelor voastre14. Nu trebuie să fiu agresivă sau ceva de genul ăsta. Pot să o spun şi rămânând agreabilă. Poate o pot spune pe ton de glumă.

Da. Asta sună bine. Trag aer adânc în piept şi ies din birou, în marea sală deschisă de la Flooring.

— Bună tuturor! spun eu, simţind cum îmi arde faţa. Cum merge?

Nimeni nu răspunde, nimeni nici măcar nu dă semne că m-ar fi auzit vorbind. Cu toţii se uită la mine cu aceeaşi expresie mută, de „dă-i drumul odată44.

— În orice caz… voiam numai să spun… pauza voastră de prânz e destul de lungă?

Fata care stă la vechiul meu birou are o expresie goală.

— Avem voie să ne luăm pauze mai lungi?

— Nu! spun eu repede. Vreau să spun… e prea lungă.

— Mie mi se pare potrivită, ridică ea din umeri. O oră e numai bine.

— Mda, o aprobă o altă fată. Numai bine să ajungi pe King’s Road şi înapoi.

OK, nu mă fac înţeleasă aici.

— Ascultaţi-mă cu toţii! Trebuie să vă spun ceva. Despre pauza de prânz. Unele persoane din companie… vreau să spun, nu neapărat vreunul dintre voi…

— Lexi, spune Carolyn. Despre ce dracu’ vorbeşti acolo?

Fii şi Debs explodează de râs, iar mie-mi ia foc faţa.

— Uite ce e, oameni buni, încerc eu să-mi păstrez calmul. Asta e o chestie serioasă.

— Serioasssă, repetă cineva.

— Foarte amuzant! încerc eu să zâmbesc. Dar ascultaţi, serios…

— Ssseriosss.

Acum aproape toată lumea din încăpere pare să şuiere, să râdă sau şi una şi alta. Toate feţele sunt amuzate; toată lumea gustă gluma, în afară de mine. Împotriva propriei voinţe, ochii mi se umplu de lacrimi. Mă întorc şi ies împleticindu-mă din birou. Asta a fost cea mai umilitoare experienţă din viaţa mea.

O oră mai târziu, după trei mojito la barul de la Bathgate Hotel, după colţ de birou, mă hotărăsc să fac sex cu Eric. Poate că asta e exact ce-mi trebuie! Asta e misiunea mea.

În taxi, în drum spre casă, sunt chiar încântată. Imediat ce ajung acasă, sar pe el. Singurul impediment la care mă pot gândi e că nu am manualul de căsnicie cu mine. Şi nu-mi pot aminti perfect ordinea preludiului. Oricum, nu contează. Ce nu-mi amintesc o să improvizez. Vreau să spun, nu se poate s-o facem exact la fel de fiecare dată, nu?

Intru în apartament şi strig:

— Eric!

Niciun răspuns, aşa că mă îndrept spre birou. Sunt destul de beată, ca să fiu sinceră. Ajung la uşa biroului şi mă uit câteva clipe la Eric, care lucrează la computer. Pe

ecran se vede broşura pentru Blue 42, noua lui clădire. Petrecerea de lansare e în câteva zile.

OK ce ar trebui să facă el acum ar fi să simtă tensiunea sexuală din încăpere şi să se întoarcă spre mine. Dar n-o face.

— Eric, spun eu cu cea mai răguşită şi mai senzuală voce a mea.

El tot nu se mişcă. Brusc, îmi dau seama că are căştile pe urechi.

— Eric! strig eu şi, în cele din urmă, se întoarce. Eric… ia-mă, spun eu trecându-mi mâna prin păr. Hai s-o facem.

El se uită fix la mine.

— Iubito, ai băut?

— S-ar putea să fi băut vreo două cocteiluri. Sau trei.

Dau din cap, şi mă prind de tocul uşii ca să nu mă clatin. Eric ridică din sprâncene.

— Poate ar trebui să te trezeşti.

Care e problema lui? Mă aşteptam să sară pe mine.

— Haide, ridic eu bărbia, provocator. Sunt soţia ta.

Văd rotiţele din mintea lui Eric învârtindu-se în timp ce se uită la mine.

— Păi… OK!

Închide documentul la care lucra, stinge computerul, se apropie şi mă cuprinde în braţe, apoi începe să mă sărute. Şi este… plăcut. Gura lui e foarte moale. E puţin ciudată, pentru un bărbat. Vreau să spun, nu e chiar nesexy, dar…

— Te simţi bine, Lexi? aud în ureche şoapta lui Eric.

Vrei să ne mutăm în dormitor?

— OK, răspund eu tot în şoaptă.

În dormitor continuăm să ne sărutăm. Eric pare foarte concentrat. Acum mă trage în jos, pe pat.

— Te simţi bine dacă-ţi ating sânii? murmură el.

— Cred că da, murmur şi eu.

De ce mă strânge? E ca şi când ar pipăi nişte fructe, la piaţă. Într-o clipă o să fac vânătăi. Au!

— Îmi pare rău, şopteşte Eric. Ascultă, scumpo, te simţi bine dacă-ţi ating abdomenul?

— Ăăă… cred că da!

Răsuflarea lui Eric e fierbinte pe gâtul meu. Cred că e timpul să fac altceva. Sunt cam cu trei paşi în urmă în toată chestia asta cu preludiul. Dar Eric nu pare să fi băgat de seamă.

— Lexi, scumpo? murmură el, drept în urechea mea.

— Da? şoptesc şi eu, întrebându-mă dacă o să-mi spună că mă iubeşte.

— Te simţi bine dacă…

Până să mă pot opri, îl împing de pe mine şi mă rostogolesc în cealaltă parte de pat.

— Ce s-a întâmplat? se ridică Eric, alarmat. Lexi! Ce s-a întâmplat? De ce nu te simţeai bine? A ieşit la suprafaţă vreo amintire traumatizantă?

— Nu a fost din cauza unei amintiri traumatizante, spun eu, privind cu grijă dincolo de el, la plapumă. A fost felul în care mă tot întrebai dacă mă simt bine, din două-n două secunde. Făcea ca lucrurile să fie puţin cam… formale. Nu crezi?

— Nu încerc decât să fiu atent, spune Eric, ţeapăn. E o situaţie cam ciudată pentru amândoi.

Fără să-mi întâlnească privirea, se ridică.

— Cred că mă duc să fac un duş.

— OK.

Rămasă singură, mă trântesc între perne. Minunat. Misiunea mea a eşuat complet. Lângă pat, telefonul începe să sune.

— Alo?

— Bună, aud o voce seacă, familiară. Sunt Jon.

— Eşti nebun? şuier eu cu voce joasă şi furioasă. Pentru ce suni aici? E atât de riscant! Dacă răspundea Eric?

— Chiar mă aşteptam să răspundă Eric, pare Jon puţin uimit. Cu el am nevoie să vorbesc.

— Oh.

Mă opresc, dându-mi brusc seama. Ce proastă sunt.

— Oh… bine.

— Dar am mai mare nevoie să vorbesc cu tine. Trebuie să stăm de vorbă. Te iubesc.

— O iubeşti pe Cobră? replic eu aspru. Pe scârba din iad?

— Nu eşti o scârbă din iad. Erai nefericită. Şi ai făcut nişte greşeli destul de mari. Dar n-ai fost o scârbă.

Prin aburii beţiei mele, absorb fiecare cuvânt. E ca şi când ar da cu alifie pe o parte rănită a fiinţei mele. Vreau să aud mai mult.

— Ce… înghit eu în sec. Ce fel de greşeli?

— Îţi spun când ne întâlnim. Lexi, mi-a fost tare dor de

tine.

Brusc, tonul lui intim şi familiar mă face să mă simt nelalocul meu.

În ce mă bag?

— Stop. Opreşte-te! îl întrerup. Trebuie să mă gândesc. E atât de Jhistrant.

— Mie-mi spui, răspunde Jon ironic, şi mi-l imaginez, în tricoul lui gri şi în jeanşi, strâmbându-se în felul în care o face de obicei.

Imaginea e atât de vie, că trebuie să clipesc.

— Uite ce e, trebuie să închid, spun eu în grabă. Îl chem pe Eric la telefon.

CINCI

Am încercat. Chiar am încercat. Am făcut tot ce am putut ca să arăt departamentului că nu sunt o scârbă.

Am pus un afiş în care ceream idei pentru o ieşire amuzantă cu tot departamentul – nimeni nu a scris nimic. Am pus flori pe pervazuri, dar nu le-a menţionat nimeni. Azi am adus un coş imens cu brioşe, împreună cu un semn care spunea DE LA LEXI – SERVIŢI-VĂ!! şi nici măcar una nu a fost luată.

Dau pagina în dosarul pe care-l citesc, apoi fac clic pe documentul de pe ecran. Lucrez simultan la documente tipărite şi electronice, încercând să fac legăturile între ele. Sunt obosită. Vreau să spun, sunt epuizată. Vin în fiecare dimineaţă la 7, numai ca să mai citesc ceva din muntele de documente. Şi iată-mă citind o dezbatere despre tendinţele preţului fibrelor pentru mochete, datând din 2005.

Nu. Zău aşa. Nu poate fi important. Închid dosarul şi

deschid un raport financiar recent. După câteva momente, mă las pe spate în fotoliu. Cifrele nu fac decât să confirme ceea ce ştiu deja: performanţa economică a departamentului e îngrozitoare. Dacă nu schimbăm lucrurile, o să avem necazuri mari. I-am menţionat asta lui Byron zilele trecute, şi n-a părut îngrijorat.

De ce nu vor să mănânce brioşele de la mine?

Trebuie să mă urască îngrozitor. Vreau să zic, trebuie să deteşti pe cineva ca să refuzi o brioşă, nu? Din impuls, sar în picioare şi intru în biroul principal.

— Aşa deci! încerc eu să par relaxată. Nimeni nu vrea o brioşă?

— Brioşă? spune fi, încruntându-se. Nu văd nicio brioşă.

Toată lumea ridică din umeri, de parcă ar fi la fel de nedumeriţi.

— La Starbucks se vând brioşe. Pot să trimit pe cineva să cumpere, dacă vrei, spune Debs, abia înghiţindu-şi chicotelile.

Ha-ha. Ce nostim.

— Uite ce e, m-am străduit să cumpăr brioşele astea, şi acum vă prefaceţi că nici nu le vedeţi.

— Îmi pare rău, Lexi, pare fi să se scuze. Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Carolyn pufneşte în râs – şi în mine se rupe ceva.

— Despre asta vorbesă înhaţ eu o brioşă cu ciocolată. E o brioşă! Şi dacă n-o mănânci tu, o s-o mănânc eu!

Îmi îndes brioşa în gură şi încep să mestec frenetic. Firimituri uriaşe cad pe podea.

— De fapt, o să le mănânc eu pe toate!

Pun mâna pe o brioşă cu mure, glazurată, şi o îndes şi pe ea în gură.

— Mmmm, ce bune!

— Lexi?

Mă întorc şi îngheţ. Simon Johnson şi Byron stau în uşă. Byron arată de parcă ar da să plesnească de încântare. Simon se uită la mine ca şi când aş fi o gorilă dementă de la zoo, care aruncă cu mâncare în toate părţile.

— Simon! exclam eu, oripilată, scuipând bucăţele de brioşă. Ăăă, bună!

— Două vorbe, dacă nu eşti prea ocupată? ridică Simon din sprânceană.

— Desigur!

Îmi netezesc părul, încercând cu disperare să înghit ce am în gură.

— Vino în biroul meu.

— Deci, Lexi, spune Simon după ce închid uşa. Tocmai am avut o discuţie foarte productivă cu Byron despre iunie 2007. Sunt sigur că te-a informat despre ce se petrece.

— Sigur, dau eu din cap, dar „iunie 2007” nu îmi spune absolut nimic.

— Am programat pe luni o şedinţă pentru a lua decizia finală. Nu mai spun nimic acum; evident, discreţia e crucială. Ştiu că ai avut rezerve, Lexi. Cu toţii avem. Dar, serios vorbind, nu mai există alte opţiuni.

— Foarte bine, Simon, sunt sigură că o putem descurca, merg eu la cacealma.

— Bravo, Lexi. Ştiam eu că o să te răzgândeşti. Ridică din nou vocea, mai vesel: Aşa, mai târziu mă văd cujames Garrison, tipul cel nou de la Southey’s. Ce părere ai despre el?

Slavă Cerului! în sfârşit, ceva de care am auzit.

— Ah, da, spun eu rapid. Da, din păcate înţeleg că Southey’s nu se mai ridică la înălţimea aşteptărilor. Va trebui să căutăm un alt distribuitor.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord, Lexi! intervine Byron. Southey’s tocmai ne-a oferit un pachet îmbunătăţit de servicii. Se întoarce către Simon: Mi-am petrecut o zi întreagă cu ei, săptămâna trecută. James Garrison a schimbat cu totul compania aia.

— Lexi, nu eşti de acord cu Byron? mă întreabă Simon, mirat.

Înghit în sec.

— Sunt… sunt sigură că ai dreptate, Byron.

Nemernicul. Tocmai m-a tras pe sfoară. Intenţionat. Urmează o pauză oribilă. Îl văd pe Simon privindu-mă cu dezamăgire uluită.

— Bine, spune el. Mda, trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te văd, Lexi.

— La revedere, Simon.

Îl conduc spre ieşirea din birou.

— Hei, Lexi, spune Byron brusc, făcând semn către fundul meu. Ai ceva pe fustă.

Mă pipăi şi pun mâna pe un post-it. Cineva a scris pe el, cu carioca roz, îmi place de Simon Johnson.

Nu-l pot privi pe Simon Johnson. Byron sforăie de râs.

— Personalul… s-a distrat puţin…

Mototolesc bileţelul.

Simon nu pare amuzat.

— Mda. Bine, ne mai vedem, Lexi.

Se întoarce pe călcâie şi porneşte pe coridor alături de Byron. După o clipă, îl aud pe Byron spunând:

— Simon, acum înţelegi…

Rămân în uşă, privindu-i, încă tremurând, şocată. Asta a fost. Cariera mea e distrusă. Mă întorc în birou şi mă prăbuşesc pe scaun. Nu pot să fac asta. Sunt epuizată. Byron m-a tras pe sfoară. Nimeni nu vrea brioşele mele. Îmi ascund faţa cu braţele şi curând încep să mă zgâlţâi de plâns.

— Hei.

Ridic capul şi o văd pe fi în uşă.

— Oh. Bună.

Îmi şterg lacrimile cu mâna.

— Îmi pare rău pentru post-it, spune ea jenată. Nu ne-am imaginat niciun moment că Simon o să vină aici. Ce a spus?

— N-a fost impresionat, oftez eu. Dar oricum nu e impresionat de mine, aşa că ce importanţă mai are?

Rup o bucăţică de brioşă cu ciocolată, o îndes în gură şi mă simt mai bine. Cam o nanosecundă.

Fii nu face decât să se uite la mine.

— Parcă nu mai mâneai carbohidraţi.

— Da, sigur. Ca şi când aş putea trăi fără ciocolată. Mai iau o gură de brioşă: Femeile au nevoie de ciocolată. E un fapt dovedit ştiinţific.

Urmează o tăcere, şi când mă uit la fi o văd că mă priveşte în continuare, cu un fel de incertitudine.

— E atât de ciudat, spune ea. Vorbeşti ca vechea Lexi.

— Sunt vechea Lexi. Fi… imaginează-ţi că te-ai trezi mâine şi ar fi dintr-odată 2010. Şi ar trebui să te strecori într-o viaţă nouă şi să fii o persoană nouă. Ei bine, aşa e viaţa mea. Nu recunosc persoana cea nouă. Nu ştiu de ce e aşa cum e. Şi mi-e… greu.

O lungă tăcere.

— Lexi, îmi pare rău, spune fi cu voce mică. Nu ne-am dat seama. Vreau să spun… arăţi\a. fel.

— Ştiu, zâmbesc eu trist. Arăt ca o Barbie brunetă.

— Uite ce e, îşi muşcă ea buza. Ce-ar fi să vii cu noi la masa de prânz?

— Ar fi drăguţ, îi zâmbesc eu cu recunoştinţă. Dar nu pot astăzi. Mă văd cu Dave Ratatul la prânz.

— Dave Ratatul? De ce? Lexi, doar nu te gândeşti să…

— Nu! Doar că încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat în viaţa mea în ultimii trei ani. Fi, ai idee cum s-a terminat între mine şi Dave Ratatul?

— Habar n-am, ridică ea din umeri. Nu ne-ai spus niciodată. Ne-ai dat la o parte. Era ca şi când nu-ţi mai păsa decât de carieră. Aşa că până la urmă am renunţat să mai încercăm.

— Îmi pare rău, Fi, spun eu stângaci. N-am avut intenţia de a vă da la o parte. Cel puţin, nu cred că am avut-o. Ar fi mai bine să plec. Fi, serios. Îmi pare rău pentru cum m-am purtat…

— Nu fi caraghioasă, mă întrerupe fi. Du-te şi vezi-l pe

Dave Ratatul.

Dave Ratatul s-a descurcat bine în viaţă, se vede. Vreau să spun, chiar foarte bine. Acum lucrează la Auto Repair Workshop pe un post destul de sus, la vânzări. Când iese din lift, e foarte aranjat, îmbrăcat într-un costum cu dunguliţe fine. Nu mă pot abţine:

— Dave Ratatul! Uită-te la tind.

Imediat se crispează şi se uită îngrijorat în jur.

— Sunt David, OK? se răsteşte cu voce joasă.

— A, da. Scuze… ăăă… David.

I-a dispărut şi burta, observ. Probabil că acum se antrenează cu adevărat, spre deosebire de trecut, când ridica de cinci ori o halteră, apoi desfăcea o cutie de bere şi se uita la fotbal la televizor. Nu-mi vine să cred că l-am suportat.

Ieşim din birou, îndreptându-ne către ceea ce Dave Ratatul numeşte „o cârciumă bună din apropiere”, şi în tot acest timp vorbeşte la telefon, sonor, despre „afaceri” şi „aranjamente”, aruncându-mi constant ocheade.

— Mamă, spun eu când lasă telefonul din mână. Chiar ai ajuns într-un post înalt.

— Am o carte de credit a companiei, spune el pe un ton degajat. Mă pot folosi de cabana de schi a firmei.

— E minunat!

Am ajuns la restaurant, care e micuţ, italienesc. Ne aşezăm şi eu mă aplec spre el.

— David, încep eu. Nu ştiu dacă ai primit mesajul cu motivul pentru care voiam să ne întâlnim?

— Secretara mea mi-a spus că vrei să discutăm despre

vremurile trecute.

— Treaba e că am avut un accident de maşină. Şi încerc să-mi adun viaţa, să înţeleg ce s-a întâmplat, să discutăm despre despărţirea noastră…

Dave Ratatul oftează.

— Scumpo, oare e o idee bună să zgârmăm din nou în trecut? Amândoi am spus ce aveam de spus atunci, demult.

— Dar habar nu am ce s-a întâmplat! Am amnezie.

Dave Ratatul se uită fix la mine. Scutură din cap când se apropie chelnerul, apoi parcurge tot ritualul cu gustatul şi turnatul vinului.

— Deci nu-ţi aminteşti nimic?

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e seara dinaintea înmormântării tatălui meu. Eram într-un club, şi eram foarte supărată că tu nu veniseşi, şi apoi am alunecat pe nişte trepte ude de ploaie şi am căzut.

— Mda, dă el din cap, gânditor. Îmi amintesc seara aia. De-asta ne-am despărţit. Mi-ai dat papucii a doua zi de dimineaţă, pentru că nu am venit.

Ia o înghiţitură de vin, vizibil uşurat.

— Serioşi spun eu, uimită. Deci, ne-am certat tare?

— N-a fost chiar o ceartă, spune Dave Ratatul după o clipă de gândire. A fost mai mult o discuţie matură. Am căzut de acord că e mai bine să punem punct. M-am oferit să vin la înmormântarea tatălui tău, să te sprijin, dar m-ai refuzat.

Mai ia o înghiţitură de vin.

— Dar nu ţi-am purtat pică. Am spus „Lexi, întotdeauna o să ţin la tine”. Ţi-am dat un trandafir şi un

ultim sărut. Şi apoi am plecat. A fost foarte frumos.

Las paharul de vin din mână şi îl cercetez. Are privirea la fel de sinceră şi de inocentă ca pe vremea când păcălea clienţii să facă asigurări suplimentare şi scumpe, total inutile, pentru maşinile lor.

— Dave Ratatul… chiar aşa s-a întâmplat?

— Evident, spune el, jignit. Şi nu-mi mai spune Dave Ratatul.

— Scuze, oftez eu.

Poate chiar spune adevărul. Poate chiar i-am dat papucii.

— Şi s-a mai întâmplat şi altceva atunci? îţi aminteşti şi altceva? Cum ar fi, de ce am devenit brusc obsedată de carieră?

— Habar n-am.

Dave Ratatul citeşte meniul de oferte speciale.

— Totul e atât de confuz, îmi masez eu tâmplele. Mă simt ca şi când aş fi fost aruncată în mijlocul unei hărţi, cu una din săgeţile alea mari care spun „Te afli aici”. Şi tot ce-mi doresc să aflu este cum am ajuns acolo.

— Ce-ţi trebuie e un sistem GPS, spune Dave Ratatul, ca Dalai Lama anunţând o revelaţie din vârful muntelui.

— Asta e! Exact! dau eu din cap, bucuroasă. Mă simt pierdută.

Dave Ratatul dă din cap cu înţelepciune.

— Pot să-ţi ofer un preţ special.

— Ce? spun eu, fără să înţeleg.

— Pot să-ţi fac un preţ special pentru un sistem GPS. Ne diversificăm.

Nu-mi vine să cred. Chiar am avut o relaţie cu individul ăsta?

— Hai să comandăm pâinea cu usturoi, spun în cele din urmă.

Când ajung acasă, Eric pare stresat.

— Haide, Lexi, o să întârziem.

— La ce?

— La ce? repetă Eric. La lansare!

Fir-ar să fie. Astă-seară e petrecerea de lansare pentru Blue 42.

— Sigur, spun în grabă. Mă duc să mă pregătesc.

Agitată şi nervoasă, mă schimb într-un costum taior negru, mă încalţ cu pantofii negri cu cele mai înalte tocuri şi-mi strâng rapid părul într-un coc. Accesorizez cu diamante, apoi mă întorc să mă privesc în oglindă.

Gggrrr. Arăt atât de plictisitor. Nu mai am niciun fel de broşe? Sau flori de mătase, sau eşarfe, sau agrafe sclipitoare? Nimic amuzfint? Scotocesc puţin prin sertare, dar nu găsesc nimic.

— Eşti gata? intră Eric în cameră. Să mergem.

Până acum nu l-am mai văzut niciodată atât de tensionat.

Tot drumul până acolo vorbeşte la telefon şi, când în cele din urmă îl lasă din mână, nu face decât să privească pe geamul maşinii.

— Sunt sigură că o să meargă foarte bine, spun eu încurajator.

— Trebuie. E cel mai mare efort de vânzări al nostru. O mulţime de ultraridicaţi. O grămadă de presă. E şansa

noastră să facem să se vorbească despre Blue 42 în tot oraşul.

Intrăm pe porţi şi nu-mi pot reţine o exclamaţie de uimire. Torţe aprinse arată drumul spre intrare. Lasere brăzdează cerul. Există un covor roşu pe care să păşească oaspeţii şi chiar şi vreo doi fotografi. Arată ca o premieră de film.

— Eric, e uluitor, spun eu şi, din impuls, îl strâng de mână. O să fie un triumf.

— Să sperăm, îmi aruncă Eric un zâmbet scurt şi tensionat. Oh, Lexi, până nu uit. Am tot vrut să-ţi dau asta.

Îmi întinde o bucată de hârtie.

— Ce e asta?

Zâmbesc despăturind-o. Apoi zâmbetul mi se topeşte. E o factură. Leopard mare din sticlă: cantitate 1. De plată: 3 200.

— Am comandat un înlocuitor, spune Eric. Poţi să plăteşti oricând vrei. Un cec e în regulă, sau numai un transfer în contul meu bancar…

Mă factureazfl?

— Vrei să plătesc pentru leopard? mă forţez eu să râd.

— Păi, l-ai spart. E vreo problemă?

— Nu! Este… este în regulă, înghit eu în sec. O să-ţi scriu un cec.

E în regulă, îmi spun în sinea mea. E minunat.

Îndes hârtia în poşetă şi-l urmez pe Eric pe covorul roşu.

Mama dracului. Asta e o petrecere serioasă, în toată regula, plină de fiţe. Toată clădirea e luminată şi bubuie de

muzică. Mansarda arată şi mai spectaculos ca prima dată, cu flori peste tot şi cu chelneri în costume elegante, negre, purtând tăvi cu şampanie. Ava şi Jon şi câteva persoane pe care nu le cunosc sunt grupaţi lângă fereastră, iar Eric se duce drept la ei.

— Oameni buni, spune el, am trecut în revistă lista invitaţilor? Sarah, ai lista de presă? Totul e sub control? Haideţi să vindem clădirea asta.

În clipa următoare intră o pereche în haine scumpe, iar Eric porneşte instantaneu ofensiva farmecului, luându-i cu el să le arate panorama. Soseşte şi mai multă lume şi foarte curând se adună o mică mulţime, trăncănind şi răsfoind broşura şi aruncând priviri cascadei.

Jon e cam la zece metri la stânga mea, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Din toată încăperea asta plină de lume, numai de el sunt conştientă. Unde se află, ce face, cu cine vorbeşte. Îi arunc o privire, şi el observă. Cu obrajii în flăcări, mă răsucesc pe călcâie ca să nu mai fie în raza mea vizuală. Eric apare lângă mine.

— Lexi, iubito, vino cu mine.

Până să-l pot opri, mă conduce foarte hotărât către Jon, care stă de vorbă cu un alt cuplu de bogătaşi.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea, Lexi, le zâmbeşte Eric radios. Unul din cei mai mari fani ai – face o pauză, iar eu mă crispez, aşteptând să aud – mansardei ca stil de viaţă!

Dacă mai aud fraza asta o singură dată, mă împuşc.

— Bună, Lexi.

Jon îmi întâlneşte privirea în treacăt, în timp ce Eric

se îndepărtează.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, Jon, mulţumesc, încerc eu să par calmă. Şi… cum vi se pare apartamentul? mă întorc către doamnă.

Perechea schimbă priviri pline de îndoială.

— Avem o problemă, spune bărbatul, cu un accent european pe care nu-l pot plasa. Spaţiul. Dacă e destul de mare.

Sunt mută de uimire. Locul ăsta e cât un nenorocit de hangar pentru avioane.

— Aţi putea cumpăra două, sau chiar trei unităţi, şi să dărâmaţi pereţii, dacă aveţi nevoie de un spaţiu mai mare, spune Jon.

— Cealaltă problemă a noastră este designul, spune bărbatul. La noi acasă, avem accente aurii. Tablouri aurii. Lămpi aurii. Alte chestii… aurii, pare el să nu mai ştie ce să spună.

— Covoare, intervine femeia, cu un „r” foarte pronunţat.

Bărbatul împunge broşura cu degetul.

— Aici văd foarte mult argintiu. Crom.

— Înţeleg, spune Jon, cât se poate de serios. Păi, evident apartamentul poate fi personalizat. Am putea, de exemplu, să placăm cu aur şemineul.

— Un şemineu placat cu aur? spune femeia, îndoită. N-ar fi… excesiv?

— Poate fi vreodată excesiv de mult aur? replică Jon, agreabil. Iar Lexi v-ar putea ajuta cu covoarele aurii. Nu-i aşa, Lexi?

— Desigur, dau eu din cap, rugându-mă din tot sufletul să nu pufnesc în râs.

— Da. Bine, o să ne gândim.

Perechea se îndepărtează.

Jon îşi dă peste cap băutura.

— Nu e suficient de mare? Zece apartamente de-ale noastre de la Ridgeway ar încăpea uşor în ăsta.

— Ce e Ridgeway?

— E proiectul nostru de locuinţe la preţuri modice. Nu ne permitem un loc ca ăsta decât dacă facem şi nişte locuinţe rezonabile.

— A, înţeleg, spun eu surprinsă. Eric nu le-a pomenit niciodată.

— Aş zice că nu e foarte ataşat de aspectul ăsta al afacerii, spune Jon, exact când Eric urcă pe podiumul din faţa şemineului.

— Bun venit! spune el, şi vocea îi răsună în spaţiul vast. Bun venit la Blue 42, cel mai recent din seria proiectelor Blue, dedicate…

Îmi ţin răsuflarea. Te rog nu spune, te rog nu spune…

— …mansardei ca stil de viaţă!

Mâinile lui fac mişcarea bine cunoscută.

Jon îmi aruncă o privire şi face un pas înapoi, îndepărtându-se de mulţime. După o clipă, fac şi eu un pas înapoi, cu privirea aţintită ferm înainte. Tot trupul îmi vibrează de teamă. Şi de… emoţie.

În spatele lui Eric, un ecran uriaş se aprinde şi arată imagini ale apartamentului din toate unghiurile. Muzica antrenantă umple întregul spaţiu, şi încăperea se întunecă

şi mai mult. Trebuie să-i recunosc meritele lui Eric: e o prezentare fantastică.

— Ştii, ne-am întâlnit prima oară la o prezentare ca asta.

Vocea lui Jon e atât de joasă, că abia o aud din cauza muzicii.

— În clipa când ai deschis gura, am ştiut că te plac.

Mă gâdilă curiozitatea:

— Ce am spus? şoptesc.

— Ai spus „Dacă mai aud o singură dată fraza mansarda ca stil de viaţă, mă împuşc”.

— Nu.

Mă uit la el şi pufnesc în râs.

Timp de câteva momente îl privim pe Eric, cu cască pe cap, mergând pe un şantier.

— Nu ai logică, spun eu încet. Dacă mansardele ca asta sunt pentru idioţi bogaţi, atunci de ce le proiectezi?

— E o întrebare bună. Ar trebui să-mi văd de drum. Dar îmi place Eric. El a fost cel care mi-a oferit prima şansă; conduce o companie excelentă…

— Îţi place Eric? scutur eu din cap, pentru că nu-mi vine să cred. Sigur că-ţi place. De-asta-mi tot spui să-l părăsesc.

— Îmi place. E un tip grozav. E sincer; e loial. Nu vreau să-i distrug viaţa lui Eric, spune el în cele din urmă. Nu ăsta era planul.

— Atunci de ce…

— Nu te înţelege.

Jon se uită drept la mine.

— Şi tu mă înţelegi, bănuiesc?

Se aprind luminile şi din toate colţurile încăperii izbucnesc aplauze. Instinctiv, fac un pas ca să mă îndepărtez de Jon, şi îl privim amândoi pe Eric urcând din nou pe podium.

— Şi deci, te-ai întâlnit deja cu Mont Blanc? întreabăjon, aplaudând.

— Ce e Mont Blanc? îi arunc eu o privire suspicioasă.

— O să afli tu.

— Jon! Aici erai. Urgenţă! apare Ava din spatele nostru. Pietrele ornamentale pentru acvariul din dormitorul principal tocmai au sosit din Italia. Dar eu trebuie să mă ocup de bucătărie, aşa că poţi tu să ai grijă de ele? spune ea, punându-i lui Jon în braţe un sac micuţ. Trebuie numai să aranjezi pietrele în acvariu înainte de sfârşitul prezentării.

— Nicio problemă. Lexi, vrei să vii să mă ajuţi?

Trebuie să spun nu.

— Ăăă… da, înghit eu în sec. Sigur.

Ne îndreptăm spre dormitorul principal, şi Jon închide uşa.

— Aşa deci, spune el.

— Uite ce e, răspund cu voce ascuţită din cauza nervilor. Nu pot să procedez aşa! Toate şoaptele astea, furişările… Sunt fericită cu Eric!

— Nu, scutură el din cap. O să te străduieşti cât poţi, o să încerci să te adaptezi, dar eşti un spirit prea liber pentru el. Până la urmă n-o să mai poţi răbda.

— Mulţumesc pentru avertisment, izbucnesc eu. Ar

trebui să aranjăm pietrele.

Arăt din cap către sac, dar Jon mă ignoră. Se apropie de mine, cu privire intensă şi întrebătoare.

— Tot timpul pe care l-am petrecut împreună… Trebuie să existe ceva care să-ţi declanşeze amintirile. Floarea-soarelui înseamnă ceva pentru tine?

Fără să vreau, îmi scotocesc mintea. Floarea-soarelui. Oare cândva am… Nu, a trecut.

— Nimic, spun eu. Vreau să zic, îmi place floarea-soarelui, dar…

E atât de aproape că-i pot simţi răsuflarea pe piele.

— Asta înseamnă ceva pentru tine?

Se apleacă şi mă sărută pe gât.

— Încetează, spun eu moale.

Dar abia dacă pot scoare vorbele pe gură. Vreau să-l sărut. Vreau să-l sărut într-un fel în care n-am dorit niciodată să-l sărut pe Eric.

Şi apoi gura lui e lipită de a mea, şi tot trupul îmi spune că e ceea ce trebuie să fac. Miroase cum trebuie. Are gustul potrivit. Am ochii închişi. Mă pierd pe mine însămi; e atât de bine…

— Jon? se aude vocea Avei prin uşă.

Fug de lângă Jon, blestemând în şoaptă.

— Şşşş! pare şi Jon deconcertat. Stai calmă. Da, Ava, ce s-a întâmplat?

Pietrele. Înhaţ sacul şi încep să arunc pietrele în acvariu.

— E totul în regulă? bagă Ava capul pe uşă. Mă pregătesc să aduc un grup de invitaţi aici, pentru un tur.

— Nicio problemă, o linişteşte Jon. Suntem aproape gata.

Imediat ce Ava dispare, se întoarce la mine.

— Lexi, îmi cuprinde el faţa în mâini. Dacă ai şti ce tortură a fost asta.

— Încetează! mă trag eu înapoi. Sunt măritată! Nu putem…

Icnesc.

— Oh, la dracu'!

Nu mă mai uit la Jon. Mă uit în acvariu.

— Ce e? îmi urmăreşte Jon privirea. Ah. Au!

Toţi peştii tropicali înoată liniştiţi printre pietre. Cu excepţia unuia albastru în dungi, care pluteşte cu burta în sus.

— Am omorât un peşte! I-am crăpat capul cu una din pietre.

— Aşa e, spune Jon. Bună ţintă.

— Ce mă fac? Invitaţii pot să apară în orice clipă!

Jon rânjeşte.

— OK, mă duc s-o mai întârzii pe Ava. Tu aruncă-l în closet şi trage apa.

Mă apucă de mână şi mi-o ţine un moment.

— Noi doi n-am terminat.

Iese din cameră, lăsându-mă să bag mâna în apa caldă şi să culeg peştele.

Mă reped în baia high-tech. Arunc peştele în toaletă şi caut cum se trage apa. Nu găsesc. Trebuie să fie o toaletă inteligentă.

— Trage apa, spun eu cu voce tare, dând din mâini ca

să declanşez senzorii.

Nu se întâmplă nimic.

— Trage apa! spun din nou, cu mai multă disperare. Haide, trage apa!

Dar toaleta e absolut moartă. Peştele pluteşte în apă, părând şi mai strălucitor în contrast cu porţelanul alb.

Dacă există ceva care să scârbească un client de un apartament scump, de lux, acela e un peşte mort în toaletă. Scot telefonul din buzunar şi caut în CONTACTE până dau de. El trebuie să fie. Apăs butonul de apel şi, o clipă mai târziu, răspunde.

— Peştele e în toaletă! şuier eu. Dar nu pot să trag apa!

— Senzorii ar trebui să facă asta automat.

— Ştiu! Dar n-o fac. Ce mă fac?

— Du-te la panoul de lângă pat. Poţi să treci peste senzori şi să tragi apa de acolo. Hei, Eric! Cum te descurci?

Telefonul se întrerupe. Mă reped spre pat şi găsesc panoul de pe perete. Un ecran digital înspăimântător clipeşte la mine, şi nu-mi pot stăpâni un geamăt. Cum poate cineva să trăiască într-o casă mai complicată decât NASA? Şi de ce are o casă nevoie să fie inteligentă, la urma urmei? De ce nu poate fi drăguţă şi proastă?

Cu degetele tremurând, apăs pe MENU, apoi pe OVERRID şi OPTIONS. Citesc lista. TEMPERATURE… LIGHTING… Unde e „baia”? încep să apăs la întâmplare.

Un sunet mă face să mă opresc. E o tânguială. Ca un fel de sirenă, în depărtare. Panoul clipeşte roşu: PANIC

ALERT – SECURE SPACE. Ridic privirea şi văd o grilă metalică coborând încet peste fereastră.

Ce mama… Disperată, apăs din nou pe butoane, dar panoul afişează UNAUTHORIZED, apoi se întoarce la PANIC ALERT – SECURE SPACE.

O, Doamne. Fug spre uşa dormitorului şi privesc spaţiul de dedesubt. E haos. Acolo sirena se aude şi mai tare. Peste tot coboară grile de metal, acoperind ferestrele, tablourile, cascada. Toţi invitaţii cei bogaţi se strâng unul într-altul ca nişte ostatici.

— E un jaf? ţipă isteric o femeie într-un costum-pantalon alb, frângându-şi mâinile. George, înghite-mi inelele!

— Vine din dormitorul principal! strigă cineva din angajaţii lui Eric. Cineva a declanşat alarma. Poliţia e pe drum.

Am distrus petrecerea. Eric o să mă omoare; o să mă omoare…

Şi apoi, fără niciun avertisment, zgomotul încetează.

— Doamnelor şi domnilor.

Vocea se aude de pe scări. E Jon. În mână are o telecomandă.

— Sper că v-a plăcut demonstraţia noastră de securitate. Staţi liniştiţi, nu suntem atacaţi de tâlhari.

Face o pauză, şi câteva persoane râd nervos. De jur-împrejurul camerei, grilele au început deja să se ridice.

— În orice caz, continuă Jon, aşa cum ştiţi cu toţii, în Londra zilelor noastre, securitatea este o chestiune de primă importanţă. Acest sistem este de calitate MI5 – şi se

află aici pentru a vă proteja.

Mi-a salvat viaţa. În timp ce el continuă să vorbească, mă strecor înapoi în dormitor şi găsesc peştele albastru plutind încă în toaletă. Bag mâna înăuntru, apuc peştele şi, cu un fior, îl strecor în poşetă. Mă spăl pe mâini, aştept câteva minute, apoi cobor scările neobservată. Iau un pahar de şampanie de la un chelner care trece pe lângă mine şi beau cu sete.

— Scumpo!

Vocea lui Rosalie mă face să tresar.

— N-a fost genială chestia asta? Ştii că numai sistemul de securitate a costat trei sute de mii!

Trei sute de mii, şi nu se poate trage apa la toaletă.

— Grozav! spun eu.

— Lexi, mă priveşte Rosalie îngrijorată. Scumpo… putem să stăm puţin de vorbă? Despre Jon. Te-am văzut vorbind cu el mai devreme. Ştiu că te-ai lovit la cap şi tot restul. Dar îţi aminteşti ceva despre Jon? Din trecut?

— Ăăă… nu tocmai.

Rosalie mă trage mai aproape.

— Scumpo, o să fie un mic şoc, spune ea cu voce joasă şi şoptită. Acum ceva vreme, mi-ai mărturisit ceva. Confidenţial, de la prietenă la prietenă.

Sunt încremenită. Oare Rosalie ştie?

Rosalie se apropie şi mai mult.

— Jon te tot sâcâia. M-am gândit să te avertizez, în caz că încearcă din nou.

Mă sâcâia?

— Ce vrei să spui? mă bâlbâi.

— Ce crezi că vreau să spun? A încercat cu noi toate, dă ea ochii peste cap. Mi-a spus că Clive nu mă înţelege. Şi apoi a încercat şi cu Margo. Ce tupeu! I-a spus că o cunoaşte mai bine decât propriul ei soţ, şi că merită mai mult. Teoria lui Margo e că ţinta lui sunt femeile măritate, şi că le spune ce-ar vrea ele să audă. Se uită la mine: Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

— Nu, spun eu. Nu-mi amintesc nimic. Şi ce am făcut?

— I-ai tot spus să te lase-n pace. Ai fost foarte demnă, scumpo.

Brusc, se uită peste umărul meu.

— Iubito, trebuie să fug să vorbesc cu Clive despre aranjamentele pentru cină. Te simţi bine? M-am gândit că trebuie să te avertizez.

— Nu, îmi revin eu. Mă bucur că ai făcut-o.

Rosalie se întoarce la petrecere, dar picioarele mele par să fi prins rădăcini. În viaţa mea nu m-am simţit atât de umilită, de credulă, de caraghioasă.

Am crezut totul. Am căzut în plasa linguşirilor lui. Avem o relaţie secretă… te cunosc mai bine decât Eric… A profitat de pierderea mea de memorie. Nu voia decât să mă facă să-i pic în pat ca un… ca un trofeu. Ard de ruşine. Ştiam eu că n-aş fi putut niciodată să am o aventură! Am un soţ bun, care mă iubeşte. Şi m-am lăsat ameţită. Aproape că am distrus totul.

Ei bine, s-a terminat. Iau câteva înghiţituri mari de şampanie. Apoi ridic fruntea sus şi traversez mulţimea până când dau de Eric.

— Iubitule, petrecerea merge formidabil. Eşti sclipitor.

— Cred că am reuşit. Cam la limită, cu alarma aia. Întotdeauna te poţi baza pe Jon să salveze situaţia. Hei, iată-l! Jon!

Mă agăţ şi mai tare de braţul lui Eric, în timp cejon se apropie de noi. Eric îi întinde un pahar de şampanie de pe una din tăvile din apropiere.

— În cinstea ta, exclamă el. Pentru Jon.

— Pentru Jon, repet şi eu.

O să mă prefac pur şi simplu că nu există.

Un piuit din poşetă îmi întrerupe şirul gândurilor, şi când scot telefonul văd un mesaj nou. De lajon. Nu pot să cred. Îmi trimite SMS-uri în faţa lui Eric. VECHEA CASĂ DE PE CANAL, ÎN ISLINGTON, ÎN ORICE SEARĂ DUPĂ 6. AVEM ATÂTEA DE DISCUTAT. TE IUBESC. J. PS. CE AI FĂCUT CU PEŞTELE?

Faţa mi-a luat foc de furie. Cuvintele lui Rosalie îmi răsună în minte.

— E un mesaj de la Amy! îi spun lui Eric, şi vocea îmi sună piţigăiat. Să îi răspund rapid.

Fără să mă uit la Jon, încep să scriu: DA, SIGUR. PROBABIL CĂ ŢI S-A PĂRUT AMUZANT SĂ PROFIŢI DE FATA CARE ŞI-A PIERDUT MEMORIA. SĂ ŞTII CĂ ŞTIU CARE ŢI-E JOCUL. SUNT MĂRITATĂ. LASĂ-MĂ ÎN PACE.

Trimit mesajul şi pun telefonul în poşetă. O clipă mai târziu, Jon se încruntă la ceas şi spune:

— Asta e ora corectă? Cred că a luat-o înainte.

Scoate telefonul din buzunar şi se uită la ecran ca şi când ar verifica, dar îl văd citind mesajul, şi pe faţă i se citeşte şocul.

— Sunt cu şase minute decalat, spune el, arătând spre telefon. Să ajustez ora.

Nu ştiu de ce-şi mai bate capul cu scuze. Eric nici măcar nu e atent.

Trei secunde mai târziu, telefonul meu piuie din nou, şi îl scot.

— Alt mesaj de la Amy! spun eu cu dispreţ. Ce pacoste.

Arunc o privire spre Jon în timp ce pun degetul pe DELETE, iar ochii lui se măresc de consternare.

— E o idee bună? spune el grăbit. Să ştergi un mesaj fără măcar să-l citeşti?

— Chiar nu sunt interesată.

Îi zâmbesc larg, apăs pe DELETE, închid telefonul şi-l arunc în poşetă.

— Aşa! se întoarce Eric către noi, încântat. Familia Clarkson vrea să mai facă un tur mâine. Cred că am mai vândut un apartament.

— Bravo, dragul meu. Sunt atât de mândră de tine! exclam eu, îmbrăţişându-l cu un gest extravagant. Te iubesc chiar mai mult decât în ziua când ne-am căsătorit.

A doua zi de dimineaţă, când intru în bucătărie pentru micul dejun, sunt încă puţin zguduită. Trebuie să fi fost nebună aseară. De ce aş săruta un individ în dormitorul din spate, indiferent care e povestea lui?

Torn puţin suc verde într-un pahar şi-l învârt ca să pară că s-a băut din el, lucru pe care-l fac în fiecare dimineaţă. (Nu pot să beau chestia aia ca de mătasea-broaştei.) Apoi iau un ou fiert din cratiţă. Chiar încep să

mă obişnuiesc cu stilul ăsta de a începe ziua, fără carbohidraţi. În fiecare dimineaţă, fără greş, mănânc un ou fiert.

Şi apoi uneori un covrig, în drum spre birou.

Mă aşez, şi bucătăria pare liniştită. Dar eu sunt tot agitată. Aş fi putut strica totul. Nu am căsnicia asta decât de câteva săptămâni, şi deja o pun în pericol. Ar trebui s-o cultiv cu grijă. Ca pe o plantă exotică.

— ’neaţa! intră Eric în bucătărie. Ai dormit bine?

— Minunat, mulţumesc!

Încă nu dormim în aceeaşi cameră, şi nici n-am mai încercat să facem sex. Dar, dacă e să-mi cultiv căsnicia, poate ar trebui să fim mai apropiaţi fizic.

Mă ridic să iau piperul şi-i mângâi obrazul. Ochii lui Eric îi întâlnesc pe ai mei, întrebători, şi ridică mâna ca s-o apuce pe a mea. Arunc o privire spre ceas. Nu e timp, slavă Domnului. Nu. Nu am gândit asta. Trebuie să am o atitudine pozitivă.

Îmi pun haina pe mine.

— Pa, iubitule.

— Pa, scumpo.

Eric se apropie de mine şi ne sărutăm de rămas-bun. Sunt la uşă când îmi amintesc de ceva.

— Hei, Eric, spun eu, cât de degajat pot. Ce e Mont Blanc?

— Mont Blanc? se întoarce Eric, cercetându-mi expresia, de parcă nu i-ar veni să creadă. Glumeşti. Îţi aminteşti de Mont Blanc?

OK. Chiar am picat în capcană cu asta. Nu pot să spun

„Nu, dar mi-a spus Jon”.

— Nu-mi amintesc, practic, improvizez eu. Dar numele „Mont Blanc” mi-a venit în minte. Înseamnă ceva… special?

— O să afli, iubito.

Pe faţa lui Eric se vede încântarea reţinută.

— Nu mai spun nimic altceva acum. Asta trebuie să fie un semn bun!

— Poate! mă străduiesc eu să fiu la fel de entuziastă ca el. Bine, ne vedem mai târziu!

Mont Blanc. Schi? Stilouri? Un munte mare şi înzăpezit?

Nu am nici cea mai vagă idee.

Ies din metrou, cumpăr covrigul şi ciugulesc din el în mers. Dar, când ajung aproape de serviciu, am un nod neplăcut în stomac. Tot nu mă simt stăpână pe situaţie.

Intru direct în biroul meu, mă aşez şi trag teancul de documente spre mine, când cineva bate la uşă.

— Bună, Lexi.

Debs se strecoară în încăpere, cu un plic în mână.

— Ce mai faci?

Pare jenată.

— Sunt… bine.

Uşa se deschide mai larg, şi le văd pe fi şi Carolyn, amândouă la fel de jenate.

— Bună! exclam eu. E totul în regulă?

— Le-am spus ce mi-ai povestit mie, spune fi.

— Nu ne-am dat seama, spune Debs. Nu ţi-am acordat nicio şansă. Am crezut, pur şi simplu, că eşti tot… caută ea

cuvântul.

— O pacoste nebună după putere, spune Carolyn, fără ezitare.

— Ne pare rău, îşi muşcă Debs buza, privind spre celelalte. Nu-i aşa? Şi am vrut să-ţi dau asta.

Debs îmi întinde plicul. Îl desfac şi scot din el un carton alb, gravat. O invitaţie la nuntă.

— Sper să poţi veni, spune Debs, cu mâinile băgate adânc în buzunare. Tu şi Eric.

Simt un val de umilinţă. Limbajul trupului ei e evident. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte e să ne aibă la nunta ei.

— Uite ce e, Debs, nu e nevoie să mă inviţi. E foarte frumos din partea ta, dar de fapt tu nu…

— Ba da.

Pune mâna peste a mea, oprindu-mă, şi ridic privirea.

— Ai fost una din cele mai bune prietene ale mele, Lexi. Trebuie să fii acolo.

— Păi… mulţumesc, mă bâlbâi eu. Mi-ar face mare plăcere să vin.

Întorc invitaţia între degete, trasând cu degetul conturul gravurii.

— Cum ai făcut-o pe mama ta să accepte un invitat atât de întârziat? Te-a ameninţat că-ţi taie alocaţia?

— Da\ exclamă Debs, şi toate izbucnim în râs.

Mama lui Debs o ameninţă că-i taie alocaţia de când ne cunoaştem – cu toate că a încetat să-i mai dea bani de ani de zile.

— Şi am cumpărat şi nişte brioşe, spune fi. Ca să ne cerem scuze pentru ieri…

Se opreşte auzind o bătaie în uşă. Simon Johnson e în prag.

— Noi plecăm, spune fi grăbită, şi le scoate şi pe celelalte după ea. Mulţumim pentru… ăăă… informaţie, Lexi. Foarte utilă.

— Nu vreau să-ţi răpesc timpul, spune Simon, închizând uşa în urma lor. Voiam numai să-ţi dau ultima trecere în revistă pentru şedinţa de luni. Evident, trebuie să o păstrezi pentru tine. În departamentul ăsta, numai tu şi Byron aveţi informaţia asta.

Îmi întinde un dosar. Când îl iau, văd într-un colţ scris discret IUNIE 07, şi am un presentiment rău.

— Aştept cu plăcere! bat eu cu palma în dosar, sperând că am fost convingătoare.

— Bine. E luni, la ora 12 fix, în sala de consiliu.

În clipa când Simon a plecat, deschid dosarul. Prima pagină e intitulată „Sumar”: Iunie 2007… restructurare majoră…

După câteva secunde, mă scufund în scaun, copleşită. Nu e de mirare că e un mare secret. Întreaga companie se schimbă. Achiziţionăm o companie de tehnologie domestică; combinăm câteva departamente… arunc privirea mai jos… în contextul vânzărilor curente… planuri de a desfiinţa…

Ce? Citesc din nou. Şi din nou.

Cu un val de adrenalină curgându-mi prin vene, sar în picioare, mă năpustesc pe uşă şi mai departe, pe coridor. Iată-l pe Simon lângă lift, vorbind cu Byron.

— Simon! înghit eu aer, panicată. Putem sta puţin de

vorbă?

Privesc în jur, asigurându-mă că nu e nimeni prin jur ca să audă.

— Voiam numai să… să… lămuresc câteva lucruri. Planurile astea de a desfiinţa departamentul de Flooring, bat eu cu degetul în dosar. Nu poţi în mod serios să…

— S-a prins şi ea, în sfârşit.

Byron îşi încrucişează braţele, clătinând din cap cu atâta amuzament, că-mi vine să-i trag un pumn. Ştia despre toate astea?

Simon oftează.

— Lexi, am discutat asta de atâtea ori, după cum bine ştii. Ai făcut miracole cu forţa ta de vânzări; cu toţii apreciem asta. Dar departamentul nu e sustenabil.

— Dar nu puteţi desfiinţa Flooring! Deller Carpets e de fapt Flooring!

— Tu şi Byron veţi avea amândoi roluri noi în managementul superior. Totul e rezolvat.

Soseşte liftul, şi Simon intră în el.

— Dar, Simon, spun eu disperată, nu poţi să concediezi pur şi simplu întregul departament.

E prea târziu. Uşile liftului s-au închis.

— Nu se numeşte concediere, aud din spatele meu vocea sardonică a lui Byron. Se numeşte redundanţă. Clarifică-ţi termenii.

Mă răsucesc pe călcâie, înfuriată.

— Cum se face că eu n-am ştiut despre asta?

— O, nu ţi-am spus?

Byron plescăie din limbă cu autoreproş prefăcut.

— Unde sunt dosarele? De ce n-am văzut asta până acum?

— S-ar putea să le fi împrumutat eu.

Se îndreaptă către propriul birou.

— Nu! Aşteaptă!

Mă strecor în birou în urma lui şi închid uşa.

— Nu înţeleg. De ce desfiinţează departamentul?

— Te-ai uitat la cifrele noastre de vânzări în ultima vreme? dă Byron ochii peste cap. Lexi, mochetele sunt demodate. Nu am reuşit să penetrăm celelalte pieţe de acoperiri de podele. Mai avem doar vreo două contracte de dus la bun sfârşit. Petrecerea s-a încheiat.

— Dar modelele alea de mochete sunt clasice! Şi ce spui despre covoare?

Byron se uită la mine o clipă, ca şi când nu i-ar veni să creadă, apoi izbucneşte în râs.

— Ai spus toate astea la prima şedinţă de criză. „Am putea transforma mochetele în covoare!” Las-o baltă.

— Dar rămân fără serviciu cu toţii! întreaga echipă!

— Vai, vai, se preface Byron. Ştii ce, nu te-a deranjat înainte de accidentul de maşină. Erai foarte în favoarea desfiinţării departamentului, când ai văzut pachetul tău compensator. Mai multă putere pentru noi, mai mulţi bani. Ce să nu-ţi placă?

Mă ia cu frig.

— Nu te cred, spun cu voce tremurată. Nu mi-aş fi vândut niciodată prietenii.

Byron se uită la mine cu milă.

— Ba da, ţi i-ai fi vândut. Nu eşti vreo sfântă.

Se aşază la birou şi face semn către uşă.

— Am de lucru.

— Eşti un nenorocit, spun eu, zguduită.

Ies din biroul lui cu paşi mari.

— Lexi!

Tresar şi ridic privirea, strângând instinctiv dosarul la piept. Fi e în uşa biroului principal, făcându-mi semn să intru.

— Vino, ia o brioşă!

Nu pot refuza. Trebuie să par normală.

O urmez pe fi în birou. Între două cremone de fereastră a fost întins un afiş pe care scrie BUN VENIT ÎNAPOI, Lexi! Pe un fişet e o farfurie cu brioşe proaspete, alături de un coş-cadou.

— Nu ţi-am urat bun venit înapoi cum se cuvine, spune fi, uşor îmbujorată la faţă. Şi voiam să-ţi spunem că ne bucurăm că eşti bine.

Se adresează încăperii:

— Pentru voi, cei care n-aţi cunoscut-o pe Lexi pe vremuri, vreau să spun că după părerea mea accidentul a schimbat lucrurile. Ştiu că o să fie cea mai grozavă şefa. Pentru tine, Lexi!

Ridică ceaşca de cafea, şi întregul birou izbucneşte în aplauze.

— Mulţumesc, tuturor, reuşesc eu să spun. Sunteţi minunaţi… cu toţii.

Sunt cu toţii pe cale să-şi piardă slujbele. Habar n-au. Şi mi-au cumpărat brioşe şi un coş-cadou.

Reuşesc cumva să scot un zâmbet. Sunt într-un vis

urât.

Cobor la lift la ora 6: 30, cu servieta plină-ochi. O să lucrez tot weekendul; o să găsesc o soluţie; o să salvez departamentul…

Un piuit din buzunar îmi întrerupe gândurile. Scot telefonul şi văd că e un mesaj de la Eric: CE FACI? LUCREZI PÂNĂ TÂRZIU?

Mă uit la cuvinte şi sunt impresionată. Lui Eric îi pasă de mine: ÎN DRUM SPRE CASĂ, răspund eu. MI-A FOST DOR DE TINE ASTĂZI!

Nu e chiar adevărat, dar sună bine.

ŞI MIE! primesc instantaneu replica.

Ştiam eu că are şi căsătoria un rost. Şi tocmai ăsta este. Cineva căruia să-i pese de tine când totul e de rahat. Telefonul piuie din nou: AI CHEF DE UN MONT BLANC???

Iarăşi Mont Blanc. Ce naiba e? Un cocteil, poate? Nu e decât o cale să aflu. GROZAV! răspund. ABIA AŞTEPT!

Nu-mi ia decât douăzeci de minute să ajung acasă, timp în care mă uit pe fereastra taxiului, cu mintea zumzăind. Ştiu sigur că brandul Deller Carpets încă are valoare…

— Drăguţă? îmi întrerupe şoferul de taxi reveria. Am ajuns.

— A, da. Mulţumesc.

Scotocesc prin poşetă, când telefonul piuie iarăşi. SUNT GATA!

Gata? Chestia asta e din ce în ce mai misterioasă.

Când intru în apartament, luminile sunt joase, o setare pe care o recunosc drept „Seducţie11.

— Bună! strig eu precaut, atârnându-mi haina în cuier.

— Bună!

Vocea lui Eric pare să vină din dormitorul meu.

Mă rog, oficial, dormitorul nostru.

Mă îndrept spre dormitor şi deschid uşa. Şi aproape că ţip când dau cu ochii de privelişte.

Asta e Mont Blanc? Asta e Mont Blanc?

Eric e întins pe pat. Complet gol. Cu excepţia unei grămezi imense de frişcă.

— Bună, iubito.

Ridică din sprâncene cu subînţeles.

Sunt paralizată de oroare, cercetând cu privirea muntele de frişcă. Trebuie să găsesc o scuză.

— M-a luat ameţeala!

Cuvintele îmi vin din senin. Pun mâna la ochi şi mă îndepărtez de pat.

— Am o amintire.

— O amintire? se ridică Eric în capul oaselor, alert.

— Da! Am avut o imagine bruscă a… nunţii noastre, improvizez eu.

— Stai jos, iubito! se încruntă Eric, neliniştit. Ia-o încet. Poate îţi revin şi alte amintiri.

— M-aş duce să mă întind puţin dincolo, dacă nu te superi. Îmi pare rău, Eric.

Înainte să apuce să spună ceva, mă reped şi mă arunc pe sofa. Îmi vâjâie capul, nu ştiu dacă de la şocul cu Mont Blanc sau de la tot restul zilei… Tot ce ştiu e că nu pot suporta viaţa asta a mea. Nicio parte a ei.

ŞASE

Nu mă pot uita la Eric fără să văd frişcă. Din fericire, abia ne-am văzut în weekend. Eric s-a ocupat de distrarea clienţilor firmei sale, iar eu am încercat cu disperare să găsesc un plan pentru a-mi salva departamentul. Am orchestrat o relansare completă. Va fi nevoie de mulţi bani, de încredere şi de reduceri de costuri – dar sunt convinsă că putem creşte vânzările. Nu-mi pot lăsa prietenii să-şi piardă slujbele.

Din nou, stomacul mi se strânge de nervi. Sunt în taxi, în drum spre serviciu, cu părul strâns în coc, cu dosarul prezentării pe genunchi. Şedinţa e într-o oră. Toţi ceilalţi directori vor vota pentru desfiinţarea departamentului. Va trebui să argumentez cu disperare.

Îmi sună telefonul şi aproape că sar de pe scaun.

— Alo?

— Lexi? aud o voce mică. Sunt Amy. Am necazuri. Trebuie să vii. Te rog.

— Ce fel de necazuri? întreb eu, alarmată.

Amy pare disperată. Vocea îi tremură:

— Te rog, vino. Sunt în Notting Hill, la colţul dintre Ladbroke Grove şi Kensington Park Gardens.

— Amy, mă apuc eu cu mâinile de cap. Nu pot veni acum! Am o şedinţă; e foarte importantă. Nu poţi s-o suni pe mama?

— Lexi, ai spus că pot să te sun oricând am nevoie, că eşti sora mea mai mare, că pot să contez pe tine.

— Dar am de ţinut o prezentare… uite, oricând altă dată…

— Bine. Du-te la şedinţa ta. Nu-ţi face probleme.

Mă cuprinde vinovăţia. Mă uit pe geamul maşinii, în gol.

— Amy, stai aşa, spun brusc. Vin acum.

În timp ce taxiul urcă pe Ladbroke Grove, mă aplec înainte, încercând s-o văd pe Amy. Apoi, brusc, văd o maşină de poliţie. La colţul cu Kensington Park Gardens. Am ajuns prea târziu. A fost împuşcată. A fost înjunghiată.

Cu genunchii moi de spaimă, arunc nişte bani către şofer şi cobor din maşină. În faţa maşinii de poliţie sunt o mulţime de oameni.

— Scuzaţi-mă. E sora mea. Îmi daţi voie să trec?

Reuşesc cumva să-mi croiesc drum.

Şi iat-o pe Amy, aşezată pe un gard, foarte voioasă.

— Lexi!

Amy se întoarce către poliţistul de lângă ea:

— Ţi-am spus că vine.

— Ce se petrece aici? întreb, uşurată.

— Mă tem că domnişoara are probleme, spune poliţistul. Exploatează turiştii. O grămadă de oameni furioşi aici, arată el spre mulţime. Tururi ale celebrităţilor. Aşa-zise.

Îmi întinde un fluturaş. Citesc foaia galben-fluorescentă, şi nu-mi vine să cred:

Turul Celebrităţilor Incognito din Londra Multe staruri de la Hollywood s-au stabilit la Londra.

Le puteţi vedea în acest tur unic. Aruncaţi o privire:

Madonna întinzând rufe la uscat Gwyneth în grădină Eltonjohn relaxându-se acasă 10 de persoană Notă importantă: Dacă abordaţi starurile, ele şi-ar putea nega

identitatea!

Nu vă lăsaţi păcăliţi!

Face parte din Secretul Incognito!

Ridic privirea, şocată:

— Asta e pe bune?

Poliţistul dă din cap că da.

— Sora dumneavoastră plimbă oamenii prin Londra, spunându-le că văd celebrităţi. Oamenii o plac.

Face semn cu mâna spre trotuarul opus, unde o femeie blondă şi suplă stă pe treptele casei sale, cu o fetiţă de vreo doi ani sprijinită pe şold.

— Nu sunt nenorocita de Gwyneth Paltrow! ţipă ea furioasă la un cuplu de turişti. Şi nu, nu vă dau niciun autograf.

De fapt, seamănă destul de bine cu Gwyneth Paltrow.

— Va trebui să o admonestez oficial pe sora dumneavoastră, se întoarce poliţistul către mine. O pot elibera în custodia dumneavoastră, dar numai după ce completaţi formularele acestea şi stabiliţi o întrevedere la secţie.

— Bine, spun eu şi-i arunc lui Amy o privire criminală. Cum doriţi.

Completez formularele cât pot de repede, punând un punct furios după semnătură.

— Acum putem pleca?

— Bine. Încercaţi să staţi cu ochii pe ea, adaugă poliţistul.

— Sigur, îi zâmbesc eu sec. Haide, Amy.

Mă uit la ceas şi simt un spasm de panică. E deja 12

fără zece.

— Trebuie să prindem un taxi.

Opresc unul şi o înghesui pe Amy în el.

— Victoria Palace Road, vă rog. Cât se poate de repede.

Nu am nicio şansă să prind începutul. Dar pot să ajung totuşi acolo şi să spun ce am de spus.

— Îmi pare rău, spune Amy. Sincer, chiar îmi pare.

Oftez.

— De ce, Amy?

— Ca să fac bani, ridică ea din umeri. De ce nu?

— Pentru că poţi să ai necazuri serioase! Dacă ai nevoie de bani, nu poţi să-ţi găseşti de lucru? Sau să-i ceri mamei?

— Să-i cer mamei? repetă ea, plină de dispreţ. Mama nu are bani. De ce crezi că se dărâmă casa pe noi?

— Dar asta e ciudat, spun eu, uimită. Tata nu i-a lăsat nimic?

— Nu ştiu. Oricum, nu mare lucru.

— Mă rog, în orice caz, nu poţi continua aşa. Serios, o să ajungi la închisoare, sau cine ştie unde.

— Să fie, îşi aruncă Amy pe spate părul cu şuviţe albastre. Puşcăria e cool.

— Puşcăria nu e cooP. O fixez eu. De unde-ai scos-o pe asta?

— Păi, e genetic la mine. Tata a făcut puşcărie, declară ea triumfătoare.

— Tata? Mă holbez eu la ea.

Ideea e atât de ridicolă că-mi vine să râd.

— A făcut. Am auzit nişte tipi spunând asta la înmormântare. Aşa că mi-e, ca să zic aşa, sortit.

Ridică din umeri şi scoate un pachet de ţigări.

— Încetează! îi smulg eu ţigările din mână. Tata n-a făcut puşcărie. Nici tu n-o să faci. Şi nu e cool.

Mă gândesc o clipă.

— Uite ce e, vino să fii intern la mine la birou. O să fie amuzant. Capeţi nişte experienţă şi câştigi nişte bani. Şi poate nu-i povestesc mamei despre asta. Ne-am înţeles?

— Deller Carpet, doamnelor.

Taxiul a oprit în faţa clădirii Deller.

— A, da. Scuze.

Caut nişte bani în poşetă.

— Amy, trebuie să fug. Îmi pare rău, dar e foarte, foarte important.

O îmbrăţişez scurt şi o iau la fugă în sus pe scări. N-am întârziat decât o jumătate de oră. Mă grăbesc spre un lift şi aştept, secunde lungi şi agonizante, să ajung la etajul opt.

În sfârşit. Mă năpustesc afară, alerg spre sala de consiliu – şi mă opresc.

Simon Johnson e afară, pe coridor, vorbind vesel cu alţi trei indivizi în costume. Un tip într-un costum bleumarin îşi îmbracă pardesiul.

— Ce se petrece?

Abia pot vorbi.

Toate feţele se întorc spre mine, surprinse.

Simon îmi aruncă o privire încruntată şi dezaprobatoare.

— Am luat o pauză. Am încheiat partea crucială a şedinţei, iar Angus trebuie să plece, arată el spre tipul cu pardesiul.

Simt un val de groază:

— Vrei să spui că…

— Am votat. În favoarea reorganizării.

— Dar nu se poate! mă reped eu spre el, în panică. Am găsit o cale de a salva departamentul! Nu trebuie decât să reducem nişte costuri…

— Lexi, am luat decizia, mă întrerupe Simon cu fermitate.

— Dar e decizia greşita), exclam disperată. Brandul are valoare. Sunt sigură că are! Te rog.

— Lexi, nu te poţi comporta aşa în consiliul director.

În vocea agreabilă a lui Simon se ascunde un ton oţelit; îmi dau seama că e furios.

— Ştiu că lucrurile au fost dificile pentru tine de când cu accidentul, aşa că îţi sugerez să îţi iei trei luni de concediu plătit. Iar când te întorci, o să-ţi găsim un rol mai… potrivit în companie. În regulă?

Mă albesc la faţă. Mă retrogradează.

— Dacă ţi-ai fi recăpătat memoria, lucrurile ar fi stat altfel. Dar Byron m-a pus la curent. Nu eşti în măsură să ai un post de management superior în momentul acesta.

Vocea lui are o finalitate absolută.

— Bine, reuşesc în cele din urmă să spun.

— Şi acum, probabil că vrei să te duci la departamentul tău. Cum nu erai aici – face el o pauză plină de semnificaţii – i-am dat lui Byron sarcina de a le da

nefericitele veşti.

Cu un semn scurt din cap, Simon dispare în sala de consiliu. Fug la lift şi cobor. Nu-l pot lăsa pe Byron să le dea veştile proaste. Cel puţin asta trebuie să fac personal. Ies din lift în fugă, intru în birou şi închid uşa. Tremur din toate încheieturile. În viaţa mea n-am fost atât de paralizată de groază. Cum o să le dau veştile?

Şi apoi o voce din spatele uşii:

— E acolo?

— Unde e Lexi? intervine o altă voce. Se ascunde?

— Am văzut-o! E acolo, înăuntru! Lexi! Ieşi afară!

Cineva bubuie în uşă. Întind mâna şi deschid uşa.

Ştiu. Sunt cu toţii aici. Toţi cei 15 membri ai departamentului, tăcuţi şi plini de reproş. Fi e în fruntea lor, cu ochii ca de piatră.

— Nu… nu am fost eu, mă bâlbâi disperată. Vă rog, ascultaţi-mă, cu toţii. N-a fost decizia mea. Am încercat să…

Nu-mi termin fraza. Eu sunt şefa. Era treaba mea să salvez departamentul. Şi n-am fost în stare.

— Îmi pare rău, şoptesc, cu ochii plini de lacrimi. Îmi pare tare, tare rău.

Tăcere. Mi se pare că o să mă topesc sub ura din privirile lor. Apoi cu toţii se întorc cu spatele şi pleacă. Mă îndrept spre masa de lucru şi mă prăbuşesc pe scaun. Cum le-a dat Byron veştile? Ce le-a spus?

Apoi zăresc mesajul în inbox-ul poştei electronice, cu titlul COLEGI – NIŞTE VEŞTI PROASTE.

Către toţi colegii din departamentul Flooring.

După cum aţi observat probabil, în ultima vreme rezultatele departamentului au fost lamentabile. Managementul superior a decis să desfiinţeze departamentul. Prin urmare, în iunie veţi fi cu toţii concediaţi. Între timp, Lexi şi cu mine v-am fi recunoscători dacă aţi munci cu eficienţă şi la standarde îmbunătăţite. Nu uitaţi, vă vom da referinţe, aşa că nu vă lăsaţi pe tânjeală.

Ai voştri, Byron şi Lexi.

OK. Acum vreau să mă sinucid.

Când ajung acasă, Eric e pe terasă, cu ziarul de seară în mână.

— Ai avut o zi bună? ridică el nasul din ziar.

— Ca să fiu sinceră… nu, spun eu cu voce tremurândă. A fost o zi cumplită. Întreg departamentul e concediat, încep eu să plâng. Cu toţii îşi pierd slujbele. Cu toţii mă urăsc. Şi nu-i pot învinovăţi.

— Scumpo. Aşa sunt afacerile. Lucrurile astea se mai întâmplă.

— Nu se întâmplă pur şi simplu. Oamenii ăştia sunt prietenii mei.

— Iubito, pare Eric amuzat. Tu încă mai ai o slujbă?

— Da.

— Compania nu se prăbuşeşte, nu?

— Nu.

— Iată, deci. Bea un gin tonic.

Cum poate reacţiona aşa? Nu e şi el om?

— Eric, nu înţelegi? aproape că ţip. Nu-ţi dai seama ce îngrozitor e? Oamenii ăştia au nevoie de slujbele lor! Nu

sunt cu toţii împuţiţi de miliardari ultrabogaţi!

— Reacţionezi exagerat, spune Eric şi dă pagina ziarului.

— Ei bine, şi tu reacţionezi exagerat de puţin! Nu te înţeleg.

Aş vrea să ridice privirea, să discutăm despre asta, dar n-o face. E ca şi când nici nu m-ar fi auzit. Mă răsucesc pe călcâie şi tresar. Jon e în uşa terasei.

— Bună. Gianna mi-a dat drumul înăuntru. Sper că nu deranjez?

— Nu! mă întorc eu cu spatele, ca să nu-mi vadă expresia. Sigur că nu.

— Lexi e puţin supărată, îi spune Eric lui jon, pe tonul acela „de la bărbat la bărbat”. Câteva persoane de la ea de la serviciu îşi pierd posturile.

— Nu sunt numai câteva persoane! nu mă pot abţine eu să protestez.

Un întreg departament! Iar eu n-am făcut nimic ca să-i salvez. Am dat-o-n bară.

— Jon.

Eric nici măcar nu mă ascultă.

— Să-ţi aduc ceva de băut. Am aici planurile pentru Bayswater; avem multe de discutat.

Se ridică şi intră în camera de zi.

— Gianna, eşti aici?

— Lexi.

Jon se apropie de mine, iar vocea îi este joasă şi grăbită. Iar încearcă. Nu-mi vine să cred.

— Lasă-mă în pace\ N-ai priceput mesajul? Nu sunt

interesată! Şi, chiar dacă aş fi, nu e un moment potrivit. Întregul meu departament s-a făcut bucăţi!

Jon se scarpină în cap, ca şi când ar fi perplex.

— Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat cu marea ta afacere cu mochete?

— Ce afacere cu mochete? spun eu, agresivă.

— Nu se poate să vorbeşti serios. Nu ştii despre ea?

— Să ştiu despre ce? exclam eu, la capătul răbdării.

— OK. Lexi, ascultă-mă. Aveai o mare afacere cu mochete, aranjată în secret. Spuneai că va schimba totul… Aşa, deci! îţi place priveliştea?

Schimbă vorba cu maximă naturaleţe când Eric apare în prag, cu un gin tonic în mână.

Mare afacere cu mochete?

— Eric, scumpule, îmi pare rău pentru mai devreme, îmi curg cuvintele din gură. A fost o zi foarte grea. Ai putea să-mi aduci şi mie un pahar cu vin?

— Nicio problemă, scumpo.

Eric dispare din nou în apartament.

— Spune-mi despre ce vorbeşti, spun pe ton coborât. Repede.

— Dacă mi-aş fi dat seama mai devreme că nu ştii… Lucrezi la asta de săptămâni în şir. Aveai un dosar mare, albastru. Nu cunosc detaliile exacte, dar ştiu că era vorba de folosirea unor modele retro de mochete, dintr-un catalog vechi de modele. Şi că avea să fie o afacere uriaşă.

— Dar de ce nu ştie nimeni despre ea?

— Aveai de gând s-o ţii secretă până în ultimul moment. Spuneai că nu ai încredere în nimeni de la

birou…

Se întrerupe brusc când reapare Eric.

— Poftim, Lexi, spune Eric vesel întinzându-mi un pahar cu vin.

Apoi se îndreaptă către masă, se aşază şi-i face semn lui Jon să i se alăture.

— Deci, ultimele noutăţi sunt că m-am văzut din nou cu ofiţerul cu planificarea, şi…

Iau o înghiţitură mare de vin – şi apoi scot telefonul din buzunar. Cu mâini tremurânde, găsesc numărul lui Jon şi îi scriu un mesaj: PUTEM SĂ NE ÎNTÂLNIM? L.

O clipă mai târziu, Jon îşi verifică telefonul şi-mi trimite un mesaj de răspuns. Eric pare să nici nu bage de seamă.

Îmi deschid telefonul. SIGUR. J.

Am căzut de acord să ne întâlnim într-o cafenea confortabilă numită Florian’s, în Holland Park. Intru şi, când mă uit la barul de granit, la maşina de cafea, la canapeaua desfundată, am cel mai straniu sentiment, de parcă am mai fost aici. Poate e doar proiecţia unei dorinţe.

Jon e deja aşezat la masa din colţ.

— Bună.

Mă alătur lui la masă, unde bea cafea.

— Aşa. Să discutăm despre afacerea asta. Poţi să-mi mai spui şi altceva?

— Lexi, ce s-a întâmplat la petrecere?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Iau meniul de pe masă.

— Haide, îmi trage Jon meniul din mână. Ce s-a

întâmplat?

— Dacă trebuie neapărat să afli, spun eu înţepată, am vorbit cu Rosalie la petrecere, şi mi-a spus despre… predilecţiile tale. Ştiu că ai încercat şi la ea, şi la Margo.

În voce mi se strecoară o notă de amărăciune.

— Le spui femeilor măritate exact ceea ce vor să audă.

Expresia lui Jon nu se schimbă.

— Aşa e, am încercat cu Rosalie şi cu Margo. Dar amândoi am fost de acord că trebuie. Era acoperirea noastră. Am inventat o poveste care să înşele pe toată lumea, aşa încât dacă eram văzuţi împreună, să existe o explicaţie. Rosalie a căzut în plasă.

— Ai vrut să fii văzut ca un afemeiat? replic eu.

— Sigur că nu! i se înclnge brusc vocea. Nu totul a fost frumos şi plă

cut. Întinde mâna după a mea: Dar trebuie să ai încredere în mine, Lexi. Te rog. Trebuie să-mi dai voie să-ţi explic totul.

— Încetează! îmi smulg eu mâna dintr-a lui. Nu suntem aici ca să vorbim despre asta, în orice caz.

Se apropie o chelneriţă şi eu ridic privirea:

— Un cappuccino, vă rog. Deci, afacerea asta, spun eu grăbit de cum se îndepărtează chelneriţă. Nu există. Am căutat peste tot, la birou şi acasă. Singurul lucru pe care l-am găsit e ăsta.

Bag mâna în servietă şi scot bucăţica de hârtie cu codurile mâzgălite pe ea.

— E scrisul meu, dar habar n-am ce reprezintă! De ce dracu’ nu mi-am păstrat notiţele pe computer?

— La tine la serviciu e un tip, Byron? Te temeai că o să încerce să îţi strice ploile. Aşa că aveai de gând să prezinţi toată povestea în faţa consiliului, când era deja încheiată. Îmi amintesc însă că persoana ta de contact erajeremy Northam. Northwick. Aşa ceva.

— Jeremy Northpool?

Mi-o amintesc pe Clare dându-mi un bilet cu numele lui.

— Cred că m-a sunat când eram în spital.

— Deci, ridicăjon din sprâncene. Poate ar fi cazul să-i răspunzi la telefon.

— Dar nu pot.

Îmi las mâinile să cadă pe masă, disperată.

— Nu ştiu destule! Unde sunt toate informaţiile?

— Trebuie să fi mutat dosarul. Să-l fi ascuns undeva.

Jon îşi amestecă cafeaua.

— Ai fost în Kent, la mama ta acasă, înainte de accident. Poate ai luat dosarul cu tine?

— La mama acasă? spun eu, sceptică.

— Merită o încercare, ridicăjon din umeri. Sun-o şi întreab-o.

Amestec gânditoare în cafea. Telefoanele la mama îmi afectează sănătatea.

— Haide, Lexi, poţi s-o faci, mustăceşte Jon amuzat de expresia mea. Ce eşti tu, femeie sau morsă?

Ridic privirea, uimită. Un moment, mă întreb dacă am auzit corect.

— Asta spune fi, articulez în cele din urmă.

— Ştiu. Mi-ai spus despre fi.

— Ce ţi-am spus despre fi? întreb, suspicioasă.

— Mi-ai spus cum v-aţi cunoscut, la ora doamnei Brady. Cum ai fumat prima şi ultima ta ţigară cu ea. A fost o mare traumă pentru tine să pierzi prietenia ei. Face semn din cap către telefonul meu: Tocmai de-asta ar trebui să suni.

Asta e atât de ciudat. Ce altceva mai ştie? Aruncându-i priviri piezişe, pun mâna pe telefon şi formez numărul mamei.

— Alo?

Vocea mamei pe fir mă smulge de lângă Jon.

— O, mama! Sunt eu, Lexi. Ascultă, am adus cumva de curând nişte documente la tine? Sau poate… un dosar?

— Dosarul cel mare şi albastru?

Simt o împunsătură de speranţă.

— Exact, spun încercând să-mi păstrez calmul. Îl ai? E tot acolo?

— E în camera ta, exact unde l-ai lăsat, pare mama să intre în defensivă. Unul din colţuri s-ar putea să fie puţin umed…

Nu pot să cred. Unul din câini a făcut pipi pe el.

— Dar e încă lizibil?

— Evident!

— Minunat! Vin să-l iau chiar astăzi.

Închid telefonul şi mă întorc spre Jon.

— Ai avut dreptate! OK, trebuie să ajung la gara Victoria; trebuie să fie vreun tren…

— Lexi, calmează-te.

Jon îşi termină cafeaua.

— Te duc eu cu maşina, dacă vrei. Dar va trebui să fie maşina ta. Eu am vândut-o pe a mea şi încă nu am luat alta.

E o zi însorită şi, când iese din garaj, Jon decapotează maşina. Apoi bagă mâna în buzunar şi scoate un elastic negru pentru păr.

— O să ai nevoie de ăsta. E vânt.

Iau elasticul, surprinsă.

— Cum se face că ai aşa ceva?

— Le am peste tot. Parcă ai năpârli elastice.

În tăcere, îmi prind părul într-o coadă. Jon iese pe şosea.

— E în Kent, spun eu. Trebuie să ieşi din Londra pe…

— Ştiu unde e.

— Ştii unde e casa mamei mele?

— Am fost acolo.

A fost la mama acasă. Ştie despre fi. Are elasticul meu de păr în buzunar. A avut dreptate în privinţa dosarului albastru.

— Deci, ipotetic, dacă am fi amanţi…

— Ipotetic, dă Jon din cap fără să-şi ia ochii de la drum.

— Cum anume s-a întâmplat? Cum am…

— Aşa cum ţi-am spus, eram la o petrecere de lansare. Ne tot întâlneam prin firmă. Stăteam de vorbă, afară pe terasă. Era complet nevinovat.

Face o pauză, schimbă banda.

— Apoi Eric a fost plecat într-un weekend. Şi am venit la tine. Şi după asta… n-a mai fost aşa de nevinovat.

Încep să cred.

— Şi ce altceva s-a mai întâmplat? spun eu. Ce am spus? Ce am făcut? Spune-mi chestii.

Jon scutură din cap, amuzat.

— Asta-mi spuneai mereu: „Spune-mi chestii.11 OK. Peste tot unde am fost împreună, ţi-am cumpărat şosete. Îţi scoţi pantofii ca să mergi desculţă prin iarbă sau prin nisip, sau prin ce-o fi, şi apoi ţi se face frig, şi trebuie să-ţi găsim şosete. Ce altceva? într-un weekend a plouat. Eric era plecat să joace golf, şi noi am văzut toate episoadele din Doctor Who, unul după altul. Se uită la mine: Să continui?

Tot ce spune rezonează în mine. Creierul meu intră în ritm. Nu-mi amintesc lucrurile despre care vorbeşte, dar simt fiori de recunoaştere. Seamănă cu mine. Seamănă cu viaţa mea.

— Dă-i înainte, dau eu din cap.

— OK. Jucăm tenis de masă. E destul de dur. Ai două partide câştigate în avans, dar cred că eşti pe cale să cedezi.

— Nu sunt deloc pe cale să cedez, răspund automat.

— Oh, ba eşti!

— Niciodată! zâmbesc fără să vreau. Dă-i înainte.

Traversând zona rurală din Kent, Jon a epuizat toate detaliile pe care mi le putea da despre relaţia noastră, iar eu urmăresc în transă ecranul GPS-ului. Brusc, îmi aminteşte de conversaţia cu Dave Ratatul, şi oftez adânc.

— Ce s-a întâmplat? întreabăjon.

— Mă tot întreb ce m-a făcut să mă obsedeze cariera,

să-mi îndrept dinţii, să mă transform în… într-o altă persoană? arăt spre mine însămi.

— Păi, spune Jon, mijind ochii ca să se uite la un semn de circulaţie, cred că a început cu ceea ce s-a întâmplat la înmormântare. Povestea cu tatăl tău.

— Ce-i cu tata? întreb eu, uimită.

— Nu ţi-a povestit mama ta despre înmormântare?

— Sigur că mi-a povestit! Tata a fost… incinerat, sau aşa ceva.

— Asta e tot?

Îmi scotocesc prin creier. Mama nu a spus nimic despre înmormântare. A schimbat subiectul de fiecare dată când l-am abordat, îmi amintesc brusc. Dar asta e ceva normal pentru mama. Schimbă orice subiect.

— Păi, spune-mi! Dacă e atât de important.

Jon scutură din cap.

— Pe asta trebuie să ţi-o spună mama ta.

Intră pe o alee cu pietriş.

— Am ajuns.

Aşa e. Nici măcar n-am observat. Casa arată cam la fel cum mi-o amintesc: o casă de cărămidă roşie, de pe la 1900. Locul nu s-a schimbat deloc de când ne-am mutat aici; doar s-a deteriorat din ce în ce mai mult.

— Deci spui că mama m-a minţit?

— Nu te-a minţit. A evitat.

Jon deschide portiera maşinii.

— Haide.

— Ophelia! Raphael!

Abia pot auzi vocea mamei peste toate scheunăturile

şi râcâielile de gheare.

— Jos! Lexi, scumpo! Chiar că te-ai grăbit să ajungi aici. Ce e toată povestea asta?

— Bună, mamă, spun eu cu răsuflarea tăiată, chinuindu-mă să scutur un câine de pe mine. El ejon. E un… prieten.

— Ei! spune mama agitată. Dacă mi-aş fi dat seama, aş fi pregătit ceva pentru prânz. Cum te poţi aştepta să reuşesc, dacă mă anunţi atât de târziu…

— Nu ne aşteptăm să reuşeşti nimic. Nu vreau decât dosarul. Dacă e tot aici.

— Desigur, spune ea defensivă. E perfect în regulă.

Mă grăbesc în sus pe scări, spre dormitorul meu. Locul pute. Nu-mi dau seama dacă e vorba de câini, de umezeală sau de putregai, dar mama ar trebui să ia măsuri. Zăresc dosarul pe un dulap şi îl înhaţ – apoi mă dau un pas înapoi. Trăsneşte a pipi de câine. Strâmbând din nas, deschid dosarul cu vârful degetelor. Citesc prima pagină, încercând să-mi dau seama cât pot de repede ce aveam de gând. Dau pagina, apoi încă una. Şi apoi văd numele.

Într-o clipă, înţeleg. E o idee atât de bună. Îi văd deja potenţialul. Ar putea fi uriaş; ar putea schimba totul…

Copleşită de adrenalină, iau dosarul şi ies în grabă din cameră.

— L-ai găsit? întreabăjon, care mă aşteaptă la piciorul scării.

— Da! mi se lăţeşte un zâmbet pe figură. E o idee strălucită!

— A fost ideea ta.

— Serios?

Simt un val de mândrie pe care încerc să-l stăpânesc.

— Aşa! Mama se apropie cu o tavă cu cafele. Pot măcar să vă ofer o cafea şi un biscuit.

— Serios, mamă, e în regulă, spun eu. Mă tem că trebuie să plecăm.

— Eu aş vrea o cafea, spune Jon amabil.

Ce face? Aruncându-i priviri ucigaşe, îl urmez în camera de zi. Jon se aşază ca şi când s-ar simţi la el acasă. Poate că aşa şi e.

— Lexi vorbea despre cum vrea să-şi recompună viaţa, spune el, muşcând dintr-un biscuit. Şi mă gândeam că, poate dacă ar cunoaşte evenimentele care s-au petrecut la înmormântarea tatălui ei, i-ar fi util.

— Păi da, desigur, pierderea unui părinte e întotdeauna o traumă…

— Nu despre asta vorbeam, spune Jon. Vorbeam despre celelalte evenimente.

Mama are o expresie vagă.

— Ei, Raphael, nu e frumos!

Câinii sunt grămadă pe farfuria cu biscuiţi, salivând şi muşcând.

— Lexi pare să nu aibă o imagine completă, insistă Jon.

— Smoky, nu e rândul tău…

— Nu mai vorbi cu câinii!

Vocea lui Jon mă face să sar de pe scaun.

Mama pare prea şocată pentru a mai vorbi. Sau

pentru orice.

— Ea e copilul tău, arată jon către mine. Nu ăia, face semn spre câini. Poate că tu vrei să treci prin viaţă pretinzând că nu s-a întâmplat. Poate că te ajută. Dar pe Lexi n-o ajută.

— Despre ce vorbeşti? spun eu, neajutorată. Mamă, ce s-a întâmplat la înmormântare?

Mama flutură din mâini.

— A fost destul de… neplăcut. Au venit portăreii!

Se înroşeşte la faţă de supărare.

— Exact în mijlocul priveghiului.

— Portăreii? Dar…

— Au venit fără niciun avertisment. Cinci. Au vrut să ne ia casa. Toată mobila, totul. S-a dovedit că tatăl tău nu fusese tocmai sincer cu mine. Sau cu oricine altcineva.

— Arată-i al doilea DVD, spune Jon.

O pauză; apoi, fără să se uite la vreunul din noi, mama se ridică, scotoceşte într-un sertar şi găseşte un disc argintiu, nemarcat. Îl pune în player şi toţi trei se aşezăm să-l urmărim.

„Dragelor”. Tata e din nou pe ecran. „Dacă urmăriţi asta, am dat colţul. Şi e ceva ce trebuie să ştiţi. Dar asta nu e pentru public. Pe frontul bişţarilor a fost un fel de catastrofa. N-am vrut să vă bag în ea. Voi, fetelor, sunteţi deştepte; o să găsiţi o cale de ieşire. Pa, scumpelor”. Ridică paharul – şi apoi ecranul se întunecă.

Mă răsucesc spre mama.

— Ce a vrut să spună prin „catastrofa11?

— Voia să spună că a ipotecat casa.

— Şi ce am făcut?

— Ar fi trebuit să vindem. Amy ar fi trebuit retrasă de la şcoală. Dă din nou din mâini: Aşa că fratele meu a fost drăguţ şi a intervenit. Şi la fel şi sora mea, şi… la fel şi tu. Ai spus că o să achiţi ipoteca. Atât cât îţi puteai permite.

— Eu? mă scufund în canapea. E o ipotecă offshore? spun brusc. O bancă numită Uni… nu-ştiu-cum?

— Cele mai multe din afacerile tatii erau offshore, dă mama din cap. Încerca să evite taxele. Nu ştiu de ce nu putea să fie pur şi simplu cinstit…

— Mamă, nu mi-ai spus nimic din toate astea. Nu-ţi dai seama că ar fi putut să clarifice lucrurile pentru mine? Habar nu aveam unde se duc banii ăia!

— A fost foarte dificil!

Privirea mamei fuge dintr-o parte într-alta.

— Dar…

Mă opresc, pentru că îmi dă prin minte ceva şi mai întunecat.

— Mamă, am o altă întrebare. Tata a fost vreodată la puşcărie?

Mama tresare.

— Doar foarte puţin, scumpo. Să nu discutăm despre asta.

— Nu!

Cuprinsă de frustrare, sar în picioare şi mă proptesc drept în faţa ei, încercând să-i captez întreaga atenţie.

— Mamă, ascultă! Nu poţi să trăieşti sub un clopot de sticlă, prefăcându-te că nu s-a întâmplat nimic. Amy a auzit despre faptul că tata a făcut închisoare. Şi-a băgat în cap

că e cool. Nu e de mirare că are tot felul de necazuri.

Brusc, piesele vieţii mele se aşază la locurile lor.

— De-asta am devenit brusc ambiţioasă. Înmormântarea a schimbat totul.

— Când au venit portăreii, ea a clacat, spune Jon aruncând o privire dispreţuitoare către mama. Tu a trebuit să iei deciziile.

— Nu vă mai uitaţi la mine ca şi când totul ar fi vina mea! exclamă brusc mama, cu voce stridentă şi tremurată. Tatăl tău, bărbatul ăla…

Se întrerupe, şi îmi trag răsuflarea, întâlnindu-i ochii albaştri. Pentru prima oară, mama sună… convingător.

— Mamă, te rog. Ce voiai să spui?

— Voiam pur şi simplu să spun că, înainte de a da vina pe mine pentru tot ce s-a întâmplat în viaţa ta, Lexi, individul ăla are de dat socoteală pentru multe. Prietenul ăla al tău de la înmormântare. Dave? David?

— Dave Ratatul? mă uit eu la ea, deconcertată. Dar Dave Ratatul n-a fost la înmormântare. Mi-a spus că s-a oferit să vină, dar l-am refuzat. A spus…

Mă opresc când îl văd pe Jon scuturând din cap.

— Ce altceva ţi-a mai spus?

— Mi-a spus că ne-am despărţit în dimineaţa înmormântării, că a fost frumos, că mi-a dat un trandafir…

Unde mi-era capul, de l-am crezut?

— Scuzaţi-mă.

Ies pe alee şi sun la biroul lui Dave Ratatul.

— Auto Repair Workshop, aud vocea lui, foarte oficială.

— Dave Ratatul, sunt Lexi, spun eu cu voce de oţel. Trebuie să aud din nou despre despărţirea noastră. Şi de data asta vreau să aud adevărul.

— Scumpo, ţi-am spus adevărul.

Pare formidabil de sigur de sine.

— Ascultă, idiotule, spun eu pe ton jos şi plin de furie. Sunt la cabinetul doctorului neurolog chiar acum, da? Mi-a spus că cineva mi-a oferit informaţii greşite, şi asta-mi dă peste cap căile neurale ale memoriei. Şi, dacă nu este corectat, o să existe urmări de nereparat.

— Fir-aş să fiu, pare el zguduit. Chiar aşa?

Chiar că e mai prost decât câinii mamei.

— Da. Aşa că poate vrei să mai încerci o dată, pe bune? Sau poate vrei să vorbeşti cu doctorul?

— Nu! OK! pare el speriat. Încercam să te protejez.

— Să mă protejezi de ce anume? Ai venit la înmormântare?

— Da, am venit, spune el. Serveam gustările. Încercam să ajut. Să te sprijin. Şi apoi am…

Îşi drege vocea.

— Ce?

— Regulat una din chelneriţe. Din cauza stresului! adaugă el, defensiv. Ne face pe toţi să facem lucruri demente. Credeam că am încuiat uşa…

L-am prins pe Dave Ratatul înşelându-mă. Nici măcar nu sunt foarte surprinsă.

— Şi cum am reacţionat? Şi nu-mi spune că mi-ai dat un trandafir şi că a fost frumos.

— Păi, oftează Dave Ratatul. Ca să fiu sincer, ai luat-o

razna. Ai început să ţipi că viaţa ta trebuie să se schimbe, că e de rahat, că mă urăşti, că urăşti totul… Şi ai plecat în trombă.

— Şi apoi?

— Şi apoi nu te-am mai văzut. Data următoare când am dat cu ochii de tine, erai la TV, şi arătai cu totul altfel.

— Aşa.

Privesc două păsări învârtindu-se în cer.

— Ştii, ai fi putut să-mi spui adevărul de prima oară.

— Ştiu. Îmi pare rău, spune el, părând sincer. Şi îmi pare rău pentru fata aia. Îmi pare rău pentru cum ţi-a spus; asta a fost cu totul deplasat.

Brusc sunt în alertă.

— Cum mi-a spus?

— Oh. Nu-mi amintesc, spune el în grabă. Ăăă… trebuie să închid. Succes cu doctorul.

Intru în casă şi-l găsesc pe Jon tot pe canapea, citind un număr din Lumea câinilor.

— Cum mi-a spus chelneriţă de la înmormântare?

Jon oftează.

— Lexi, e un detaliu minor. Ce contează?

— Spune-mi cum mi-a spus chelneriţă. Acum.

Mă uit fix la el.

— Bine! ridicăjon mâinile a cedare. Dracula.

Dracula? Cu toate că ştiu că dinţii mei nu mai sunt strâmbi, simt cum mă înroşesc de ruşine.

— Lexi…

Jon întinde mâna după a mea.

— Nu, o dau eu la o parte. Sunt bine.

Cu faţa încă în flăcări, mă ridic şi mă îndrept spre fereastră, încercând să mă întorc în pielea mea din 2004. N-am primit nicio primă. E înmormântarea tatii. Portăreii tocmai au venit să ne bage în faliment. L-am prins pe prietenul meu cu o chelneriţă… care îmi aruncă o privire şi mă numeşte Dracula. Lucrurile încep să aibă logică.

Pe drum înapoi, rămân tăcută o vreme îndelungată.

— Cel puţin mă înţeleg ceva mai bine pe mine însămi, spun în cele din urmă, rozându-mi o unghie. Ţi-am vorbit vreodată despre asta? Despre înmormântare?

El ia o mână de pe volan şi o strânge scurt pe a mea.

— Într-o zi, foarte la început, când eram încă doar prieteni, a ieşit la iveală. Toată povestea. Cum ai luat asupra ta datoriile familiei, ai făcut o programare la un dentist chiar a doua zi, ai ţinut o dietă severă şi ai decis să schimbi totul la tine. Apoi ai apărut la televizor, şi totul a devenit şi mai extrem. Ai urcat ca o cometă pe scara ierarhică, l-ai cunoscut pe Eric, şi ţi s-a părut că el e răspunsul la tot. Era stabil, bogat, solid. La un milion de kilometri distanţă de…

Se întrerupe.

— De tata, spun eu.

— Nu sunt psiholog. Dar aşa presupun.

— Ştii, când m-am trezit, am crezut că am căpătat o viaţă de vis, spun eu încet. Credeam că sunt Cenuşăreasa. Chiar mai bine decât Cenuşăreasa…

Mă opresc, în timp ce Jon dă din cap.

— Ţi-ai trăit toată viaţa sub presiune. Ai ajuns prea departe, prea curând. Nu ştiai cum să iei lucrurile; ai făcut

greşeli. Ţi-ai îndepărtat prietenii. Asta ţi s-a părut cel mai grav lucru dintre toate.

— Nu înţeleg de ce am devenit aşa o scârbă, spun eu, neajutorată.

— Lexi, nu te învinovăţi. Ai fost catapultată în poziţia de şefa. Aveai de condus un departament mare; voiai să impresionezi managementul superior, nu să fii acuzată de favoritism… aşa că ţi-ai construit un personaj dur. A fost o parte a succesului tău.

— Cobra, spun eu, strâmbându-mă.

Încă nu-mi vine să cred că am avut porecla asta.

— Mi-ai spus odată că, dacă ai putea să te întorci în timp şi să faci totul altfel, ai face-o. Pe tine însăţi… serviciul tău… Eric… Totul arată diferit când dispare sclipiciul.

— Uite ce e, nu sunt o vânătoare de averi, o superficială, OK? spun eu, înfierbântată. Trebuie să-l fi iubit pe Eric. Nu m-aş fi măritat cu un tip numai din cauza sclipiciului.

— La început ai crezut că Eric e bărbatul visurilor tale, mă aprobăjon. E fermecător; bifează toate căsuţele. De fapt, e ca unul din sistemele inteligente din mansardele noastre. Pune-l pe setarea „Soţ” şi îi dă înainte.

— Încetează.

Mă străduiesc să nu râd.

— Uite ce e. Poate că noi doi am avut o aventură. Dar poate că de data asta vreau să fac să-mi meargă bine căsnicia.

— Nu poţi, spune Jon, fără să clipească. Eric nu te

iubeşte.

— Ba da, mă iubeşte. A spus că s-a îndrăgostit de gura mea frumoasă şi de picioarele mele lungi. A fost foarte romantic.

— Deci te-ar iubi şi dacă n-ai avea picioare lungi?

Pentru moment, sunt redusă la tăcere.

— Nu… nu ştiu. Nu asta e important, spun eu, ridicând arogant bărbia. Atunci tu pentru ce mă iubeşti?

— Nu ştiu. Pentru esenţa ta. Nu pot s-o transform într-o listă.

Urmează o pauză lungă.

— OK spune Jon în cele din urmă, când ne oprim în spatele unei coloane de maşini. Îmi place cum scrâşneşti în somn.

— Scrâşnesc în somn? spun eu, neîncrezătoare.

— Ca o veveriţă. Cobră în timpul zilei, veveriţă noaptea.

Încerc să-mi păstrez expresia serioasă, dar pe buze mi se desenează un zâmbet. Nu după mult timp, telefonul meu piuie.

— E Eric, spun eu după ce citesc mesajul. A ajuns la Manchester. Stă acolo câteva zile, să caute noi amplasamente.

— Îhî, ştiu.

Jon intră într-un sens giratoriu. Suntem deja la periferia oraşului.

— Ştii, Eric ar fi putut lichida datoria tatălui tău fără să clipească, spune Jon brusc, cu o voce neutră. Dar te-a lăsat pe tine. Nici măcar n-a adus vorba despre asta.

Nu ştiu ce să răspund. Nu ştiu ce să cred.

— Sunt banii lui, spun. De ce ar fi plătit-o? Şi, în orice caz, nu am nevoie de ajutorul nimănui.

— Ştiu. M-am oferit. N-ai vrut să primeşti nimic. Eşti al naibii de încăpăţânată.

Opreşte în spatele unui autobuz şi se întoarce să se uite la mine.

— Nu ştiu ce planuri ai pentru restul zilei, dacă Eric e plecat.

Undeva în străfundurile mele, ceva începe să se mişte.

— Păi, încerc eu să par oficială, nu aveam niciun plan. De ce?

— Numai fiindcă la mine în apartament sunt nişte lucruri de-ale tale pe care s-ar putea să vrei să le iei.

— OK, ridic eu din umeri.

Jon are cel mai frumos apartament pe care l-am văzut vreodată. OK e pe o stradă prăpădită din Hammersmith, dar casa e mare, cu ferestre imense, cu arcade, şi se dovedeşte că apartamentul se întinde şi în casa de alături, aşa că e de o mie de ori mai mare decât pare din stradă.

— E uluitor.

Mă uit la spaţiul lui de lucru, aproape fără grai. Tavanul e înalt, pereţii sunt albi, şi are o planşetă de lucru uriaşă, înclinată. Într-un colţ e un şevalet, iar faţă în faţă cu el e un perete întreg de cărţi, cu o scară de bibliotecă, din cele de modă veche, pe rotile.

— Tot şirul de case de pe stradă a fost construit ca ateliere pentru artişti.

Ochii lui Jon sclipesc, în timp ce se învârte prin

cameră, adunând cam zece căni murdare de cafea.

— Lucrurile tale sunt aici.

Mă îndrept în direcţia în care-mi arată, trec pe sub o arcadă într-o cameră de zi confortabilă. E mobilată cu sofale mari, tapiţate cu bumbac albastru. În spatele sofalelor sunt rafturi vechi din lemn, umplute la întâmplare cu cărţi şi reviste şi…

— Asta e cana mea.

Mă uit la o cană roşie, pictată de mână, pe care mi-a dat-o fi cândva, de o zi de naştere.

— Mda, dă Jon din cap. Asta voiam să spun. Ţi-ai lăsat lucruri aici.

— Şi puloverul meu!

Pe una din sofale e aruncat un pulover pe gât, tricotat. Îl am de o veşnicie, de la 16 ani. Mă uit în jur şi nu-mi vine să cred când dau cu ochii de tot mai multe lucruri. Pătura aia blănoasă, din imitaţie de lup, în care mă înfăşuram mereu. Fotografii vechi din facultate. Prăjitorul meu de pâine retro, roz?

— Veneai aici şi mâneai pâine prăjită ca de frica foametei.

Brusc, văd cealaltă parte a mea. Pentru prima oară de când m-am trezit, la spital, mă simt acasă. Chiar şi luminiţele mele de Crăciun sunt aici, înfăşurate pe planta din colţ.

Lucrurile mele au fost aici tot timpul. Brusc, îmi aduc aminte de cuvintele lui Eric, când l-am întrebat prima oară despre Jon. Poţi să-i încredinţezi viaţa ta. Poate că asta am şi făcut. I-am încredinţat viaţa mea.

— Îţi aminteşti ceva?

Jon pare calm, dar dincolo de vorbe simt unda de speranţă.

— Nu, scutur eu din cap. Numai lucrurile care vin din viaţa mea dinainte…

Mă opresc, pentru că observ o ramă de fotografie pe care nu o recunosc. E o poză de-a mea. Cu Jon. Suntem aşezaţi pe un trunchi de copac şi mă ţine în braţe, iar eu am capul lăsat pe spate. Râd ca şi când aş fi cea mai fericită fată de pe lume.

E real. E chiar real. Avea dovezi, le-a avut dintotdeauna.

— Ai fi putut să-mi arăţi asta, îi spun, aproape acuzator.

— Dar ai fi vrut să mă crezi?

Se aşază pe braţul canapelei.

Poate că are dreptate. Poate că aş fi găsit o explicaţie prin care să neg totul, m-aş fi agăţat de viaţa mea de vis. Mă apropii de o masă înţesată de romane vechi de-ale mele, pe care e un castron cu seminţe. Iau un pumn.

— Îmi plac la nebunie seminţele de floarea-soarelui.

— Ştiu.

Jon are cea mai ciudată expresie pe faţă.

— Ce e?

Mă uit la el surprinsă, cu seminţele la jumătatea drumului spre gură.

— Nimic, ridică el din umeri. Numai că aveam o… tradiţie. Prima oară când am făcut dragoste, mâneai seminţe de floarea-soarelui. Ai plantat una într-un borcan

de iaurt, iar eu l-am luat acasă. Am început să facem asta de fiecare dată. Ca o amintire. Le spuneam „copiii noştri”.

— Plantam seminţe de floarea-soarelui?

Asta pare să-mi amintească vag de ceva.

— Mda, dăjon din cap. Să-ţi aduc ceva de băut.

— Şi unde sunt? întreb eu, în timp ce el toarnă vin în două pahare.

Jon îmi face semn să pornesc pe un coridor micuţ. Printr-un dormitor decorat sumar, ieşim pe un balcon încăpător, acoperit. Şi mi se opreşte respiraţia.

De jur-împrejur e un zid de floarea-soarelui. De la monştri galbeni, uriaşi, care se întind spre cer, până la lăstari firavi în ghivece micuţe, abia îmbobociţi. Mi se pune un nod în gât privind la marea de verde şi galben.

Mă aşez şi iau o gură mare de vin, copleşită.

— Cum a început totul? spun în cele din urmă.

— A fost în weekendul când Eric era plecat. Eram la voi acasă, stăteam de vorbă. Eram afară, pe balcon, beam vin. Cam ca acum. Şi apoi, pe la mijlocul după-amiezii, am tăcut. Şi am ştiut, amândoi.

Ridică spre mine ochii negri, şi simt că mi se strânge sufletul.

Blând, îmi ia paharul de vin din mână.

— Lexi.

Îmi ridică mâinile până la buze, închide ochii şi mi le sărută cu gingăşie.

— Ştiam… vocea îi e înăbuşită… că o să te întorci. Ştiam că o să vii înapoi la mine.

— Încetează!

Îmi smulg mâinile, cu inima bubuind speriată.

— Nu ştii… nu ştii nimic!

— Ce s-a întâmplat?

Jon pare şocat, ca şi când l-aş fi lovit.

Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat. Îl doresc atât de tare. Dar nu pot.

— S-a întâmplat că sunt îngrozită, spun eu, arătând către floarea-soa-relui. Îmi prezinţi relaţia asta, profundă şi matură. Dar pentru mine e doar începutul.

— Atunci mă întorc şi eu la început, spune repede.

— Tu nu poţi să te întorci la început!

Mă apuc cu mâinile de cap, disperată.

— Jon, îmi placi cu adevărat. Dar nu te iubesc. Cum aş putea?

— Nu mă aştept să mă iubeşti…

— Ba da, te aştepţi! Te aştepţi! Te aştepţi ca eu să fiu ea.

— Dar eşti ea.

În vocea lui se aude brusc o notă de mânie.

— Nu ştii dacă sunt, da?

Pe obraji îmi şiroiesc lacrimi. Aş vrea să fiu fata care râde în fotografie. Dar nu sunt.

— Mă uit la toate florile astea, înghit eu în sec. Şi la fotografie. Şi la toate lucrurile mele de aici. Şi înţeleg că s-a întâmplat. Dar arată ca o poveste minunată de iubire între doi oameni pe care nu-i cunosc.

— Eşti tu, spune Jon cu voce joasă. Şi cu mine. Ne cunoşti pe amândoi.

— Ştiu asta, în mintea mea. Dar nu o simt.

Strâng pumnul, simţind cum lacrimile mi se adună din nou în ochi.

— Dacă mi-aş putea aminti măcar un singur lucru. Dacă ar exista o singură amintire, un singur fir…

Las fraza în suspensie şi se aşterne tăcerea.

— Deci ce vrei să spui?

— Spun că am nevoie de timp. Am nevoie…

Mă opresc, neajutorată.

Pe balcon încep să cadă stropi de ploaie.

Jon rupe în fine tăcerea.

— Să te duc acasă?

— Da. Te rog.

Îmi şterg ochii şi-mi strâng părul la spate.

Ne ia un sfert de oră să ajungem acasă. Jon opreşte Mercedesul pe locul meu de parcare. De acum, ploaia bubuie pe acoperiş.

— Trebuie să alergi înăuntru, spune Jon, iar eu dau din cap.

— Tu cum ajungi înapoi acasă?

— Mă descurc.

Îmi întinde cheile, evitându-mi privirea.

— Succes cu asta, dă el din cap către dosarul albastru. Din tot sufletul.

Gonesc spre intrare prin ploaia deasă, aproape scap preţiosul dosar, apoi rămân sub copertină, adunând hârtiile, cu un fior de speranţă la amintirea detaliilor.

Şi brusc mă dezumflu când îmi dau seama de realitatea situaţiei mele. Indiferent ce-aş avea în dosar, Simon Johnson n-o să-mi mai dea niciodată o altă şansă,

nu-i aşa? Nu mai sunt Cobra. Sunt un motiv de jenă pentru companie, angajata care şi-a pierdut memoria. N-o să-mi acorde nici măcar cinci minute, cu atât mai puţin n-o să mă asculte până la capăt. Doar dacă…

Nu.

N-aş putea. Sau aş putea?

Încremenesc, încântată, fără să-mi vină să cred, analizând implicaţiile, cu vocea lui Simon Johnson răsunându-mi în minte. Dacă ţi-ai recăpătat memoria, Lexi, lucrurile ar fi diferite.

Scot telefonul mobil şi formez.

— Fii, spun eu imediat ce răspunde. Nu spune nimic. Doar ascultă.

ŞAPTE

Fii şefa. Fii Cobra.

Mă cercetez în oglindă. Am părul strâns la spate şi port cel mai sever costum pe care l-am putut găsi în garderobă. Ieri am petrecut două ore cujeremy Northpool, la biroul lui din Reading, şi totul e pus la punct. Acum depinde numai de mine.

— Nu pari destul de rea.

Fii, stând lângă mine, într-un costum bleumarin, mă priveşte critic.

— Aveai o privire aşa, îngheţată. De genul „Eşti un nimeni fără importanţă. Dispari imediat din calea mea”.

Îşi mijeşte ochii şi spune cu o voce dură, dispreţuitoare:

— Eu sunt şefa, şi lucrurile se vor face cum vreau eu.

— E foarte bine! mă întorc eu spre ea, plină de

admiraţie. Tu ar trebui să faci asta.

— Mda, sigur. Haide, fă-o încă o dată, mă împinge ea. Încruntă-te.

— Dispari din calea mea, nimicule, mârâi eu în stil Vrăjitoarea-cearea-din-Vest. Eu sunt şefa, şi lucrurile se vor face cum vreau eu.

— Da! aplaudă fi. Aşa e mai bine. Şi mătură cu privirea peste oameni, ca şi când nu-ţi poţi pierde timpul văzându-i.

Oftez. Comportamentul ăsta antipatic e obositor. Fi mă antrenează de 24 de ore.

Ieri şi-a luat o zi de concediu medical şi a venit la mine; a rămas toată ziua şi toată noaptea. Şi a făcut o treabă minunată. Ştiu totul. Am capul atât de plin de fapte şi date, că stă să-mi plesnească. Şi cel mai important e că par vechea Lexi, şi pot păcăli pe oricine.

— Fii… mulţumesc.

Mă întorc şi o îmbrăţişez.

— Eşti un star.

— Dacă-ţi reuşeşte chestia asta, tu vei fi starul. Ezită, apoi adaugă cam ţâfnos: Chiar şi dacă nu-ţi reuşeşte. Nu trebuia să faci efortul ăsta, Lexi. Ştiu că ţi-au oferit un post.

— Mda, mă rog. Nu despre asta e vorba. Haide, să mergem.

În taxi, în drum spre birou, am noduri în stomac. Sunt nebună că fac asta, dar e singura cale la care mă pot gândi.

— Nu ştiu cum o să mă prefac în faţa lui Debs şi a lui

Carolyn, murmură fi când ne apropiem.

Nu le-am spus celorlalte ce avem de gând. Ne-am spus că e cu atât mai sigur, cu cât ştiu mai puţini.

— Fii, o să trebuiască pur şi simplu să faci un efort, OK? mă răstesc eu cu vocea mea de Lexi-cea-nouă, şi aproape mă umflă râsul când văd şocul oglindit pe figura ei.

— Doamne, e înfricoşător. Eşti foarte bună.

Coborâm din taxi şi-i întind şoferului banii.

— Lexi? se aude o voce din spatele meu.

Mă răsucesc.

— Amy? Ce dracu' cauţi aici?

— Te aşteptam. Am venit să fiu intern la tine.

— Amy. Azi nu e o zi prea bună…

— Tu ai spus! îi tremură ei vocea. Ai spus că rezolvi totul. Am făcut un efort mare să vin aici. M-am sculat devreme şi tot restul.

— Ar putea funcţiona ca diversiune, spune fi. Putem să avem încredere în ea?

— Încredere în mine? se aprinde Amy de interes. Pentru ce?

— OK, iau eu o decizie rapidă. Ascultă, Amy. Cobor vocea: Poţi să vii, dar uite care e treaba. Le spun tuturor că mi-am recăpătat memoria, ca să pot încheia o afacere. Chiar dacă nu mi-am recăpătat-o. Ai înţeles?

Amy nici măcar nu clipeşte. Există avantaje în a avea o escroacă drept soră.

— Deci încerci să te prefaci că eşti vechea Lexi.

— Da.

— Atunci ar trebui să pari mai rea. Ca şi când ai crede că toţi ceilalţi sunt nişte viermi.

— Asta-i spun şi eu, e fi de acord. Haideţi.

Când deschid uşile de sticlă ale clădirii, îmi compun cea mai dispreţuitoare expresie.

— Bună, mârâi la Jenny, de la recepţie. Ea e interna mea temporară, Amy. Fă-i, te rog, o cartelă de acces. Pentru informarea ta, mi-am revenit complet şi, dacă ai corespondenţă pentru mine, vreau să ştiu de ce nu e deja sus, în birou.

— Nu e nimic pentru tine, Lexi, pare Jenny deconcertată. Deci… îţi aminteşti totul acum?

— Totul. Haide, Fi. Am întârziat deja destul.

Mă întorc şi pornesc spre lifturi. O clipă mai târziu, o aud pe Jenny în spatele meu, spunând cu voce joasă şi agitată:

— Ghici ce s-a întâmplat? Lexi şi-a recăpătat memoria!

Arunc o privire înapoi. Aşa cum mă aşteptam, e deja la telefon.

Vine liftul. Fi, Amy şi cu mine urcăm – şi, imediat ce se închid uşile, ne punem pe râs.

— Bate palma! ridică fi mâna. A fost grozav!

Coborâm toate trei la etajul opt, şi mă îndrept direct către biroul Natashei, în anticamera lui Simon Johnson, imperioasă şi cu capul sus.

— Natasha, spun eu scurt, presupun că ai primit mesajul meu despre faptul că mi-am recăpătat memoria? Trebuie să-l văd pe Simon cât mai curând cu putinţă.

— Mă tem că programul lui Simon e plin în dimineaţa

asta…

— Atunci modifică lucrurile! Anulează pe cineva!

— OK!

Natasha scrie febril pe tastatură.

— Aş putea să-ţi aranjez ceva la 10: 30?

— Fantas…

Mă opresc când fi mă înghionteşte cu cotul.

— E acceptabil, schimb eu tonul, aruncându-i Natashei cea mai duşmănoasă privire. Haide, Fi.

— Unde mergem acum? întreabă Amy când urcăm din nou în lift.

— La departamentul meu.

Simt un fior de spaimă.

Ajungem la uşa biroului cel mare şi rămân acolo câteva momente, cercetând scena din faţa ochilor. Apoi trag aer în piept.

— Aşa deci, îmi compun eu o voce aspră şi sarcastică. Cititul revistei Hello! se cheamă muncă?

Melanie, care răsfoia revista, sare în picioare ca opărită şi se înroşeşte la faţă.

— O să vorbesc mai târziu cu voi toţi despre atitudine, spun eu privind de jur-împrejur. Ceea ce-mi aminteşte de altceva. Nu am cerut tuturor, acum două luni, să-mi aducă desfăşurătoarele cheltuielilor de deplasare? Vreau să le văd.

— Am crezut că ai uitat, spune Carolyn, stupefiată.

— Ei bine, mi-am amintit, îi zâmbesc eu cu răutate. Mi-am amintit totul.

Ies în trombă din birou, izbindu-mă de Byron.

— Lexi! aproape că-i cade acestuia cana de cafea din mână. Ce dracu' ...?

— Byron. Trebuie să discutăm despre Tony Dukes, spun eu acid. Cum ai rezolvat discrepanţa din calculaţiile lui? Pentru că ştim cu toţii că are reputaţia de a trişa. Îţi aminteşti ce probleme am avut anul trecut în octombrie?

Byron a rămas cu gura căscată, ca un prost.

— Şi unde e minuta de la ultima noastră şedinţă de producţie? Din câte-mi amintesc, tu trebuia să o scrii.

— O să... o să ţi le aduc.

Pare complet lovit cu leuca. Tot ce spun merge drept la ţintă! îi e un geniu.

— Deci ţi-ai revenit? întreabă Byron în timp ce eu deschid uşa biroului meu.

— Oh, da.

O împing pe Amy înăuntru şi trântesc uşa. Număr până la trei, apoi o deschid din nou.

— Fii, vrei să vii încoace, te rog?

După ce îi închide uşa în urma ei, mă prăbuşesc pe canapea, fără suflare.

— Ar trebui să fii pe scenă! exclamă fi. A fost formidabil! Exact aşa erai pe vremuri!

Pe dinăuntru încă sunt crispată. Nu-mi vine să aed că am spus lucrurile pe care le-am spus.

— Deci acum nu trebuie decât să aşteptăm până la 10: 30.

Când fi şi cu mine ajungem la etaj, uşa biroului lui Simon Johnson e închisă, iar Natasha ne face semn să luăm loc. O clipă mai târziu, sună telefonul şi Natasha ascultă.

— În regulă, Simon, spune ea. O să-i spun.

Pune receptorul jos şi se uită la mine.

— Lexi, la Simon sunt Sir David Allbright şi alţi câţiva directori.

— Sir David Allbright? repet eu, speriată.

Sir David Allbright este preşedintele consiliului de administraţie. E cel mai tare, mai tare decât Simon. Şi e de-a dreptul feroce.

— Exact, dă Natasha din cap. Simon spune că ar fi bine să intri, să te alături şedinţei şi să te vezi cu toţi. Cam în cinci minute. OK?

Panica îmi trimite fiori prin corp.

— Sigur că da! Bine. Ăăă… Fi, trebuie să-mi pudrez nasul. Hai să ne continuăm discuţia la toaletă doamnelor.

Intru în toaleta goală şi mă aşez pe un taburet, respirând cu dificultate.

— Nu pot să fac asta. Cum o să-l impresionez eu pe Sir David Allbright? Nu mă pricep la discursuri…

— Ba da, te pricepi! replică fi. Lexi, ai ţinut discursuri întregii companii. Ai fost excelentă.

— Serios?

În mintea mea ceva nu se leagă.

— Nu ştiu, spun frecându-mi fruntea. Poate că nu sunt făcută să fiu şefă.

— Nu! Eşti perfectă ca şefă!

— Cum poţi să spui asta? Când am fost promovată director, nu am făcut faţă! V-am îndepărtat pe toate. Am dat-o-n bară.

— Lexi, n-ai dat-o-n bară, spune fi grăbită, aproape

răstindu-se de jenă. Ai fost o şefă bună. Noi… am fost nedrepte. Ţi-am făcut viaţa grea. Ezită: Da, erai prea nerăbdătoare uneori. Dar ai făcut câteva lucruri chiar grozave. Te pricepi să motivezi oamenii. Toată lumea se simţea plină de viaţă şi de energie. Oamenii îşi doreau să te impresioneze. Te admirau.

Ascultându-i vorbele, simt cum tensiunea profundă se topeşte încet şi dispare.

— Dar m-ai făcut să par aşa o nemernică.

— Uneori erai o nemernică, dă fi din cap. Dar uneori trebuia să fii. Treaba e, Lex… că eram geloase. Se uită la mine cu sinceritate: Acum erai Dinţoasa, şi a doua zi aveai părul şi dinţii perfecţi, deveneai şefa şi ne spuneai tuturor ce avem de făcut.

— Ştiu, oftez eu. E o nebunie.

— Nu e o nebunie.

Fii se lasă pe vine şi mă apucă de umeri:

— Lexi, ţii minte când eram în şcoala primară? Ţii minte cursa în saci?

— Nu-mi aminti, dau eu ochii peste cap. Şi atunci am dat-o în bară.

— Nu despre asta e vorba, scutură fi din cap. Ideea e că tu erai în frunte. Şi, dacă ai fi mers înainte, dacă nu ne-ai fi aşteptat pe noi, ai fi câştigat.

Se uită la mine aproape cu sălbăticie, cu ochii verzi pe care-i ştiu de când aveam şase ani:

— Mergi înainte. Nu te gândi, nu te uita înapoi.

Se deschide uşa şi tresărim amândouă. E Natasha.

— Lexi? Eşti gata?

Mă scol în picioare şi ridic bărbia.

— Da. Sunt gata.

— Lexi, zâmbeşte Simon radios. Mă bucur să te văd. Intră, ia loc. Deci, ţi-a revenit memoria! Minunate veşti.

— Da. E grozav!

— Tocmai discutam despre implicaţiile lui iunie 2007, dă el din cap către hârtiile împrăştiate pe masă. E un moment foarte potrivit, pentru că ştiu că aveai vederi foarte ferme despre amalgamare.

— De fapt…

Am mâinile umede, şi strâng tare dosarul.

— De fapt, voiam să discut cu tine despre altceva.

David Allbright ridică privirea, încruntat.

— Despre ce?

— Flooring.

— Lexi, spune Simon cu voce aspră. Nu ne mai ocupăm de Flooring.

— Dar am încheiat o afacere! Despre asta vreau să vorbesc!

Respir adânc.

— Întotdeauna am fost de părere că modelele de arhivă pe care le deţine Deller sunt unul din bunurile noastre cele mai importante. De luni de zile mă străduiesc să găsesc o cale de a folosi aceste bunuri. Acum am o înţelegere cu o companie care ar vrea să se folosească de vechile noastre modele. Ar face Deller foarte cunoscută. Ar putea reabilita departamentul!

Nu mă pot abţine să folosesc un ton entuziast:

— Ar putea fi începutul a ceva mare şi important!

Mă opresc, cu răsuflarea tăiată, şi le cercetez feţele. Îmi dau seama imediat. Nu am avut absolut niciun impact.

— Credeam că s-a luat decizia în ceea ce priveşte departamentul Flooring, îi spune Sir David Allbright lui Simon, iritat. De ce mai discutăm chestiunea?

— S-a decis, Sir David, spune Simon repede. Lexi, nu înţeleg ce faci…

— Fac afaceri! replic eu, frustrată.

— Tânără doamnă, spune Sir David. Afacerile înseamnă să priveşti înainte. Deller trebuie să avanseze odată cu vremurile, nu să se agaţe de trecut.

— Nu mă agăţ! încerc eu să nu ţip. Vechile modele Deller sunt fabuloase. E o crimă să nu le folosim.

— Chestia asta are de-a face cu soţul tău? întreabă Simon, ca şi când ar fi înţeles brusc. Soţul lui Lexi e dezvoltator imobiliar, le explică el celorlalţi, apoi se întoarce din nou spre mine. Lexi, cu tot respectul, n-o să-ţi salvezi departamentul mochetând câteva apartamente.

Unul din bărbaţi râde, iar eu simt junghiul furiei. Să mochetez câteva apartamente? Asta e tot ce cred ei că sunt în stare să fac? Când o să audă care e contractul, o să… o să…

Şi apoi, brusc, mă răzgândesc.

— Deci chiar aţi luat hotărârea?

— Am luat-o cu multă vreme în urmă, spune Simon.

— Bine. Păi, dacă nu sunteţi interesaţi, poate aş putea cumpăra drepturile de autor ale modelelor? Pentru a le folosi în propria mea companie.

Îi văd pe directori schimbând priviri.

— S-a lovit la cap într-un accident de maşină, murmură Simon către un individ pe care nu-l recunosc. N-a mai fost în firea ei de atunci.

— Hai să rezolvăm chestia asta, dă Sir David din mână, nerăbdător.

— De acord.

Simon se apropie de biroul său, pune mâna pe telefon şi formează un număr.

— Ken? Aici Simon Johnson. Una din angajatele noastre o să vină la tine să vorbească despre drepturile de autor pentru nişte modele Deller vechi. Stabileşte un preţ modic pentru licenţă şi documentele legale, da? Mulţumesc, Ken.

Pune telefonul jos şi scrie un nume şi un număr pe o bucată de hârtie.

— Ken Allison. Avocatul companiei. Sună-l şi stabileşte o întrevedere. Şi, Lexi, ştiu că am discutat despre un concediu de trei luni. Dar cred că angajamentul tău la noi ar trebui să se încheie.

— Bine, dau eu din cap. Înţeleg. La revedere. Şi mulţumesc.

Reuşesc să ies din încăpere fără să sar într-un picior. Fi mă aşteaptă la etajul trei, la ieşirea din lift.

— Deci?

— N-a mers, murmur eu. Dar nu s-a terminat încă.

Am ajuns la uşa biroului principal.

— Bună, spun eu şi toată lumea ridică privirile. Voiam numai să vă spun că nu mi-am recăpătat memoria; a fost o minciună. Am încercat o cacealma majoră în speranţa că o

să pot salva departamentul. Am făcut tot ce am putut, dar… În fine. Cealaltă veste e că am fost concediată. Şi tuturor celor care sunt de părere că am fost o scârbă afurisită le cer scuze. Ştiu că nu am făcut totul bine. Dar am făcut tot ce am putut. La revedere şi succes tuturor.

— Mulţumim, Lexi, spune Melanie, jenată. Mulţumim că ai încercat, în orice caz.

— Mda, mulţumim, intervine şi Clare.

Spre uimirea mea, cineva începe să aplaude. Şi brusc tot biroul aplaudă.

— Încetaţi.

Ochii încep să mă usture şi clipesc des.

— Proştilor. N-am făcut nimic. Am ratat.

Mă uit la fi, şi ea aplaudă cel mai tare dintre toţi.

— În orice caz… încerc eu să-mi păstrez calmul. Aşa cum am spus, am fost concediată, aşa că mă duc imediat la pub ca să mă îmbăt. Ştiu că e numai 11 dimineaţa… dar vrea cineva să mi se alăture?

Până la ora 3, nota mea la bar depăşeşte trei sute de lire. A fost una din cele mai bune petreceri la care am fost vreodată. Toată lumea s-a distrat minunat; de fapt, singura care nu s-a îmbătat criţă sunt eu. N-am putut, pentru că la 3: 30 am o întâlnire cu Ken Allison.

— Deci, ridică fi paharul. Pentru noi.

Ciocneşte cu mine, Debs şi Carolyn. Acum nu am mai rămas decât noi patru la o masă. Ca pe vremuri. Cei mai mulţi dintre angajaţii de la Flooring s-au întors la birou.

— Pentru şomaj, spune Debs, amărâtă. Nu că te-am învinovăţi pe tine, Lexi, adaugă ea grăbită.

Iau o gură de vin şi mă aplec spre ele.

— OK, fetelor. Am ceva să vă spun. Dar nu puteţi spune nimănui. Am încheiat o afacere. Asta încercam să-i spun lui Simon Johnson. E o companie care vrea să folosească unele din modelele noastre retro de mochete. Ediţie limitată, specială, de mare expunere. Vor folosi numele Deller; o să avem parte de un PR uriaş. O să fie formidabil! Detaliile sunt toate stabilite. Nu trebuie decât să finalizez contractul.

— E minunat, Lexi, spune Debs, nesigură. Dar cum o mai poţi face acum, dacă ai fost concediată?

— Directorii mă lasă să cumpăr drepturile de autor ale modelelor şi să le folosesc ca operator independent, practic pe nimica toată. Şi aşa toate profiturile îmi revin mie… şi celor care lucrează cu mine.

Mă uit de la una la alta, aşteptând ca mesajul să penetreze.

— Noi? spune Debs. Vrei ca noi să lucrăm cu tine?

— Dacă sunteţi interesate, spun eu, puţin stângace.

— Eu sunt pentru, spune fi cu fermitate. Dar, Lexi, nu înţeleg. Nu au fost încântaţi când le-ai spus cu cine e contractul?

Ridic din umeri.

— Şi-au imaginat că e pentru unul din proiectele lui Eric.

— Şi deci cine e? întreabă Debs. Ce companie e?

Mă uit la fi – şi nu mă pot abţine să zâmbesc când spun:

— Porsche.

Asta e. Sunt deţinătorul oficial al licenţei pentru modelele de mochetă Deller. Am avut ieri o întrevedere cu avocatul, şi încă una azi-dimineaţă. Totul e semnat. Mâine mă întâlnesc cu Jeremy Northpool, ca să semnăm contractul pentru afacerea cu Porsche.

Ajung acasă încă plutind pe valurile de adrenalină. Din biroul lui Eric se aud voci. Trebuie să fi sosit acasă cât eram eu la avocat. Trag cu ochiul pe uşa deschisă şi văd o încăpere plină de angajaţii din managementul firmei lui, grupaţi în jurul măsuţei de cafea, cu o cafetieră goală în mijloc. şi Clive acolo, şi şefa departamentului de Resurse Umane, Penny.

— Bună! îi zâmbesc eu lui Eric. A fost o călătorie reuşită?

— Excelentă, dă el din cap, apoi se încruntă. N-ar trebui să fii la birou?

— Îţi explic mai târziu. Să vă mai aduc nişte cafea?

Mă îndrept spre bucătărie, fredonând în timp ce fac cafeaua, şi le trimit mesaje lui II Carolyn şi Debs ca să le spun că totul a mers bine. O să fim o echipă minunată, sunt sigură de asta.

Mă întorc în biroul lui Eric cu cafetiera plină şi încep, discret, să torn în ceşti în timp ce ascult discuţiile. Penny are în mână o listă de nume, cu cifre scrise de mână lângă fiecare din ele.

— Nu cred că Sally Hedge merită o mărire de salariu sau o primă, spune ea, în timp ce-i torn cafea în cană. E mediocră.

— Îmi place Sally, spun eu. Ştii că mama ei a fost grav

bolnavă de curând?

— Serios?

Penny face o faţă ca şi când ar spune „Şi ce dacă?”

— Lexi s-a împrietenit cu toţi angajaţii începători când a venit în vizită la birou, râde Eric. E foarte pricepută la chestiile de genul ăsta!

— Nu e o „chestie de genul ăsta”! replic eu, puţin enervată de tonul lui.

— Mă rog, se întoarce Penny la hârtia ei. Suntem de acord, nici mărire, nici primă pentru moment.

Ştiu că nu e treaba mea. Dar nu pot suporta. Mi-o imaginez pe Sally aşteptând veştile despre prime.

— Scuzaţi-mă! Pot să spun un singur lucru? Treaba e că… o primă poate nu e mare lucru pentru companie, dar pentru Sally înseamnă imens.

Mă uit în jur, la managerii lui Eric, toţi îmbrăcaţi în haine elegante, de adulţi, cu accesorii elegante, de adulţi.

— Îşi aminteşte vreunul din voi cum era să fii tânăr, sărac şi să ai dificultăţi? Pentru că eu îmi amintesc.

— Lexi, ştim că ai o inimă mare, spune un tip pe nume Steven, al cărui rol n-am reuşit niciodată să-l înţeleg. Dar ce vrei să spui – că ar trebui să fim cu toţii săraci?

— Nu spun că trebuie să fiţi săraci! încerc eu să-mi controlez nerăbdarea. Spun că trebuie să vă amintiţi cum a fost să porneşti de pe treapta cea mai de jos. Parcă n-au trecut decât şase săptămâni de când şi eu eram ca fata asta. Fără bani, sperând să primesc o primă, întrebându-mă dacă o să am vreodată noroc, stând în ploaie…

Brusc, îmi dau seama că m-am lăsat dusă de val.

— În orice caz, pot să vă spun că, dacă îi daţi o primă, o s-o aprecieze foarte mult.

Pauză. Eric are un zâmbet rigid şi livid pe faţă. Iau cafetiera şi încerc să mă strecor afară din cameră în tăcere.

Iau ziarul şi îl răsfoiesc, căutând birouri de închiriat, când Eric iese din birou.

— Lexi. O vorbă.

Mă duce grăbit spre dormitor şi închide uşa, cu zâmbetul acela oribil tot pe faţă.

— Te rog să nu te mai amesteci în afacerile mele.

— Eric, îmi pare rău, spun eu repede. Dar nu făceam decât să exprim o părere.

— Nu-mi trebuie nicio părere.

— Dar nu e benefic să discutăm despre lucruri? Chiar dacă nu suntem de acord? Vreau să spun, asta ţine relaţiile în viaţă! Discuţiile!

— Nu sunt de acord.

Are în continuare zâmbetul pe faţă, ca o mască, de parcă ar trebui să ascundă cât e cu adevărat de furios. Brusc, e ca şi când un văl mi se ia de pe ochi. Nu-l cunosc pe bărbatul ăsta. Nu-l iubesc. Nu ştiu ce caut aici.

— Eric, pot să te întreb ceva? Ce crezi, cu adevărat? Despre noi? Despre căsnicia noastră? Despre tot?

— Cred că facem progrese, dă Eric din cap, brusc într-o dispoziţie mai bună, de parcă am fi trecut la un nou subiect de pe ordinea de zi. Devenim mai intimi… cred că totul capătă contur. Numai veşti bune.

Cum poate să creadă asta, când nu-l interesează ce

cred, sau vreuna din ideile mele, sau cine sunt cu adevărat?

— Eric, hai să privim lucrurile în faţă; nu merge, şi nu mai pot să fac asta.

Eric trece instantaneu în postura de soţ-preocupat-al-invalidei-nebune.

— Poate că te-ai străduit prea tare. Odihneşte-te.

— Nu am nevoie de odihnă! Am nevoie să fiu eu însămi! Eric, nu sunt fata cu care crezi tu că te-ai însurat. Nu ştiu cine am fost în ultimii trei ani, dar n-am fost eu însămi. Mie-mi plac culorile. Îmi place dezordinea. Îmi plac… pastele! în tot timpul ăsta, n-am fost flămândă de succes; am fost flămândă.

Eric pare amuzat.

— Scumpo, spune el cu multă grijă. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, putem cumpăra nişte paste. O să-i spun Giannei să…

— Nu e vorba despre paste! strig eu. În ultimele câteva săptămâni am jucat un rol. Şi nu mai pot s-o fac. Nu-mi plac toate chestiile astea high-tech. Ca să fiu sinceră, aş prefera să locuiesc într-o casă.

— O casă?

Eric pare oripilat, ca şi când aş fi spus că vreau să trăiesc într-o haită de lupi şi să fac copii cu ei.

Brusc, mă simt prost pentru că i-am criticat creaţia.

— Locul ăsta e uluitor, şi îl admir sincer. Dar nu e pentru mine. Nu sunt făcută pentru… mansardă ca stil de viaţă.

Grrrr. Nu-mi vine să cred. Chiar am făcut gestul cu

mâinile.

— Sunt şocat, Lexi.

Eric chiar pare lovit cu leuca.

— Dar cel mai important lucru e că nu mă iubeşti. Nu pe mine.

— Dar te iubesc! Eşti talentată, eşti frumoasă…

— Nu crezi că eu sunt frumoasă. Crezi că implanturile mele de colagen sunt frumoase, îl corectez eu cu blândeţe. Şi dinţii albiţi, şi părul vopsit.

Eric e redus la tăcere. Îl văd cum mă priveşte şi nu-i vine să creadă. Probabil că i-am spus că totul e natural.

— Cred că ar trebui să mă mut.

— Poate că o pauză ar fi o idee bună, spune Eric în fine. Peste o săptămână sau două o să vezi lucrurile altfel.

— Mda, dau eu din cap. Poate.

Îndes minimum necesar într-o valiză – nişte lenjerie, jeanşi, câteva perechi de pantofi. Nu cred că am dreptul la vreunul din costumele bej. Şi nici nu le vreau, ca să fiu sinceră. Când termin, ridic privirea şi-l văd pe Eric în uşă.

— Trebuie să plec, spune el, ţeapăn. Te descurci?

— Da, nicio problemă, răspund eu. O să iau un taxi până la fi acasă. Se întoarce devreme de la birou.

Închid valiza.

— Ţin mult la tine. Trebuie să ştii asta.

În ochii lui Eric se citeşte o suferinţă sinceră, şi simt împunsătura vinovăţiei. Dar nu poţi rămâne cu cineva din vinovăţie. Sau pentru că ştie să conducă o şalupă. Cercetez încăperea imensă, imaculată. Sunt sigură că nu voi mai locui vreodată într-un loc atât de luxos, în viaţa mea.

Trebuie să fiu nebună.

În timp ce mătur cu privirea patul, îmi trece ceva prin minte.

— Eric, eu scrâşnesc în somn? întreb, ca din întâmplare.

— Da, dă el din cap. Am fost la un doctor pentru asta. A sugerat să-ţi pulverizezi apă sărată în nas înainte de culcare, şi a prescris un clips nazal.

Se duce la un sertar şi scoate o oroare din plastic.

— Vrei să-l iei cu tine?

— Nu, reuşesc eu să spun. Mulţumesc.

Am luat decizia corectă.

Eric ezită – apoi se apropie şi mă îmbrăţişează, stângaci.

— Adio, Eric, spun, cu nasul în cămaşa lui scumpă, parfumată. Ne mai vedem.

În mod ridicol, sunt în pragul lacrimilor. Nu din cauza lui Eric, ci pentru că s-a terminat. Întreaga mea viaţă uluitoare, perfectă, de vis, s-a terminat.

În fine, se desprinde din îmbrăţişare.

— Adio, Lexi.

O oră mai târziu termin cu adevărat de împachetat. Până la urmă, nu rezist şi umplu încă o valiză cu La Perla şi Chanel, farduri şi produse de îngrijire. Şi o a treia cu jachete. În definitiv, cine altcineva le-ar dori? Mai am câteva minute până trebuie să vină taxiul. Mă simt ca şi când aş pleca dintr-un hotel elegant, stil boutique. A fost un loc minunat, iar facilităţile uluitoare. Dar n-a fost niciodată acasă. Chiar şi aşa, nu-mi pot înăbuşi o

împunsătură dureroasă. Îmi amintesc cum am ajuns aici şi mi s-a părut că am aterizat în paradis. Până la urmă s-a dovedit că nu am primit pe tavă viaţa perfectă, aşa cum credeam.

Sună soneria de la uşă.

— Bună, spun eu la interfon. Poţi, te rog, să vii până la ultimul etaj?

S-ar putea să am nevoie de ajutor cu bagajele. Ies pe holul imobilului şi ascult liftul urcând până la mansardă.

— Bună! încep eu, în timp ce deschid uşa. Îmi pare rău, dar am o mulţime de…

Şi apoi mi se opreşte inima.

În faţa mea nu e şoferul de taxi. EJon. Poartă jeanşi şi un tricou. Părul negru îi e ciufulit şi faţa îi pare boţită. E exact opusul lui Eric, cel pus la patru ace ca un model Armani.

— Te-am sunat la muncă, spune el. Dar mi-au spus că eşti acasă. Trebuie să-ţi spun ceva, Lexi.

Trage aer adânc în piept, şi toţi muşchii din corp mi se încordează de teamă.

— Trebuie să… îţi cer scuze. N-ar fi trebuit să te sâcâi; a fost nedrept.

Simt un şoc. Nu la asta mă aşteptam.

— M-am gândit mult la asta, continuă Jon rapid. Îmi dau seama că pentru tine a fost o perioadă imposibil de grea. Şi eu nu te-am ajutat cu nimic. Şi ai dreptate. Nu sunt iubitul tău. Sunt un tip pe care abia l-ai cunoscut. Ce vreau de fapt să spun… nu te învinovăţi. Faci tot ce poţi. Şi mai mult nu se poate.

— Mda. Păi… mă strădui.

O, Doamne, o să plâng.

Jon pare să-şi dea seama şi face un pas înapoi, ca şi când ar vrea să-mi lase spaţiu.

— Cum a mers cu afacerea?

— Bine, dau eu din cap.

— Grozav. Mă bucur pentru tine.

— Îl părăsesc pe Eric, îmi iese mie pe gură. Plec chiar acum.

Nu am de gând să mă uit la reacţia lui Jon, dar nu mă pot abţine. Şi o văd. Speranţa oglindindu-i-se pe faţă ca o lumină. Şi apoi se stinge din nou.

— Mă… bucur, spune el, atent şi măsurat. Probabil că ai nevoie de timp ca să reflectezi. Totul e destul de nou pentru tine.

Pe geamul din spatele lui Jon văd un taxi negru intrând pe alee, jos. Jon îmi urmăreşte privirea.

— Să te ajut să cobori.

Când toate valizele sunt în taxi, Jon mă atinge uşor pe mână.

— Ai grijă de tine.

— Şi… înghit în sec. Şi tu.

Mă urc în maşină, uşor împiedicată. Privesc în sus, spre el.

— Jon. Chiar eram fericiţi împreună?

— Eram fericiţi.

Vocea lui e atât de joasă şi de seacă, încât e abia audibilă, iar pe faţă i se amestecă iubirea şi tristeţea.

— Foarte, foarte fericiţi.

Acum lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji; stomacul mi-e numai noduri de durere. Aproape că cedez. Aş putea deschide portiera, aş putea spune că m-am răzgândit… Dar nu pot. Nu pot să fug de la un bărbat pe care nu mi-l amintesc, drept în braţele altuia.

Închid uşa grea. Şi, încet, taxiul porneşte.

OPT

Lumea a înnebunit. Am dovada. Intru în magazinul Langridge şi, în timp ce-mi scot de la gât eşarfa roz, mă văd nevoită să mă frec la ochi. E numai 16 octombrie, şi deja au pus un brad de Crăciun şi l-au decorat.

— Pachet-cadou, ofertă specială de la Calvin Klein? dondăne o fată plictisită, îmbrăcată în alb.

O evit ca să nu mă stropească cu parfum. După care mă gândesc mai bine. Lui Debs chiar îi place parfumul ăsta. Poate că-l iau pentru ea.

— Da, te rog, spun eu, şi fata aproape leşină de surprindere.

În timp ce-mi face pachetul, mă cercetez în oglinda din spatele ei. Am părul tot lung şi strălucitor, dar nu mai are o nuanţă la fel de deschisă. Port jeanşi şi un cardigan verde, şi picioarele îmi stau confortabil în pantofi de antilopă cu toc jos. Faţa mi-e goală de farduri, iar mâna stângă mi-e goală de inele. Îmi place ceea ce văd. Îmi place viaţa mea.

Nu sunt o milionăreasă care locuieşte în splendoarea unui penthouse, dar am biroul la etajul de deasupra apartamentului, aşa că am cea mai scurtă navetă din lume. Au trecut patru luni şi afacerile au mers bine. Contractul

cu Porsche e în desfăşurare. Am mai încheiat un contract prin care furnizăm mochete unui lanţ de restaurante, şi chiar astăzi fi a vândut modelul meu preferat – unul cu cercuri portocalii – unui spa foarte la modă. De-asta sunt aici, la cumpărături. Mi-am spus că toată lumea din echipă merită un cadou. Traversez magazinul. Trecând pe lângă un raion cu pantofi cu tocuri ameţitor de înalte, îmi amintesc de Rosalie şi nu-mi pot reprima un zâmbet. De cum a aflat că eu şi Eric ne despărţim, Rosalie a anunţat că nu are de gând să ia partea cuiva şi că va fi stânca mea, susţinerea mea cea mai solidă.

A venit să mă viziteze o singură dată.

Dar tot e mai bine decât mama, care a reuşit să anuleze fiecare vizită pe care o plănuia, din cauza unui câine sau a altuia. Dar Amy m-a ţinut la curent. Se pare că a doua zi după ce am vizitat-o, mama a chemat un specialist ca să se ocupe de putregaiul uscat. Ştiu că nu pare mare lucru. Dar în lumea în care trăieşte mama, e un pas uriaş.

Şi, în privinţa lucrurilor complet pozitive şi uluitoare, Amy are rezultate spectaculoase la şcoală! S-a învârtit de un loc la cursul de Studii Economice, şi profesorul ei e năucit de progresele pe care le face.

Cât despre Eric… L-am contactat pe avocatul lui pentru divorţ. Ideea e că nu are sens să mă agăţ de trecut. E cum a spus fi, trebuie să priveşti întruna înainte.

Mă opresc la raionul de accesorii şi cumpăr o poşetă mov pentru fi. Apoi urc la etaj şi găsesc un tricou simpatic pentru Carolyn. Pornesc înainte, şi mă trezesc la confecţii

pentru bărbaţi, unde o voce veselă mă salută.

— Bună, din nou!

Vine de la o femeie blondă, tunsă scurt, care împătureşte pulovere pastel de la Ralph Lauren.

— Ăăă… bună, spun eu nesigură. Ne cunoaştem?

— O, nu, zâmbeşte ea. Dar îmi amintesc de ţine de anul trecut. Ai venit aici şi ai cumpărat o cămaşă pentru iubitul tău.

Se uită la mâna mea stângă.

— Pentru Crăciun. Am stat mult de vorbă cât ţi-am împachetat-o ca pe un cadou. Îmi amintesc foarte bine, pentru că păreai atât de îndrăgostită.

— Ţi s-ar putea părea… ciudat, dar ţi-am spus numele lui?

— Nu.

Femeia mă priveşte curioasă.

— Mi-ai spus numai că te-a trezit la viaţă. Că înainte nu trăiai. Dădeai pe dinafară de fericire. Nu-ţi aminteşti?

— Nu.

Simt un nod în gât. Era Jon. Jon, la care am încercat să nu mă gândesc în fiecare zi de când am plecat.

— Ce i-am cumpărat?

— Cămaşa asta, din câte-mi amintesc.

Îmi întinde o cămaşă verde-pal.

Strâng cămaşa în mână, încercând să chem înapoi fericirea. Poate că e doar faptul că a fost o zi lungă, dar nu reuşesc să dau drumul cămăşii.

— Pot s-o cumpăr, te rog? spun eu. Nu te obosi s-o împachetezi.

Nu ştiu ce e cu mine. Ies din Langridge şi opresc un taxi, dar mă agăţ în continuare de cămaşa verde, pe care o ţin lângă obraz, ca pe un colac de salvare. Îmi zumzăie capul.

Se apropie un taxi şi urc în el, pe pilot automat.

— Încotro? întreabă şoferul, dar abia dacă-l aud.

Nu încetez să mă gândesc la Jon. Fredonez…

Fredonez o melodie pe care n-o cunosc. Şi tot ce ştiu e că melodia asta înseamnăjon. E o melodie pe care o ştiu de la el.

Închid ochii cu disperare, alungând-o, încercând să scap de ea. Şi apoi, ca o străfulgerare, ceva îmi apare în minte. O amintire.

Am o amintire. Cu el. Cu mine. Amândoi, împreună. Aerul miroase a sare, bărbia lui e aspră, are un pulover cenuşiu… şi melodia. Asta e. Un moment trecător, nimic mai mult. Dar am prins-o. Am prins-o.

— Drăguţă, încotro?

Şoferul a deschis partiţia dintre noi.

Nu pot lăsa nimic altceva să-mi pătrundă în minte; trebuie să păstrez amintirea asta.

— La… în… Hammersmith.

În timp ce taxiul traversează Londra, eu stau nemişcată, cu spatele perfect drept. Mă simt ca şi când aş avea în cap un lichid preţios, şi nu-l pot zgudui ca să nu se verse. Trebuie să păstrez amintirea asta intactă. Trebuie să-i spun.

Ajungem pe strada lui Jon, arunc nişte bani şoferului şi cobor. Sun la sonerie. În clipa următoare uşa se deschide

şi îl văd în capul scărilor, într-o bluză pe gât şi în jeanşi, cu tenişi vechi în picioare.

— Mi-am amintit ceva, trântesc eu, înainte ca el să apuce să spună ceva. Îmi amintesc o melodie. N-o ştiu, dar ştiu că am auzit-o cu tine, pe o plajă. Trebuie să fi fost acolo cândva. Ascultă!

Încep să fredonez melodia, nebună de speranţă.

— Îţi aminteşti?

— Lexi…

Îşi trece mâinile prin păr.

— Despre ce vorbeşti? De ce ai o cămaşă în mână?

Ştiu că mă bâlbâi, dar nu mă pot opri.

— Îmi amintesc de aerul sărat, şi că erai nebărbierit, şi era cam aşa.

Încep să fredonez din nou, dar din ce în ce mai prost, chinuindu-mă să prind notele corecte. Jon e încruntat, perplex.

— Nu-mi amintesc, spune el.

— Tu nu-ţi aminteşti? mă uit eu la el, revoltată şi nevenindu-mi să cred. Haide! Gândeşte-te! Era frig, şi nu te bărbieriseşi; aveai pe tine un pulover cenuşiu.

Brusc, expresia i se schimbă.

— Atunci când am fost la Whitstable, dă el din cap. Pe plajă. Era frig tare, aşa că ne-am înfofolit şi am luat un radio cu noi… Stai aşa. E cântecul ăla care se auzea peste tot? „Bad Day”.

Începe să fredoneze, şi e ca un vis care devine realitate.

— Da! spun eu, entuziasmată. Asta e! Asta e melodia!

Jon pare nedumerit.

— Deci asta e tot ce-ţi aminteşti? O melodie.

Când o spune aşa, mă face să mă simt o idioată pentru că am alergat de-a curmezişul Londrei. Realitatea dură se loveşte de iluzia mea. Nu mai e interesat. Probabil că are deja o iubită.

— Da, îmi dreg eu vocea. Asta e tot. Mi-am zis să-ţi spun că mi-am amintit ceva. Aşa că… ăă… mă rog. Mă bucur că te-am văzut. La revedere.

Obrajii îmi iau foc şi mă întorc să plec. Ce jenant. Nu ştiu unde mi-a fost mintea…

— E de ajuns? mă surprinde vocea lui Jon.

Mă întorc şi văd că a coborât până la jumătatea treptelor, cu faţa crispată de speranţă.

— Ai spus că ai nevoie de o amintire. Un fir care să ne lege.

Mai face un pas către mine.

— Şi acum ai unul.

— Dacă am, e cel mai subţire fir din lume. O melodie. E ca… pânza de păianjen. Subţire ca mătasea.

— Atunci ţine-l bine.

Coboară şi restul de trepte.

— Ţine-l bine, Lexi. Nu-l lăsa să se rupă.

Întinde braţele şi mă cuprinde strâns.

— Nu-l las, şoptesc eu şi mă agăţ de el.

Nu vreau să-i mai dau drumul vreodată. Când ies din nou la suprafaţă, într-un târziu, de alături se uită la noi trei copii.

— Ooo, spune unul din ei. Se-xyyyy…

Nu mă pot împiedica să râd, chiar dacă am lacrimi în ochi.

— Hei, Jon, ştii ce? Brusc mi-am amintit şi altceva.

— Ce? i se luminează lui faţa. Ce-ţi aminteşti?

— Îmi amintesc că am urcat la tine… am deconectat toate telefoanele… şi timp ce 24 de ore fără întrerupere am făcut cel mai bun sex din viaţa mea, spun eu cu maximum de seriozitate. Îmi amintesc chiar şi data exactă.

— Serios?

Jon zâmbeşte, dar pare puţin nedumerit.

— Când?

— Pe 16 octombrie 2007. Pe la ora – mă uit la ceas – 4: 57 după-amiaza.

— Aaah, zâmbeşte Jon, înţelegând. Desigur. Da, şi eu îmi amintesc. A fost formidabil, nu-i aşa? Intră.

Mă conduce în sus pe scări, urmăriţi de uralele copiilor.

— Apropo, spun eu în timp ce el închide uşa în urma noastră. N-am mai avut parte de sex cum trebuie din 2004. Ca să ştii.

Jon râde. Îşi smulge dintr-o singură mişcare bluza, şi simt un fior. Trupul meu şi-l aminteşte, chiar dacă eu nu.

— Accept provocarea.

Se apropie, îmi cuprinde faţa în mâini şi mă cercetează un lung moment, tăcut şi concentrat.

Nu mai rezist. Trebuie să-i apropii faţa de a mea pentru un sărut. Şi pe ăsta n-o să-l uit niciodată; pe ăsta o să mi-l amintesc pe vecie.

Am prins-o pe scriitoarea Sophie Kinsella nu de mult, în timpul filmărilor la Confesiunile unei obsedate de cumpărături.

SE: Ne poţi spune un secret despre tine?

SK: M-am născut la Londra. Am studiat muzica la New Collège, Oxford, dar după un an am trecut la Politică, Filosofie şi Economie şi mi-am luat o primă licenţă după numai doi ani de studii. Apoi am lucrat ca profesor şi jurnalist financiar.

SE: Când ai publicat prima carte?

SK: La 24 de ani. Se numea The Tennis Party şi a fost publicată sub numele meu real, Madeleine Wickham.

SE: După ce ai publicat şapte cărţi ca Madeleine Wickham, de ce ai adoptat pseudonimul Sophie Kinsella când ai început să scrii romanele Obsedatei de cumpărăturii

SK: Când mi-a venit ideea, a fost ca şi când s-ar fi aprins un bec. Mi-am dat seama că-mi doream să scriu de fapt comedie. Fără justificări, fără să încerc să fiu serioasă, numai distracţie. Din clipa când m-am apucat, m-am simţit ca şi când aş fi scris din nou prima carte – a fost ca o eliberare. Am ales să public prima carte din serie sub pseudonim pentru că voiam să fie judecată pentru propriile merite.

Ştiam că, dacă încerc să le propun editorilor mei ideea, ar fi fost sceptici, fiindcă era foarte diferită de ceea ce scrisesem până atunci. Aşa că mi-am zis să le prezint pur şi simplu un roman complet scris, sub un nume diferit. Putea să le placă sau nu.

SE: Cât îţi ia să scrii un roman?

SK: De obicei, cam nouă luni în total. Am două stadii: primul e stadiul cafenelei, când mă aşez, comand o cafea, iau notiţe şi planific totul. Al doilea stadiu e când stau singură la etaj, scriu intens şi ascult muzică foarte tare. E ca un fel de izolaţie fonică, pentru că ţine la distanţă restul lumii şi-mi permite să mă concentrez.

SE: De unde ţi-a venit ideea din îţi aminteşti de mine?

SK: Pur şi simplu m-am gândit: ce-ar fi dacă te-ai trezi într-o zi şi totul în viaţa ta ar fi perfect? Celor mai mulţi dintre noi nu li se va întâmpla niciodată, dar…

De asemenea, întotdeauna am fost fascinată de memorie, aşa că o eroină cu amnezie era modul evident de a spune povestea.

SE: Eşti implicată în ecranizarea romanelor tale cu Obsedata de cumpărături. Cum este?

SK: Opţiunea de ecranizare a fost cumpărată acum şapte ani, şi acum se întâmplă în sfârşit. Disney face filmul, care se numeşte Confesiunile unei obsedate de cumpărături. Acţiunea a fost mutată în Statele Unite, şi Isla Fischer o joacă pe Becky Bloomwood, iar Hugh Dancy este Luke. Am petrecut ultimele câteva săptămâni cu echipa la New York. Decorurile sunt fantastice, şi ador camera lui Becky. Iar colecţia ei de pantofi e formidabilă!

SE: îţi place New York-ul, sau îl deteşti?

SK: Ador New York-ul, aşa că am fost încântată că se va filma aici. Ultimele două zile am filmat într-un boutique fabulos, aşa că am reuşit să fac nişte cumpărături între duble!

SE: Cum împaci faptul că eşti scriitoare de succes cu faptul că eşti mamă a trei băieţi mici?

SK: Sunt foarte norocoasă. Am în Henry un soţ care mă susţine, şi mai e şi mama. Singură n-aş fi putut să am o carieră şi să mă ocup şi de copii şi de gospodărie. Aş fi înnebunit. Ştiu care sunt punctele mele tari: să inventez şi să scriu poveşti. Nu sunt la fel de bună la trimis înapoi scrisori la şcoală, cu semnăturile şi comentariile la locul potrivit. Din fericire, Henry e minunat la asta!